இலக்கிய உதயம்

[முதற் பகுதி]

பேராசிரியர்

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.,

சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் லெக்ஸிகன் பதிப்பாசிரியர் 1926-'36
சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ்-ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவர் 1936-'46
திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் 1951-'54

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

திருவல்லிக்கேணி :: சென்னை - 5

முதற் பதிப்பு: செப்டம்பர், 1950
இரண்டாம் பதிப்பு: டிஸம்பர், 1954
மூன்றும் பதிப்பு: அக்டோபர், 1958

விலை ரூ. 2.50

மங்கை அச்சகம்
25, மாவடி விநாயகர் கோயில் தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

பதிப்பகத்தார் குறிப்பு

பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களின் மற்றொரு சிறந்த நூலைத் தமிழ் மக்களின் முன் மகிழ்ச்சியோடு சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

"நான் அதிகமாகப் படிக்கப் படிக்கத்தான், எனக்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது இன்னும் அதிகமிருக்கிறது என்பது தெரியவருகிறது" என்று ஓர் அறிஞன் கூறினன். அதேபோல், பேராசிரியரின் நூல்களை மேலும் மேலும் வெளியிடும்போதுதான், தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய சரக்கு இன்னும் அவர்களிடம் எவ்வளவு அதிகமிருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது. அந்த அரிய செல்வங்களை, முடிந்தவரை விரைவாகத் தமிழ் மக்களிடையே பரப்ப முயற்சிக்கின்றோம்.

வாசகர்களின் சௌகரியத்தை உத்தேசித்து இலக்கிய உதயம் பல பகுதிகளாக வெளியிடப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு பகுதியும் தனித்தனி விஷயங்களைக் கொண்டவை என்றாலும் நெருங்கிய தொடர்புடையவை.

தமது சிறந்த எழுத்துக்களை வெளியிடும் பாக்கியத்தை எங்களுக்கு அளித்துவரும் பேராசிரியர் அவர்கட்கு, நாங்கள் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தார்

உள்ளுறை

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

நமது மொழியிலுள்ள இலக்கியத்தை ஆராய்ந்து உண்மையாக மதிப்பிடுதற்கும், அதனை வளம்பெறச் செய்தற்கும் பிறமொழி இலக்கிய உணர்ச்சி நம்மவர்களுக்கு இன்றியமையாதது. நமது முன்னோர்கள் வடமொழி இலக்கியத்தை ஓரளவு கற்றுவந்தனர். இடைக்காலத்தில் தெலுங்கு முதலிய மொழிகளை நம்மவர்கள் பயிலுவாராயினர். அரசியல்துறை முதலியவற்றில் இன்றியமையாததாய் நேர்ந்துவிட்ட ஆங்கில இலக்கியத்தை நாமும் ஒருவாறு பயின்று வருகிறோம். இதனைத் தவிர ஏனைய மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களையும் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவது மிக அவசியமாகும். இவற்றில் மிக முக்கியம் என நாம் கருதுவன ஆதி-இலக்கியங்களேயாம். நமது பண்டை இலக்கியங்களோடு ஒப்பு நோக்கி உண்மையான இலக்கிய உணர்ச்சியைப் பெறுவதற்கு இவைகள் சிறந்த கருவியாகும். மேல்நாட்டு மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் பிறமொழி இலக்கியம் பற்றிய நூல்கள் மிகப் பலவாய்த் தோன்றியுள்ளமை இங்கே மனங்கொள்ளத் தக்கது.

ஆங்கில மொழியிலுள்ள *'Dawn of Literature'* என்ற ஒரு நூலைச் சில ஆண்டுகட்கு முன்பு நான் படித்தபொழுது, அதுபோன்றதொரு நூல் தமிழில் எழுத வேண்டுமென்று அவாக் கொண்டேன். அந்த அவாவின் பயனே இப்போது வெளிவரும் 'இலக்கிய உதயம்' ஆகும்.

மேற்குறித்த *'Dawn of Literature'* என்ற நூலினுல் மட்டும் எனது நோக்கம் முற்றுப்பெற மாட்டாது என்பதை எளிதில் அறிந்தேன். அந் நூலோடு, ஆங்கிலத்திலுள்ள பைபிள் நூல், சில சரித்திர நூல்கள், சில மொழி நூல்கள், *Modern Library* வரிசையில் கன்ப்வூஸியஸ், லே-ஒட்ஸே முதலிய பேரறிஞர்களைக் குறித்து வெளிவந்துள்ள நூல்கள் : இவற்றையெல்லாம் ஆதாரமாகக் கொண்டே இவ் இலக்கிய உதயம் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய பல விஷயங்களும் இந் நூலினகத்து அங்கங்கே காணப்படும். செய்யுள் வடிவில் அமைந்தால் மூல நூல்களின் சுவை நன்ருகப் புலப்படும் என்று தோன்றிய இடங்களிலே செய்யுளாகவே அமைத்துள்ளேன்.

எகிப்து, பாபிலோனியா, பாலஸ்தீனம், பாரஸிகம், சீனம் என்ற ஐந்து தேசங்களிலுள்ள ஆதி-இலக்கியங்களே இந்நூலின் முதற்பகுதியில் விவரிக்கப் பட்டுள்ளன. நூலின் விரிவஞ்சியும், காலந்தாழ்த்தலைக் கருதியும், பிற தேசங்களிலுள்ள ஆதியிலக்கியங்களை இரண்டாம் பகுதியாக விரைவில் வெளியிட எண்ணியுள்ளேன்.

நமது பாரத தேசத்தில் தோன்றிய வடமொழி இலக்கியங்களைக் குறித்துச் சிறந்த வரலாற்று நூல் தமிழில் யாதும் இன்றுவரை இயற்றப் பெற வில்லை. இவ் இலக்கியங்களுக்கும் தமிழ்-இலக்கி யங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருத்தல் பற்றி, இவற்றை நம்மவர்கள் மிக நன்ருகத் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இதனைக் கருதியே, வடமொழி யிலக்கியத்தைப்பற்றி மிக விரிவாக எழுதியுள்ளேன். இவ் இலக்கிய வரலாறு, இலக்கிய உதயத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் இடம் பெறும். அப்பகுதியோடு சேர்த்து இங்குக் குறித்த தேசங்கள் அனைத்திற்குமுரிய ஆதி-இலக் கிய வரலாறுபற்றி விரிந்த முன்னுரை வெளியிடப் பெறும்.

இந்நூலகத்துள்ள இலக்கிய வரலாறுகளில் ஒரு சில, பத்திரிகை சிலவற்றில் ஏற்கெனவே சுருக்கமாக வெளிவந்தவை. அவற்றை ஒருசேரத் தொகுத்து, பல இடங்களில் விரித்தெழுதி, ஒருநெறிப் படுத்தி இப்பொழுது இந் நூலில் அமைத்துள்ளேன். இவ் வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்த அமுத சுரபி, கலைமகள், சக்தி, சிந்தனை என்ற பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கு எனது நன்றி.

எனது இலக்கிய முயற்சிகளில் பிரதிசெய்தல், ஒப்புநோக்குதல் முதலிய பல உதவிகள் செய்து வரும் வித்வான் மு. சண்முகம் பிள்ளை இக் கட்டுரை களைப் பதிப்பித்தலிலும் ஒத்துழைத்தனர். அவ ருக்கு என் அன்பு நிறைந்த ஆசி.

எனது கட்டுரைகளை நூல் வடிவில் தொகுத்து வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்பி, வெளியிடும் பொறுப்பையும் மேற்கொண்டு மிகுந்த ஊக்கங் காட்டிவரும் தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தாருக்கு எனது நன்றி.

கம்பன் நிலயம்
காந்திநகர், சென்னை
23-9-1950

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

இரண்டாம் பதிப்பு: குறிப்பு

இரண்டாம் பதிப்பு ஒரு சில திருத்தங்களுடன் வெளியிடப் படுகிறது. சிறப்புப் பெயர்-அகராதி ஒன்றும் இப்பதிப்பில் நூதனமாக இணைக்கப் பெற்றுள்ளது.

கம்பன் நிலயம்
காந்திநகர், சென்னை
25-12-1954

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

எகிப்து

உலகத்திலுள்ள ஏழு அற்புதங்களுள் ஒன்ருக "பிரமிட்" (*Pyramid*) சொல்லப்படுகிறது. இது கோபுர வடிவில் பிரமாண்டமாய் அமைந்த ஒரு கட்டடம். ஆயிரக் கணக்கான சதுர மைல் விஸ்திரணமுள்ள ஒரு பெரிய பாலை வனந்தரத்தை நோக்கி இது நிற்கிறது. இப் பாழடைந்த மணற் பிரதேசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சிங்கத்தின் சரீர மும் மனிதனுடைய முகமும் கொண்ட 'ஸ்ப்விங்ஸ்' (*Sphinx*) என்று வழங்கும் ஒரு பெரிய உருவமும் நிற்கிறது. ஒரு காலத்தில் இவ்வனந்தரத்திலே மிகப் பெரியதொரு சாம்ராஜ் யம் நிலைபெற்று விளங்கியது. இங்கே பல்லாயிரக் கணக் கான மக்களின் பேச்சரவம் எப்போதும் ஒலித்துக் கொண் டிருந்தது. பல நகரங்கள் கர்வத்தோடு தலைநிமிர்ந்து நின்று, செல்வத்திலும் ஆடம்பரத்திலும் ஒன்ரேடொன்று போட்டி யிட்டுக் கொண்டிருந்தன. பல பல தெய்வங்களுக்குப் பல பல பெரிய கோவில்கள் எடுக்கப்பட்டிருந்தன. தற்போது இத்தெய்வங்கள் மறதியின் வாய்ப்பட் டொழிந்துவிட்டன; ஆனல் இவைகளுக்கு அக்காலத்தில் தூபதீப நைவேத்தியங் கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. உயர்ந்தோங்கிய பல அரண் மனைகள் நாட்டில் எங்கும் நிலவின. கோதுமை விளைந்த வயற் பண்ணைகளிலும், மனோகரமான தோட்டங்களிலும், கனி வர்க்கம் நிரம்பிய சோலைகளிலும். லக்ஷக்கணக்கான அடிமைகள் வேலை செய்து வந்தார்கள். அந்நிய நாடுகளை வென்று அங்கு நின்றும் கொண்டுவந்த அடிமைகளே இவர்கள். நாகரிகமுள்ள நாடுகள் பலவற்றிலுமிருந்து

வாணிகக் கப்பல்கள் வந்து நீல நதியின் அகன்ற நீர்ப் பரப்பிலே மிதந்துகொண்டிருந்தன.

இப்படியாக, அக்காலத்துச் சிறந்தோங்கியது எகிப்து தேசம். 'பூர்வ உலகத்துப் பேரரசி' என்னும்படியாய் நெடுங்காலமாக இதன் வாழ்க்கை நிகழ்ந்தது. ஒருவராலும் இது வென்று கைக்கொள்ள முடியாததாய் இருந்தது. ஆடம்பரத்தின் உச்ச நிலையை அடைந்து, செல்வத்தில் ஈடும் எடுப்பும் இல்லாததாய், கலைகள், சாஸ்திரங்கள், சமயம், மந்திர தந்திரங்கள், வாணிகம் முதலிய பல துறைகளிலும் சிறந்து மேம்பட்டதாய் இந்நாடு விளங்கியது.

பல நூற்றாண்டுகளாகப் பிற நாட்டினர்களுக்குப் பொறாமையும் அச்சமும் விளைத்து வந்த இந்த எகிப்து நாகரிகம் எவ்வளவு காலத்திற்கு முந்தியது? இது தற்காலத்துள்ள ஆராய்ச்சியாளரால் ஒருவாறுதான் ஊகிக்கக் கூடியது. ஏழாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயும் இந்நாகரிகம் தொன்மையதாய்த்தான் கருதப்பட்டது. இதன் சின்னங்களாக விளங்கிய சிற்பங்களும் பிற கலை அமைப்புக்களும் அப்பழங்காலத்திலேயே மிக்க மேன்மையான நிலையை அடைந்திருந்தன. நம் காலத்திலுள்ள தொன்மை ஆராய்ச்சியாளர்கள் பெரிதும் வியந்து பாராட்டும்படியான மேம்பாட்டினை இச்சின்னங்கள் எய்தியிருந்தன. 'கிஸெஹ்' (*Gizeh*) என்ற இடத்திலுள்ள ஸ்ப்விங்ஸ் மிருக வடிவமும், கேஆப்ஸ் (*Cheops*) என்ற இடத்திலுள்ள பிரமிட் கோபுரமும் என்ன குறிப்புடையன என்று இன்னும் அறிந்தவர்கள் இல்லை. இவை இரண்டும் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே, நீல நதிப் பள்ளத்தாக்கை உற்று நோக்கிக்கொண்டு நின்றன. கணக்கிட முடியாத காலமாக மேன்மேலும் முன்னேறி வந்த நாகரிகத்தின் பல வேறு விளைவுகளுள் இவை இரண்டாகும்.

எகிப்தியர் சாசுவதமான கட்டடங்களை அமைப்பதில் சிறந்து விளங்கிய ஒரு ஜாதியினர். இறந்து போனவர்களின் உடலை அழிவு எய்தாமல் நீடூழி இருக்கும்படி காப்பாற்றி வந்தனர். அவற்றிற்காக அமைக்கப்பட்ட கல்லறைகளும் பிற ஞாபகச் சின்னங்களும் துளங்காமல் நின்று மலைகளை யும் வெல்லக் கூடியன என்னும்படி ஓங்கின. இந்த எகிப்தியருக்கு வாழ்வும் மரணமும் சாமானிய விஷயங்க ளாகத் தோன்றவில்லை. அவற்றைக் குறித்து எப்பொழு தும் மிக்க கவலையோடு ஆராய்ந்து வந்தனர். 'உலகத்தார் தங்களை மறந்து விடுவார்களே! இம் மறதி கொடிய விதிகள் எல்லாவற்றிலும் மிகக் கொடியதொன்றல்லவா! இதனை எப்படித் தடுப்பது?' என்ற கவலை அவர்களை வாட்டி வந்தது.

இப்படிப்பட்ட எகிப்தியர்கள் தங்கள் செயல்களையும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் எக்காலமும் இருக்கும்படி குறித்துவைக்க எண்ணியது இயல்புதானே? இவர்களுடைய கல்லறைகளும் பிரமிடுகளும் அரண்மனைகளும் கோயில் களும் சரித்திரக் கதைகள் நிரம்பிய மிகப் பெரிய கருவூலங் களாய் அமைந்துள்ளன. இவர்கள், தங்கள் பெருமையை யும் புகழையும் எல்லாக் காலத்தாரும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கருதி, இவைபற்றிய குறிப்புக்களைக் கற் களிலே செதுக்கி வைத்தார்கள். இவற்றுள், இப்போது கிடைப்பன ஒரு சில சிதைகவுளேயாம். இவைகளை நோக்கிய அளவிலும், 'ஒரு ஜாதியார் தங்களைக் குறித்து இவ்வளவு சொல்ல முடியுமா?' என்று அறிஞர்கள் அதிசயிக்கிறார்கள்; 'சொல்வதற்குத்தான் இவ்வளவு இருக்குமா?' என்றும் அவர்கள் வியப்புறுகிறார்கள்.

ஆனல், நூற்றாண்டுகள் பல கழியலாயின. ஏனைய நாகரிகங்களைப் போல இந்த அற்புதமான நாகரிகமும்

அழிந்துதான் போயிற்று. வயல்களையும் நகரங்களையும் அரண்மனைகளையும் மணற் குவியல்கள் மூடி மேடிட்டு விட்டன. பொருளறுதியும் பயிற்சி வளமும் நிரம்பிய மொழி கேட்கப்பட்ட இடத்திலே இப்பொழுது அந்நிய மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. திர்க்கதரிசிகள், கவிஞர்கள், மதாச்சாரியர்கள், சரித்திர ஆசிரியர்கள், வீரர்கள், அரசர்கள் முதலிய அனைவருடைய வாய்களிலும் நுண்மணல்கள் புகுந்து அவற்றை அடைத்து விட்டன. அவர்கள் செயல்களையும் கருத்துக்களையும் குறித்தற்குச் செதுக்கிய லிகிதங்களும் பொருள் விளங்காதனவாய்ப் போய்விட்டன. பிற்காலத்துத் தோன்றிய மக்கள், மிக்க நெடியனவாக அமைந்த சின்னங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து, விள்ள முடியாத ரகசியமாக அவை இருப்பதை எண்ணி ஏக்க முற்றார்கள்.

பல நூற்றாண்டுகள் இப்படி மௌனமாகக் கழிந்த பிறகு, திடீரென்று, தேசிய நூல்-நிலையங்களுள் மிகப் பெரியதான இதனைத் திறந்து நோக்குதற்குரிய கருவி கிடைத்தது. கி. பி. 1799-ல் நெப்போலியன் சேனையைச் சேர்ந்த சில சாதாரணச் சிப்பாய்கள் நீலநதியின் கரையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள்* சேற்றிலிருந்து துண்டுக்கல் ஒன்றை இழுத்து எடுத்தார்கள். இதில் சமவரிகளாய் எழுதின எழுத்துத் தொகுதிகள் மூன்று அமைந்திருந்தன. இவற்றுள் ஒரு தொகுதி கிரேக்க மொழியில் இருந்தது. மற்றைய இரண்டும் கற்கூம்புகளிலும் (*Obelisk*), பிரமிட் கோபுரங்களிலும், கோயில்களின் அழிவுச் சின்னங்களிலும் காணப்பட்ட

---

*நெப்போலியனது படையில் உத்தியோகஸ்தனாக இருந்த ப்ரூஸ்ஸார்ட் (Broussard) இச் சிலையைக் கண்டுபிடித்ததாகக் கூறுவர்.

லிபியில் அமைந்திருந்தன. இந்தத் துண்டுக் கல்லிற்கு ரோஸெட்டா* சிலே (*Rosetta Stone*) என்று பெயரிட்டனர். இச்சிலேயின் எழுத்துக்களால் இதுவரையில் கண்டு பிடிக்கப்படாது மறைந்துபோன நாகரிக–கண்டம் ஒன்று தற்கால மக்களின் அறிவிற்குப் புலப்பட்டது.

இச்சிலேயில் எழுதிய எழுத்துக்களே நிர்த்தாரணம் செய்து வாசித்தவர் பிரெஞ்சு அறிஞரான ஷாம்பொல்யான் (*Champollion*) என்பவர். இவர் இதிலுள்ள பதினுன்கு எழுத்துக்களேக் கண்டு பிடிப்பதற்கு இருபது ஆண்டுகள் உழைத்தனர். ஓயாது உழைத்து வந்தமையால் தம் உயிரையும் இவர் இழக்க நேரிட்டது. இவருக்குப்பின், இவர் மேற்கொண்ட முயற்சியை வேறு சில அறிஞர்கள் முற்றுவித்தார்கள். ரோஸெட்டா சிலே இப்பொழுது லண்டனில் பிரிட்டிஷ் பொருட்காட்சிச் சாலேயில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அடங்கிய சொற்களால் அற்புத விஷயம் யாதும் வெளியாகிவிடவில்லே. இதில் காணப்படுவன அரசனது சில கட்டளே அல்லது விதிகளேயாகும். இவை கிரேக்க எழுத்திலும், பூர்விக எகிப்திய எழுத்திலும் (*Hieroglyphics*), மிகப் பிற்பட்ட எகிப்திய எழுத்திலும் (*Demotic*) பொறிக்கப்பட்டன. ஆனுல் இவைகளே இன்ன என்று கண்டுபிடித்தது அறிவாற்றலாலும் கல்வித் திறத்தினுலும் ஆகும். இவற்ருல் நாலாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரு பெரிய தேசத்தில் நிகழ்ந்த மக்கள் வாழ்வின் சரித்திரமானது நமக்குப் புலனுகிறது. பன்னெடு நூற்ருண்டுகளாக எகிப்து தேசத்தை மூடிச்

---

*நீலநதி கடலோடு சங்கமமாகும் துறைகளுள் ஒன்றின் பெயர் ரோஸெட்டா. இந்த இடத்தில், எழுத்துக்கள் அமைந்த இக் கல்-துண்டு கிடைத்ததால் இப்பெயர் பெற்றது.

சூழ்ந்திருந்த அந்தகாரமானது இப்பொழுது சிறிது நீங்கி யுள்ளது.

ஆனுல், ஒன்று மனங்கொள்ளுதற் குரியது. பல கல்லறைகளிலும் பல பிரமிட் கோபுரங்களிலும் உள்ள எழுத்துக்கள் இப்போது வாசிக்கப்பெற்ற போதிலும், அவற்றின் பொருள் முழுவதும் மிகத் தெளிவாய் விளங்கி விட்டது என்று கூற முடியாது. பூர்விக எகிப்து மக்கள் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள், நோக்கங்கள், லட்சியங்கள் இவையெல்லாம் தற்கால மனிதர்க்கு உரியவற்றினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டவை. ஆதலால், அவர்கள் எழுதி வைத்துள்ள கதைகளிற் கூடப் பெரும் பகுதி புதை பொருளாகவே இருக்கிறது. அன்றியும், அவர்கள் மிகத் தாராளமாகக் கையாண்டு வந்த குழுக்குறிகளும் கருத்தை மறைத்து விடுகின்றன. என்ருலும், அவர்களது வாழ்க் கைத் தத்துவங்களின் முக்கியாம்சங்கள் நமக்குப் புலப் படுகின்றன. இவைகள் அவர்களால் பன்முறையும் திரும்பத் திரும்ப எடுத்துக் கூறப்படுதலினுலே நம் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன. மூன்று தத்துவங்கள் அவர் களது உள்ளத்தை ஆட்சி கொண்டன. இகவாழ்வு மிகச் சுருங்கியது ; உண்மையான வாழ்வு மரணத்திற்குப் பின்தான். இப் பர வாழ்விற்குத் தயாராகவும் தகுதியாக வும் இவ்வுலகில் தன்னைச் செய்துகொள்வதே மனிதனது கடமை என்பவைகளே அவைகள். எகிப்தியர்கள் எவ்வகைச் செயலில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், பிற ஜாதியினரோடு போர் தொடுத்து வெற்றி கொள்வதாய் இருந்தாலும், தங்கள் தந்தையர்களது சரீரங்களை அடக்கஞ் செய்வதற்குக் கல் லறை இயற்றுவதாயிருந்தாலும், மேற்குறித்த அடிப்படை யான கருத்துக்கள் அவர்களை ஆட்டிவந்தன. ஆகையால் எகிப்திய இலக்கியத்தில் ஓர் ஆழ்ந்த சோகம் புலப்பட்டது ; அவர்கள் சொல் நடையில் ஒரு பாரம் அமுத்திக் கொண்

டிருந்தது. உடன் செய்யவேண்டும் கருமங்களை மிகத் திவிரமாய் இவ் இலக்கியம் உணர்த்தியது. அடிப்படைக் கருத்துக்களைக்* காணினும், இவையனைத்தும் ஒழுங்காகப் பிற மக்களது இலக்கியங்களில் காணுதல் அருமை என்பர்.

எகிப்தியரது மிகத் தொன்மையான சிலாலிகிதங்கள் ஆறாயிரம் அல்லது ஏழாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை. ஆனால் தொடர்ச்சியாக இந்த லிகிதம் காணப்படுவது கி. மு. 3700–க்குப் பின்தான். இவ்வளவு நீடித்த காலமாக வளர்ந்து வந்த நாகரிகத்திலே எழுத்துக்கள் நாளடைவில் உருவ வேறுபாடு அடைதல் இயற்கையே. மிக மிக முற்பட்ட எழுத்துக்கள் உருவ–எழுத்துக்களாய் (*Hieroglyphics*) இருந்தன. பிற்பாடு, ஆயிரம் அல்லது ஆயிரத்தைந்நூறு ஆண்டுகள் கழிந்தபின், உணர்வெழுத்துக்கள் (*Hieratic*) தோன்றின. இவ்வகை எழுத்து உருவெழுத்துக்களின் இலகுவான பரிணாமமே; வாணிகம் முதலிய பல துறைகளில் வழங்கும்படியாகவும், அக்காலத்து உபயோகித்த பாப்பிரஸ் (*Papyrus*) என்ற கோரைத் தாளில் எழுதத் தக்கபடியாகவும் அமைந்தது. இதற்குப் பிற்பாடு, எகிப்திய மொழி மிக எளியதாக மாறிவிட்டது. தெருக்களிலும் சந்தைகளிலும் சாதாரணமாய் வழங்கு

---

*இக்கருத்துக்கள் நமது நாட்டினர்க்குப் புதியன அல்ல.

இளமையும் எழிலும் வானத் திடுவிலின் ஈண்ட மாயும்;
வளமையும் கிளையும் வாரிப் புதிய தன் வரவு போலும்;
வெளியிடை விளக்கின் வீயும் ஆயுவும்; என்று வீட்டுக்கு
உளபகல் ஊக்கஞ் செய்வர் உணர்வினுற் பெரிய நீரார்

என்ற மேருமந்தர புராணச் செய்யுளைக் (109) காண்க.

இங்ஙனம் நிலையாமையை வற்புறுத்தி, பரகதிக்குரிய அறநெறியை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று உபதேசித்தவர்கள் ஜைனர்களாவர்.

வதற்குத் தக்கதாயிற்று. இந்த மொழியை எழுதுவதற்கு மேற்குறித்த இரண்டு வகை எழுத்துக்களும் மிகவும் இலகுவாக்கப்பட்டன. இந்த எளிய எகிப்து மொழியையும் எழுத்துக்களையும் டிமாட்டிக் (*Demotic*) என்ற பெயரால் வழங்குகின்றனர். கடைசியாக, சுமார் கி. பி. 200 அளவில், எகிப்திய மொழியிலே கிரேக்க, அராபிச் சொற்களும், பிற அந்நிய மொழிச் சொற்களும் மிகுதியாகக் கலந்து விட்டன. எனவே நீல நதிப் பிரதேசத்தில் பிற்காலத்தில் வழங்கியது தூய எகிப்து மொழி அல்ல, இங்ஙனம் வழங்கிய கலவை மொழியைக் காப்டிக் (*Coptic*) என்று அழைக்கின்றனர்.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நீடித்து வந்திருக்கும் சிலைகளிலும் கல்லறைகளிலும் என்ன என்ன நிகழ்ச்சிக் குறிப்புக்களும், புராணக் கதைகளும், கதைகளும், கவிதைகளும், சரித்திரங்களும் எழுதப்பட்டிருந்தன? யாவரும் இவைகளை அறிய விரும்புவர். இவற்றிலே ஆண்டை நிகழ்ச்சிகள் மிக்க ஆடம்பர முறையில் குறிக்கப்பட்டிருந்தன; வெற்றி வீரர்களுடைய பெருஞ் செயல்கள் பழங்கதைகளாகக் காணப்பட்டன; இங்கே அரசு புரிந்த எண்ணிறந்த பார்வோன்களுடைய (*Pharaohs*) ஆட்சியைக் குறித்து வானளாவப் புகழ்ந்து எழுதியிருந்தது. வென்று கொள்ளப்பட்ட பகை நாடுகள், புதிதாக இயற்றிய நகரங்கள், கோயில்கள், பிரமிட் கோபுரங்கள், சிலைகள், கற்கூம்புகள் முதலியவற்றின் வரலாறுகளும் வரையப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் எழுதிய தோத்திரங்கள் இன்றும் உள்ளன. இவைகளைப் படிக்கப் படிக்க, எகிப்தியர்கள் வருந்திச் செய்து வந்த பிரார்த்தனைகள், துதிகள் முதலியன நமக்கு இனிது புலனாகின்றன. இவற்றிலுள்ள மந்திரங்களும் உபதேச மொழிகளும் குழுக்குறிகள் நிரம்பிப் பொருள் விளங்குவதற்கு அரியனவா

யுள்ளன. அரசு முறை பற்றியும் தெய்வம் பற்றியும் உள்ள பல சடங்குகள் காணப்படுகின்றன. இறந்தோர்க்குச் செய்யும் சடங்குக் குறிப்புக்களும் மிகுதியாகத் தெரிகின்றன. சிறு கதைகளும் அங்கே உள்ளன; ஆனால் அவற்றின் முடிவில் மந்திர தந்திரங்கள் புகுந்து கதை நயத்தைக் கெடுத்து விடுகின்றன. என்றாலும், அரண்மனையிலும் வெளியிலும் நிகழ்ந்து வந்த வாழ்க்கையைக் குறித்துப் பல அம்சங்கள் இவற்றால் வெளியாகின்றன, காதல் பற்றியும், சோகம் பற்றியும் பிற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய கவிதைத் துணுக்குக்களும் புலனாகின்றன. இவற்றால் மக்களின் இருதய உணர்ச்சிகள் எவ்வளவு காலமாயினும் மாறுதல் அருமை என்பது கண்டுகொள்ளலாம். இந்த எழுத்துக்களிலெல்லாம், இவை எது பற்றியனவாயிருப்பினும், எக்காலத்தவாயிருப்பினும், மதத் தொனி கேட்கப்பட்டுத்தான் வந்திருக்கிறது. எகிப்திய தெய்வங்கள் எப்பொழுதும் சாந்நித்தியமாய்த்தான் விளங்கி வந்திருக்கின்றன. அவைகள் அரசாங்கத்தின் ஒரு பகுதியாகவே அமைந்து விட்டன. தினசரி வாழ்வில் உள்ள செயல்கள் எவ்வளவு சாதாரணமாயிருப்பினும், அவைகளும் சொர்க்கத்தையும் நரகத்தையும் ஆளுகின்ற தெய்வங்களின் பிரீதியின் பொருட்டாகவே செய்யப்பட்டன.

எகிப்தியருடைய மூலப் பெருந்தெய்வம் உலகத்தை இயற்றிய ஒரு கருத்தா என்ற அளவில் நின்று விடவில்லை. பஞ்ச பூதங்களையும் இயற்கை விதிகளையும் பிரதிபலிக்கும் மூர்த்தியாகவே இத்தெய்வம் கருதப்பட்டது. மிக மிகப் பண்டைக்காலத்துத் தானே இந்த எகிப்தியர்கள் இத்தெய்வத்தின் இயல்புகளைப் பலவாறு உயர்த்திக் கூறிப் புகழ்ந்து, ஒவ்வோர் இயல்பையும் தனித் தனிக் கடவுளாக மதிக்கத் தொடங்கினர். படைப்புக்

கடவுளின் ஓர் இயல்பை அம்மோன்–ரா (*Ammon-Ra*) என்ற மூர்த்தி பேதமாகக் கொண்டனர். இம்மூர்த்திதான் சூரியன்; வானுலகத்தை ஆளும் தெய்வம். அடிவானத்திற்குக் கீழாக ஒரு சூரியன் உண்டு என்றும் கருதினர். இம்மூர்த்தியை இறந்தவர்கள் செல்லும் கீழுலகத்திற்கு அதிபதியாகக் கொண்டனர். சக்தி, ஞானம், நீதி முதலிய இறைவனது குணங்களை எருது, முதலை, பூனை முதலிய பிராணிகள் குறிப்பனவாக எண்ணி, அவற்றைப் புண்ணிய ஜீவன்களாக இவர்கள் கருதிவந்தனர். ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக முழுமுதற் கடவுளின் தன்மையைக் குறித்து மிக ஆழ்ந்து விசாரணை செய்து வந்துள்ளார்கள். முடிவில் எளிதிலே அறியமுடியாத தெய்வ வரலாறுகளும் சடங்குகளும் ஸ்தோத்திரங்களும் இவ்விசாரணையின் பயனுய் விளைந்துவிட்டன.

எகிப்தியர்களிடத்திலேதான் பூர்வ காலத்திலுள்ள எல்லாத் தேசத்தார்களைக் காட்டிலும் மிக நீண்டகாலமாக இலக்கிய முயற்சி நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. இவர்களது இலக்கியம் கி. மு. ஆருயிரத்திலிருந்தாவது தொடங்குகிறது என்பது உறுதி. இடையே சில காலத்திற்குரிய இலக்கியங்கள் இன்று கிடைக்கவில்லை. ஆனல் கி. மு. 3700 முதல் கி. மு. 200 வரையுள்ள இலக்கியங்கள் இடையீடின்றி இன்று கிடைக்கின்றன. இத்தேசத்தாரது அறிவின் ஆற்றலை இவை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. இந்த இலக்கியங்களால் வேறு எந்தத் தேசத்தாரிடத்தும் காணப்பெருத அறிவொளியும், தேசிய வீரமும், மனத்திட்பமும், ஆழ்ந்த கருத்து மேன்மையும் காணப்படுகின்றன என்பர். இன்றும் இந்த இலக்கியங்களை அறிஞர்கள் வியக்கின்றுர்கள், புகழ்கின்றுர்கள்.

உலகத்திலுள்ள நூல்களுள் மிக மிகப் பழைமையானது மேற்கூறியபடி எகிப்தில் நீலநதிக் கரையிலே

தோன்றியதுதான். இந்நூலின் பிரதியை தீப்ஸ் (*Thebes*) நகரத்தில் ப்ரிஸ்ஸி (*Prisse*) என்பவர் கண்டு பிடித்தனர். இதனைப் ப்ரிஸ்ஸி சுவடி என்று வழங்குகிறார்கள். பாரிஸ் நகரத்தில் தேசிய நூல்-நிலையத்தில் இந்நூலின் பிரதி இப்பொழுது வைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரதி கி. மு. 2500-ல் எழுதப்பெற்றது. ஆனால், இக்காலத்திற்கு மிக மிக முந்தியே, கி. மு. 3850-ல் எழுதிய ஒரு மூல நூலின் பிரதியாகவே இது கருதப்படுகிறது.

இந்நூலின் பெயர் 'ப்டாஹ்-ஹோட்டெப் (*Ptah-Hotep*) உபதேசங்கள்'. ப்டாஹ்-ஹோட்டெப் என்பவர் கி. மு. 3850-ல் எகிப்து அரசனாக முடி சூடியவர். ஆகவே இந்நூல் தற்காலத்திலிருந்து 6000-ம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. இத்தனை பழமையாயிருந்தும் இந்நூலில் அநாகரிகத் தன்மை இல்லாமலிருப்பது வியக்கத்தக்கது. நீண்டகாலமாய்க் கல்வியறிவிற் சிறந்து விளங்கிப் பண்பாடு நிரம்பியவர்களுக்குக் கூறும் நன்மொழிகளே இதில் காணப்படுவன. இந்நூலிலே மக்கட்பண்பு நிரம்பியுள்ளது. விவிலிய நூலில் வரும் நீதிமொழியைப் போன்ற கௌரவமுடையவாகப் பல உபதேசங்கள் இதன்கண் அமைந்துள்ளன. ப்டாஹ்-ஹோட்டெப் தமது 110-வது வயதில் இந்நூலை எழுதியதாகத் தாமே சொல்லுகிறார். இவ்வாறு ஆண்டில் முதிர்ந்தவர்கள் எந்தக் காலத்திலிருந்தாலும் அவர்கள் கூறுவனவற்றைச் சிரத்தையுடன் கேட்பது நமது கடமையல்லவா? கீழ்க்கண்ட பகுதியைக் கேளுங்கள்.

மனிதன் மூப்பு எய்துகிறான். அவனுடைய வலிமையானது குறைகிறது; வயது அதிகப்படுகிறது; இளமை

வாடிச் சோர்ந்து விடுகிறது. நாளுக்குநாள் வயோதிக னுடைய இதயமானது தளர்ந்து துன்பமடைகிறது. அவன் கண்கள் காண்பதில்லை ; அவன் காதுகள் கேட்ப தில்லை ; அவனது சக்தி குறைந்து குறைந்து வருகிறது. முன்போல அவன் வாயினின்றும் சொற்கள் திடமாக வருவதில்லை ; அவன் மனம் ஆற்றல் குன்றி முந்திய நாள் அவன் செய்த செயல்களையும்கூட நினைவிற்குக் கொண்டுவர முடியாமல் தவிக்கிறது. உண்மையிலேயே அவன் சரீரம் முழுவதும் வேதனையுறுகிறது. நன்மையா யுள்ளது அவனுக்குத் தீமையாய்ப் படுகிறது ; அவனு டைய நாக்கு ருசியறிவதில்லை. அந்தோ, மனிதனின் முதுமை துன்பமயமாய் உள்ளது. அவனுடைய நாசி வானத்தில் உலவும் இனிய காற்றை நுகர்வதில்லை. அவனுடைய சுவாசப்பை தளர்ந்து விடுகிறது. நின்ரு லும் மகிழ்ச்சியில்லை ; உட்கார்ந்தாலும் அவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாவதில்லை.

முதுமையின் இயல்பை இவ்வாறு கூறுகிருர். இளைஞர் களுக்கு எவ்வகையான உபதேசங்களைத் தருகிருர் ?

கல்வியறிவு மிகுதியும் உள்ளோமென்று செருக்குக் கொள்ளாதே. உண்மை ஞானம் உடையவர்களைப் போற்றுவாயாக. எளியோரையும் நீ போற்றுவதில் தவறக்கூடாது.

அறிவுக் களஞ்சியத்தின் வாசல் ஒருவனுக்கும் அடைத்துப் போகவில்லை. ஆனுல், அங்கே யார் போனுலும், அவன் பரிபூரணத்தை அடைவதற்கு முயன்ருல், அது ஒருபொழுதும் அவனுக்குச் சித்திக்க மாட்டாது.

மரகதமும் வைரமும் கல்லோடு கல்லாய் மண்ணில் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. இவற்றின்பொருட்டு அடிமை யாட்கள் நிலத்தைத் தோண்டுகிருர்கள். இங்ஙனமே அறிவுரைகளும் வெளிப்படப் புலனுகாது புதை யுண்டு தான் கிடக்கும்.

உன்னை எதிர்த்துத் தாக்குபவன் உன்னைக் காட்டிலும் வலிமையுள்ளவனானால், நீ அவனுக்குப் பணிந்துவிடு. அவனோடு கோபம் கொள்ளாதே; அவன்மீது கையை நீட்டாதே. இப்படிச் செய்தால், உன்னைத் துன்பம் அணுகமாட்டாது. வலிமை மிகுந்த அவன் போருக்கு முன்னேறுதல் இயற்கை; அவனோடு எதிர்த்துச் சண்டையிடுதல் உனக்கு நன்மையைத் தரமாட்டாது. ஆதலால் உன்மீது அவன் கோபம் கொள்ளும்பொழுது நீ அவனோடு பிணங்கிக் கொள்ளாதே. இங்ஙனம் ஒழுகினால், முடிவில் நீ அவனையும் வெற்றி கொள்வாய்.

யாரேனும் உன்னை இகழ்ந்து பழித்தால், அவனுக்கு மறுமொழி கூறாதே......நாவடக்கம் உள்ளவன் இவ்வாறு பழிப்பவனைக் காட்டிலும் அதிக ஆற்றலுடையவன்.

உன்மீது அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமையுடையவர்கள் உன்னைத் தீங்கு செய்யும்படி ஏவினால், அத் தீங்குகளுக்காகத் தெய்வங்கள் உன்னைத் தண்டிக்கமாட்டா.

வேலைக்காரர்களை வைது நோகச் செய்பவன் தானே கீழான நிலைமைக்கு வந்துவிடுவான்....

நீ அறிவுள்ளவனானால், உன் இல்வாழ்க்கையில் நீ கவனமாயிரு. உன் மனைவியைக் கௌரவமாய் நடத்து. அவளிடத்து ஆழ்ந்த அன்புடையவனாய் இரு. உணவும், ஆடையும் அவளுக்குத் திருப்தியாகக் கொடு. இது கணவனுடைய கடமை யாகும்.

அவளுக்குத் தைலங்கள், வாசனைத் திரவியங்கள் முதலியவற்றை நிரம்பக் கொடு. ஒவ்வொரு நாளும் அவளோடு குலாவி அவளை இன்புறுத்தத் தவறாதே. அவளுடைய மனவிருப்பத்தை யெல்லாம் நிறைவேற்று. ஏனெனில், உண்மையாக மனைவி மீது அன்பு கொண்டு அவளைக் கௌரவிப்பவன் தன்னைத்தானே கௌரவித்துக் கொள்ளுகிறான்.

அவளை அடித்துத் துன்புறுத்தாதே ; அவள்மீது கொடுமை உள்ளம் கொள்ளாதே ; அவளோடு இனிமையாய்ப்பேசி அவளை உன் வசப்படுத்து. இவ்வாறு நீ செய்வதனால் அவள் பிறர்மீது நாட்டம் கொள்ளாதபடி செய்து விடுகிறாய். அவளோடு உரையாடு, உன் அன்பு முழுவதையும் அவளுக்குக் கொடு, அவள் உறுதியாக உன் வசப்பட்டிருப்பாள்.

உண்மையாக நல்ல புதல்வன் வாய்ப்பது தெய்வங்களின் அருட்பிரசாதம் தான். அப்படிப்பட்ட புதல்வன், அவனிடத்து எதிர்பார்க்கப்படுவதைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே செய்வான் ; தன் தந்தையின் ஆத்மாவை இன்புறுத்த நாடுவான் ; தன் சீரிய ஒழுக்கத்தினால் தனது ஆற்றலை அபிவிருத்தி செய்வான்.

இவ்வாறாக உன் சரீரத்திற்குச் சௌக்கியம் ஏற்படும் ; உன்னுடைய ஆயுள் வளரும். ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல உனது வலிமையும் மிகுந்து வரும்.

மேற்கூறியவற்றைக் காட்டிலும் சிறந்த உபதேசங்களை நமது இளைஞர்களுக்குக் கூற முடியுமா ?

உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் உபதேசங்களை நாம் தெரிந்தோம். இவ்வாழ்க்கையின் பின்பு இறந்துபோன மக்களுடைய ஆவி மேற்கொள்ள வேண்டும் நியதிகளையும் எகிப்தியர் வகுத்துள்ளார்கள். மற்றைய நூல்களைக் காட்டிலும் இந்த நியதிகளடங்கிய நூலே மிகமிகப் பிரசித்தமாக வழங்குகிறது. இந்நூலின் சில பகுதிகள் இப்பொழுது பெர்லின் நகரத்தில் 'ராயல்' காட்சிச் சாலையில் உள்ளன. எகிப்தியர்கள் இந்நூலை 'பகலில் வெளிச் செல்லுகை' என்று பொருள்படுந் தொடரால் வழங்கி வந்தனர். தற்காலத்தவர் இதனை 'இறந்தவர்களின் நூல்' (*The Book of the Dead*) என்பர். பிற்கூறிய பெயர் மிகப் பொருத்தமே. மக்கள் இறந்தபின் செல்லும் மறு உலகத்திற்குரிய வழிகாட்டியாக இந்நூல் கருதப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலின் பகுதிகளைப் பிரேதங்களுடன் அடக்கம் செய்வது வழக்கம்.

மரணத்திற்குப் பின், ஆன்மா சாந்தியும் இன்பமும் அடைய வேண்டுமானால், இந்நூலில் கூறியுள்ள நியதிகளை அறிவது அவசியமென்று முற்காலத்து எகிப்தியர்கள் நம்பினார்கள். போகும் வழி, அங்கே ஓதவேண்டும் மந்திரங்கள், கையாளவேண்டும் நியதிகள் : இவைகளெல்லாம் இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன என்பர். முடிவில் கடவுளுடைய முன்னிலையிலே சென்றதும் அங்கே அவரால் நீதி வழங்கப் படும். இந்நூலின் சில அதிகாரங்கள் கி. மு. 4266-ல் எழுதப்பட்டன என்பர். பெரும் பகுதி கி. மு. 3000-க்கு முற்பட்டதென்றும், சில பகுதி பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர்த் தோன்றியதென்றும் கூறுவர்.

சொர்க்கத்தை அமந்தி (*Amenti*) என்னும் பெயரால் வழங்கினர். இது மேற்குத் திசையில் உள்ளதாம். இங்குச் செல்ல, பல நதிகளைக் கடக்க வேண்டுமாம்; பல மலைகளில் ஏறுதல் வேண்டுமாம்; பல வனாந்தரங்களை ஊடறுத்துச் செல்லுதல் வேண்டுமாம்; பல ராட்சசர்களையும் பூதங்களையும் வெற்றிகொள்ளுதல் வேண்டுமாம். இவைகளையெல்லாம் முன்கூட்டி உணர்த்தி, அங்கங்கே செய்ய வேண்டும் காரியங்களை மேற்கூறிய நூல் தெரிவிக்கிறது. பிரார்த்தனைகள், எளிதில் பூட்டுவிடாதபடியிருக்கும் கதவுகளைத் திறப்பதற்குரிய மர்ம மொழிகள், பூத பைசாங்களை வசிகரிக்கும் ரகசிய மந்திரங்கள், பற்பல சடங்குகள் : இவைகளெல்லாம் ஆன்மாவுக்கு உபகரிக்கப்படுகின்றன. பின்பு நீதிஸ்தலத்தை ஆன்மா அடைகிறது. அங்கே ஒஸிரிஸ் (*Osiris*) என்னும் தெய்வம் அமர்ந்திருக்கும். இத் தெய்வந்தான் இறந்தோர் புகும் உலகத்தை ஆளுகிறது. மந்திரங்களைச் சரியான கிரியையுடனும், சரியான உச்சரிப்புடனும் ஓதினால்தான் இத் தெய்வம் செவி சாய்க்கும்.

ஆனல், நீதிஸ்தலத்திலே தாம் தமது இகலோக வாழ்க்கையில் நிகழ்த்தியவாகத் தெரிவிக்கும் நற்செய்கைகள் முற்றும் உண்மையாயிருத்தல் வேண்டும்; தீச்செயல்கள் புரிந்திருக்கக் கூடாது. இத்தகைய நல்வாழ்வினுல், மனுஷத்துவங்கள் முழுவதையும் ஆன்மா திரும்ப அடைந்து நித்திய வாசியாய் இன்ப உலகில் வாழும். இதற்கு மாருக, தீச்செயல்கள் மிகுந்து தீய வாழ்க்கையை நடத்தி வந்திருந்தால், அந்த ஆன்மா துக்க சாகரத்தில் உழல நேரிடும். எப்பொழுதும் பசித்தீயினுல் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் மிருகம் ஒன்று எதிரில் நின்றுகொண்டு அந்த ஆன்மாவைப் பிய்த்துப் பிய்த்து முற்றும் தின்றுவிடும். என்ன வகையான நல்வாழ்க்கை வாழ்ந்ததாக நீதி ஸ்தலத்தின் முன் ஆன்மா தெரிவிக்க வேண்டும்?

உண்மைக்கு அதிபதிகளே, தங்களிடம் உண்மையைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்:

மக்களுள் யாருக்கும் நான் மறைவாகத் திங்கு செய்ததில்லை.

துன்புறுவோரை நான் நலிவுறுத்தவில்லை.

நான் பொய் கூறியதில்லை.

ஏவலாளிடமிருந்து அவன் செய்ய வேண்டியதற்கு அதிகமாக நான் வேலை வாங்கியதில்லை.

நான் சோம்பேறியாக இருந்ததில்லை.

நான் மதுபானம் செய்யவில்லை.

நான் தீய வொழுக்கம் புரிந்ததில்லை.

ஏவலாளைக் குறித்து அவன் எஜமானனிடம் நான் பழித்துக் கூறியதில்லை.

ஒருவனும் பசியால் வருந்தும்படி நான் செய்ததில்லை.

ஒருவனுக்கும் நான் துன்பம் இழைத்ததில்லை.

நான் ஒருவனையும் கொலை செய்யவில்லை.

நான் வஞ்சித்ததில்லை.

பலிபீடத்தில் தெய்வத்திற்குச் சமர்ப்பித்த உண்டியை நான் அருந்தியதில்லை.

பொருள் நிறுத்துக் கொடுப்பதில் ஒருவனையும் நான் ஏமாற்றியதில்லை.

குழந்தைக்குப் பால்கொடுக்காமல் நான் மறுத்ததில்லை.

நான் ஒருவனையும் பழித்துக் கூறியதில்லை.

தெய்வங்களுக்குரிய பட்சிகளை நான் வலைவைத்துப் பிடித்ததில்லை.

பயிரிடுவதற்கு வேண்டும் நீரை நான் தடுத்ததில்லை.

தெய்வங்களுக்குரிய மாமிச உண்டியை நான் திருடியதில்லை.

தெய்வங்களுக்குப் பலிநேர்வதில் நான் தவறியதில்லை.

பசித்தவர்களுக்கு உணவு கொடுக்கவும், தாகித்தவர்களுக்கு உண்ணும்நீர் கொடுக்கவும், நான் தவறியதில்லை.

நான் குற்றமற்றவன் ; நான் தூய்மையானவன்.

நாம் எப்படி வாழவேண்டுமென்பதைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் உலகில் எத்தனையோ உள்ளன. ஆனால் எவ்வாறு வாழ்ந்து, எவ்வாறு சுவர்க்கம் புகவேண்டும் என்பதைத் திட்டமாகவும், தெளிவாகவும், பூர்த்தியாகவும் கூறும் நூல் இந்த எகிப்தில்தான் உள்ளது என்பர்.

இங்ஙனமே, மரணங் குறித்துப் பாடும் கையறுநிலைப் பாடல்களும் எகிப்தியரிடத்தில் இருந்தன. கி. மு. 2500-ல் நேர்ந்த ஒரு மரணத்தைக் குறித்து கி. மு. 1500-ல் எழுதிய கையறுநிலைப் பாடலின் பாப்பிரஸ் பிரதி யொன்று பிரிட்டிஷ் கண்காட்சிச் சாலையில் உள்ளது.

மரணத்தையும், மரணத்தின் பின்வாழ்வையும் குறித்து மட்டும்தான் எகிப்தியர்கள் சிந்தித்து வந்தார்கள் என்று நினைப்பது தவறு. இவர்களிடையே பல கதைகளும் வழங்கி வந்தன. இக்கதை பற்றிய சித்திரங்கள் அரண்மனை, கோயில் முதலியவற்றின் தூண்களிலும் சுவர்களிலும் வரையப்

பட்டிருந்தன. இக்கதைகள் பெரும்பாலும் மந்திரவாதிகளைக் குறித்துள்ளன.

இவ்வகைக் கதைகளேயன்றி, 'இரண்டு சகோதரர்கள்' என்பது போன்ற கதைகளும் இந்நாட்டில் வழங்கி வந்தன. மேலும், காதற் பாடல்களும், தோத்திரப் பாடல்களும் எகிப்தியருக்கு உவப்பாகவே இருந்தன. அவற்றுள் ஒரு காதற் பாட்டின் தழுவல் கீழ்வருவன :

பாயல் மீது விழுந்து கிடந்தனன் ;
பாழ்த்த நெஞ்சமும் புத்தியும் பேதுற்று
நோயினுல் நொறுக் குண்டன ; சுற்றமும்
நொடிதின் எய்துவர் சூழ்ந்தெனை நோக்குவர் ;
ஓய்த லின்றியென் நண்பர்கள் கூடுவர் ;
உறும் வயித்தியர் நாடியை ஓர்வரே ;
நோயின் காரணம் காண அறிகிலார்
நொந்து நொந்தெனை நோக்குவர் நிற்பரே.

அன்ன கூட்டத்தில் ஆங்கு வருவளே ;
அன்புப் பார்வையென் நெஞ்சினை அள்ளிடச்
சின்ன மென்மலர் சேர்தரு கூந்தலாள்
சிறுமை தீர்ந்திட்ட திங்கள் முகத்தினுள்
துன்னி நின்ற வயித்தியர் தங்களைச்
சூழுங் கண்ணுல் நகைசெய்து நிற்பளே ;
மன்னு காரணம் ஓர்ந்துறு நோயினை
மாற்றுவா ருளரோ மங்கை யன்றியே ?

இத் தழுவலிலும்கூட, மூலச்செய்யுளின் அழகு ஒருவாறு விளங்கலாம்.

ஆனல், எகிப்தியப் பாடல்களுள் மிக்க கௌரவமும் பெருமையும் பொருந்தியவை தெய்வங்களைக் குறித்தும்

தெய்வங்களின் பிரதிநிதிகளாகிய பார்வோன்களைக் (*Pharoahs*) குறித்தும் தோன்றியவையே யாகும்.

எகிப்தியர்கள் வசனத்திலும், செய்யுளிலும் இயற்றி வைத்துள்ள இலக்கியக் கருவூலத்தினின்று ஒரு சில வற்றை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு நோக்கினேம். அவர்களுடைய தொன்மை நம்மால் எண்ணி அறிய முடி யாததாய் உள்ளது. அத்தொன்மைக் காலத்தே அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைக் குறித்தும், மரணத்தைக் குறித்தும் தற்காலத்தவராகிய நாம் தொடுக்கும் பிரசினைகளையே அவர்களும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து உணர்ச்சியோடு வெளியிட் டிருக்கிறார்கள்; தற்காலத்திற் போலவே அக்காலத்தும் எழுத்தாளன் சக்திமானாக விளங்குகிறான். தன்னுடைய மனோபாவனைத் திறமையினாலும், மதி நுட்பத்தினாலும் மக்களது உள்ளத்தை ஆட்டுவிக்கிறான். இவற்றையெல் லாம் நினைக்கும்போது நாம் வியப்புக் கொள்ளாதிருக்க முடியுமா?

பாபிலோனியா

டைகிரிஸ், யூப்வ்ரட்டீஸ் என்ற இரு நதிகளுக்கும் இடையிலேயுள்ள பிரதேசம் மெஸொபொட்டேமியா என்று வழங்கப்படுகிறது. இச்சொல்லுக்கு நதிகளுக்கு இடையே யுள்ள பூமி என்று பொருள். இப்பிரதேசத்தில், செழிப் புள்ள தென்கீழ்ப் பகுதிக்குப் பாபிலோனியா என்று பெயர். 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அறிவிலும் உழைப்பிலும் மிகச் சிறந்த உன்னத பதவியை இது அடைந்திருந்தது. ஆராய்ச்சி இன்னும் மிகுமாயின் இதன் தொன்மை இன்னும் முற்காலத்ததாகவே துணியப்படலாம்.

முன் ஒரு காலத்தில், 'பாபிலோனியா அழிந்துவிட்டது! பாபிலோனியா ஒழிந்துவிட்டது!' என்ற கூக்குரலானது உலகெங்கும் பரந்தது; அக்காலத்துள்ள எல்லாத் தேசத் தார்களுடைய மனமும் குழப்பமடைந்தது. இந்த அழிவை நம்புதற்கே முடியாமல் இருந்தது. எவ்வாறு அது நேர்ந்தது என அறியவும் முடியவில்லை.

அக்காலத்து மக்களுக்கு வியப்பையும் அச்சத்தையும் பாபிலோன் உண்டுபண்ணி வந்தது. யாவராலும் அளவிட முடியாத செல்வத்திற்கு நிலைக்களமாக அது விளங்கிற்று. கலகமிட்டுத் திரியும் பாபச் செயல்களுக்கும் வெட்கம் என்பதே சிறிதுமற்ற காம வெறிச் செயல்களுக்கும் அது இடமாயிருந்தது. அதன் ஆடம்பர விரயமும் அதன் வெற்றி யும் அதன் கொடுமையும் அதன் பெருமையும் சொல்லுந் தரத்தனவல்ல. பல நூற்றுண்டுகளாக உலகம் முழுதும் அதன் போக போக்கியங்களைக் கண்டு மோகித்துக் கிடந்தது. கலைப் பண்பாட்டிலும் நாகரிகத்திலும் மிக மேன்மையுற்று

உச்சநிலை யடைந்திருந்தது. இவ்வாறெல்லாம் பெருமை பெற்றிருந்தும் எல்லாவற்றையும் பீடிக்கும் அழிவு அதனையும் பீடித்து விட்டது. குடியாலும், காம வெறியாலும், மனிதனால் எண்ண இயலாத அத்தனை தாழ்ந்த நிலையில் அது வீழ்ந்தொழிந்தது. இவையே காரணமாக, பாபிலோன் நாசமும் அடைந்துவிட்டது. இன்று சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் பாபிலோனைப் புதைத்து மூடியிருக்கின்ற மணல்-பிரதேசத்தைத் தோண்டி, அங்கேயுள்ள அதிசயமான சின்னங்களைக் கண்டு, எவ்வளவு பெரிய ராஜ்யமானது அழிந்து இவ்வாறு சூனியமாய்ப் போயிற்று என்று வியந்து இரங்குகிறார்கள்.

நாகரிகம் முதிர்ந்து வர முதிர்ந்து வர, அதனையே முற்றும் அழித்து விடும் தத்துவம் ஒன்று அதன் உள்ளாக ஆழ்ந்து மறைந்து கிடக்கிறது என்று அறிஞர் கூறுவர். எட்டுவதற்கு அரிய உச்ச நிலையை நாகரிகம் அடிக்கடி தொட்டுவிடுகிறது; ஆனால், அவ் உச்சநிலைக்குக் காரணமாயிருந்த செல்வம், ஆடம்பர வாழ்க்கை இவற்றாலேயே உடல் வலிமையும் ஒழுக்க நிலையும் நிலைகுலைந்து, அந் நாகரிகமே அழிந்து பாழ்படுகிறது. எகிப்து, கிரீஸ், ரோம் முதலிய எத்தனையோ ராஜ்யங்கள், முடிவிலே, தங்கள் பேராசை வெறியினாலும், ஏகாதிபத்திய மமதையாலும், செல்வச் செருக்கினாலும், அதன் விளைவான சோம்பலினாலும் அழிந்து போய்விட்டன அல்லவா? இவற்றைப் போலவே பாபிலோனும் அழிந்துவிட்டது.

ஆனால், அழிவதற்கு முன் பாபிலோனிய தேசீய வாழ்க்கை எவ்வளவு உயிர்த் தத்துவம் பொருந்தியதாய் விளங்கியது! எவ்வளவு பெருமை யுற்றிருந்தது! இவற்றை நாம் நினைக்கும் பொழுது நமக்குப் பேராச்சரியம் விளைகிறது. அதன் தொன்மையை இன்று ஒருவாறுதான்

ஊகித்தறிய முடிகிறது. குறைந்த பக்ஷம் 4000 ஆண்டு களுக்கு முன்னர், அறிவிலும் ஆண்மையிலும் இப் பாபி லோனியா சிறந்து விளங்கியது என்று முன்னே கூறினோம். எகிப்தின் தொன்மையோடு பாபிலோன், அஸ்ஸீரியா என்றிவற்றின் நாகரிகத் தொன்மை நெருங்கிப் போட்டி யிடுகிறது என்று நாம் உறுதியாய்க் கூறலாம். இதன் தொன்மையைக் குறித்து இன்னும் விரிவாகச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

அக்காலத்தே பாபிலோனியாவின் வடபகுதியில் அக் காதியர்கள் வசித்து வந்தனர். அதன் தென்பகுதியில் சுமேரியர்கள் வாழ்ந்தனர். இந்த இரண்டு இனத்தவரும் துரேனியன் என்ற மக்கள் வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள். துரன் என்ற பெயருக்கு இருள்-நிலம் என்று பொருள். இச்சொல் துருக்கர் என்ற பெயரில் இன்றும் காணப்படு கிறது என்று கூறுவர். நெடுங்காலத்திற்குப் பின், பாபி லோனியாவை ஸெமித்திய ஜாதியார் படையெடுத்துக் கைப்பற்றினர். இங்ஙனம் படையெடுத்து வந்தவர்களுள் ஏலாமியர்களும், கல்தேயர்களும் கூறத் தக்கவர்கள். கலப்பு மணவினையால் இவர்களும் சுமேரியர்களும் கலப்பு ஜாதியார் ஆயினர். பின்னர் வடகிழக்கிலிருந்து காஸ்ஸீய ஜாதியார் கி. மு. 15-ம் நூற்றாண்டில் அலையடித்து மோதுவது போல் படை யெடுத்து வந்து பாபிலோனியா வைக் கைக்கொண்டு அப்பிரதேசத்தை ஐந்து நூற்றாண்டு களாகச் சிறப்பாக ஆண்டு வந்தனர். இங்கே, முற்காலத் திலே, செல்வ வளங்களால் சிறந்திருந்த நகரங்களில் உள்ள மணற் குன்றுகளைத் தோண்டியதில் அவற்றினின்றும் எழுத்துக்கள் அடங்கிய பல சதுரக் கற்கள் காணப்பட் டன. இச்சதுரக் கற்கள் கி. மு. 1200-ல் மெஸொபொட் டேமியாவை அஸ்ஸீரியா தன் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வந்தது

எனத் தெரிவிக்கின்றன. அன்றியும், தனக்குத் தென் பக்கத்திலிருந்த பாபிலோனியாவின் வழக்க ஒழுக்கங்களை யும் இலக்கியங்களையும் அஸ்ஸிரியா தன்னதாகவே அங்கீ கரித்துக் கொண்டுவிட்டது என்றும் நாம் அறிகிறோம்.

இவ்வாருகப் பாபிலோனியரிடத்தில் வேற்று ஜாதி யார்களின் புதியரத்தம் அடிக்கடி பாய்ந்து கலந்துவந்தது. இவ் வேற்று ஜாதியினர் வலிமையும் சுறுசுறுப்பும் உடை யவர்களா யிருந்தனர். இவர்களுடைய ரத்தக் கலப்பானது மிதமிஞ்சிய செல்வம், சுகவாசம், ஆடம்பர வாழ்க்கை முதலியவற்ருல் விளையக்கூடும் கேடுகளைப் பல நூற்ருண்டு கள் நிகழ வொட்டாதபடி தடைசெய்து வந்தது. புதுக் கருத்துக்கள், புதிய அறிவுகள், வியாபாரம், விஞ்ஞானம், கலைகள் முதலியவற்றிற் குரிய புதிய முறைகள் : இவைக ளெல்லாம் இவ் வேற்று நாட்டினர்களிடமிருந்து வந்திருத்தல் வேண்டும். தடந் தோய்ந்த பாதையில் சிறிதும் விலகுதல் இல்லாதபடி சென்று கொண்டிருக்கும் மக்களுக்குத் துர்த் தசைகளும், குழப்பங்களும் வரவேண்டுவது அவசியம் என்று கூடச் சொல்லலாம். அப்பொழுதுதான் பழைய பாதைகளிலிருந்து நீங்கிப் புதிய பாதைகளில் சென்று புதிய ஊக்கத்தோடு வாழ முடியும். பாபிலோனியா, அஸ்ஸிரியா இரண்டிலுமுள்ள நாகரிகம் அத்தேசங்களில் நிரம்பி யிருந்த துக்கத்தாலும், குழப்பங்களாலும் புதிய உயிர்த் தத்துவம் பெற்று, பல நூற்ருண்டுகளாக மேம்பாடுற்று விளங்கியது.

முற்குறித்த சதுரக் கற்களில் அமைந்த எழுத்துக் களால் இந்நாகரிகம் மிகமிக முதிர்ச்சி யடைந்திருந்தது என்று நாம் அறிகிறோம். பாபிலோனியப் பிரதேசத்தில் சிற்பத்தின் சிகரம் என்று சொல்லத்தகுந்த அரண்மனை களும், கோயில்களும், நகர மதில்களும், நீர் செல் பாதை

களும் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. மிகமிகப் பெரிய நூல்-நிலையங்கள் அங்கே விளங்கியிருந்தன. ராஜ்யம் முழுவதும் நூல்கள் பரவி வருவதற்கு மிகச் சிறந்த முறைகளும் கையாளப்பட்டு வந்தன. பயிர் விளைதற்கும் வாணிகம் மேம்படுதற்கும் வேண்டும் கால்வாய்கள் மிகப் பெரியன வாய் அமைந்திருந்தன. இக் கால்வாய்கள் தபால் கொண்டு செல்லுதற்குரிய மார்க்கமாகவும் அமைந்தன என்று அறிகிறோம். இதுவே உலக சரித்திரத்தில் முதன் முதலாகத் தோன்றிய தபால் முறையாகும். விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களுக்குரிய ஆராய்ச்சிச் சாலைகளும் அங்கே இருந்தன. நட்சத்திரங்கள், ராசிகள் முதலியவற்றின் கதி நன்றாக அங்குள்ள அறிஞர்களுக்கு விளங்கி யிருந்தது. அவர்கள் மிக நுட்பமாகப் பஞ்சாங்கத்தைக் கணித்து வந்தார்கள். இயற்கை விதிகளை நன்றாக அறிந்து பயன்படுத்தி வந்தார்கள். இவற்றால் அயல்நாட்டினர் பாபிலோனியரைப் பெரிய மந்திரவாதிகள் என்றுகூட நினைத்தார்கள்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஆதிகாலத்தில் வாழ்ந்த இந்த ஜாதியார் சிறந்த எழுத்து வரிசை ஒன்றைக் கண்டு அமைத்தனர். இந்த எழுத்துக்கள் ஆட்சிக்கு எளியனவாயும் பயனுடையனவாயும் பல நூற்றாண்டுகள் விளங்கின. இவைகள் அம்புபோன்ற வடிவுடையன. இவற்றை 'குனெய்ப்வாரம்' (*Cuneiform*) என்று வழங்குவர்: அம்பு-எழுத்துக்கள் என்று நாம் கூறலாம். மெய்யொலி தவிரப் பிற ஒலிகள், அசைகள், முழுக் கருத்துக்கள் இவைகளை இவ் எழுத்துக்கள் குறித்தன. எகிப்தியர்களுடைய 'ஹியரோக்ளிப்லிக்ஸ்' (*Hieroglyphics*) என்பதைக் காட்டிலும் சிறந்த கருவியாக இந்த எழுத்துக்கள் அமைந்திருந்தன. இவற்றின் இயல்பை மக்கள் அறிந்துகொள்ள நேரிட்டதன் வரலாறு மிகவும் வியக்கத்தக்கது. 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன், சுட்ட செங்கலில் இவ் எழுத்

துக்கள் சில பொறிக்கப் பட்டிருந்தன. க்ரோட்ப்வென்ட் (*Grotefend*) என்ற ஜெர்மானிய ஆசிரியர் இவற்றேடு பல்லாண்டுகளாகப் போராடி கி. பி. 1702–ல் உண்மை யியல்பை ஒருவாறு கண்டு பிடித்தனர். இக் கல்வெட்டுக் களில் பெரும்பாலன மூன்று சொற்களோடு தொடங்கு கின்றன. இச்சொற்களுள் இரண்டு மாறுவதேயில்லை ; ஒன்று சிறிதளவுதான் மாறிக் காணப்பட்டது. இவற்றி லிருந்து மாறும் வார்த்தை ஓர் அரசன் பெயராக இருக்க லாம் என்றும் அப் பெயர் டேரியஸ் என்றும் ஊகித்தார். மாருதபடி இருந்த சொற்கள் ராஜாதிராஜன் என்று பொருள் பட வேண்டும் என்று கருதினுர். அவருடைய அறிவிலே விளைந்த இவ்வூகம் உண்மையாய் முடிந்தது. எழுத்துக்களின் மர்மம் புலப்பட்டுவிட்டது.

இந்தக் கல்வெட்டுக்களால் மிகப் புராதனமான சரித் திரம் நமக்கு விளங்குகிறது. கிறிஸ்து அப்தத்திற்கு 38 நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னர் அக்காத் (*Akkad*) என்ற நகரத் தில் அமைந்த சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து முதலாம் ஸார்கான் (*King Sargon I*) என்ற அரசன் ஆட்சி புரிந்த தைப் பற்றி நாம் அறிகிறேம். 12 நூற்ருண்டுகளுக்குப் பின்னர், பாபிலோன் நகரத்திலிருந்து அஸ்ஸீரியாவில் ஜனங்கள் குடியேறினுர்கள். இதன் பின் மூன்று நூற்ருண்டு கள் கழிந்தன. சுமார் கி. மு. 2300-ல் ஏலாமியரால் பாபிலோனியா கைப்பற்றப்பட்டது. அக்காலத்தில் அதன் தலைநகரமான பாபிலோன் எல்லா வகையிலும் சிறந்த ஓர் அற்புத நகரமாக விளங்கியது. இந்நகரத்தோடு போட்டி யிடுவதற்கு நினிவே (*Nineveh*) என்ற நகரத்தை ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், சுமார் கி. மு. 2245–ல் அஸ்ஷுர் (*Asshur*) என்ற ஓர் அரசன் நிர்மித்தான். இந்த நகரம்தான் விவிலிய நூலின் பழைய ஏற்பாட்டில், செல்வத்

திற்கும் பாவத்திற்கும் உறைவிடமானது என்று பழித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பின்னும் ஏழு நூற்றுண்டுகள் சென்றன. காஸ்ஸீயர்கள் (*Cosseans*) மெஸொபொட்டேமியாவின் பழைய நாகரிகத்தை முற்றும் அழித்துத் தொலைத்துவிட்டார்கள். பிற்பாடு கி. மு. 1200-ல் பாபிலோன் என்ற அற்புத நகரம் அஸ்ஸீரியர்கள் கையில் அகப்பட்டது. ஆனால் அதனை எளிதில் அடக்கியாள முடியவில்லை. கி. மு. 1300-ல் இருந்து கி. மு. 690 வரை ஆறு நூற்றுண்டுகளாக இத் தலைநகரம் போர்க் குழப்பத்தால் கலக்குண்டு வந்தது. இதனைச் சார்ந்த பிரதேசங்களுக்கும் இந்தத் துர்க்கதிதான் நேர்ந்தது. பிற்பாடு, ஸெந்நாக்கெரிப் (*Sennacherib*) என்ற பேராற்றல் வாய்ந்த அரசன் இந் நகரத்து மதிற்சுவர்களைத் தரையோடு தரையாய் இடித்து நொறுக்கி, அங்கேயுள்ள கோயில்களைச் செங்கல் செங்கலாகப் பெயர்த்துத் தகர்த்து, நகரத்தைத் தீயினாலும், கொள்ளையினாலும் பாழ்செய்து விட்டான். ஆனால் பாபிலோன் மீண்டும் புதுக்கப்பட்டது. நாபோபோலஸ்ஸார் (*Nabopolassar*), நேபுகாத்நேஸ்ஸார் (*Nebuchadnezzar*) என்ற இரண்டு அரசர்களும் இந்நகரத்தைத் திரும்ப இயற்றி, மதில் முதலியவற்றால் காவல் செய்து, கோயில்கள், மாளிகைகள், ஞாபகச் சின்னங்கள், சிலையுருவங்கள் முதலியவற்றால் அலங்கரித்து, முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு சிறந்து விளங்கும்படியாகச் செய்தார்கள். பண்டைக்காலத்தவர்களால் இந்நகரம் மிகவும் வியந்து பாராட்டப்பட்டது.

பாபிலோன், அஸ்ஸீரியா இவ்விரண்டிற்குமுரிய உண்மையான இலக்கியச் செல்வம், நேபுகாத்நேஸ்ஸாரின் காலத்திற்குப் பின்னால், கி. மு. 7-ம் நூற்றுண்டில் தோன்றியவையே. இந்த இலக்கியப் பொற்காலத்தின்

உச்சநிலை கி. மு. 668-ல் இருந்து கி. மு. 608–வரை ஆண்டு வந்த ஸர்தநாப்பலுஸ் (*Sardanapalus*) என்ற அரசனின் காலத்ததாகும். இவனுக்கு அஸ்ஸுர்பனிபல் (*Assurbanipal*) என்ற பெயரும் உண்டு. இவன் கல்வியில் உண்மையான பிரியமுள்ளவன்; புராதன கலைகளைப் போற்றும் இயல் புடையவன். இவன் நினிவேயில் ஒரு பெரிய நூல்-நிலையம் அமைத்து அதில் பழைய நூல்களைத் தேடித் தொகுத்து வைத்தான். அக்காலத்துப் பிரசித்தமாய் விளங்கிய பற் பல தேசங்களிலிருந்தும் சிறந்த நூல்களைப் பெற்று அவற் றின் பிரதிகளைச் சேமித்து வைத்ததோடு, அவற்றை மொழிபெயர்க்கவும் செய்வித்தான். ஒவ்வொரு நூலிலும் அவனுடைய முத்திரை பொறிக்கப் பட்டிருந்தது. இந் நூல்-நிலைய முயற்சியை அவன் எவ்வளவு கௌரவமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறுன், பாருங்கள் :

> பூவுலகின் புரவலனும், மன்னுயிர்களின் மன்ன வனும், அஸ்ஸிரியாவின் அரசனும் ஆகிய அஸ்ஸுர் பனிபலின் அரண்மனை; எமது நாட்டிலுள்ள எழுத் தாளர்களால் எழுதி வைக்கப்பட்ட பிரதிகளைத் தேடிக் காணுவதற்கு விழிப்புடைய கண்களையும், கூர்மையான காதுகளையும் நோபா தெய்வமும் தஸ்மதி தேவதையும் எமக்கு அளித்துள்ளன. இந்த எழுத்தாளர்களை எமக்கு முன்பிருந்த அரசர்கள் நியமித்துள்ளார்கள். அறிவின் தெய்வமாகிய நோபாவை முற்பட வணங்கி, யாம் எழுத்துச் செங்கற் பலகைகளைத் திரட்டியிருக்கிறோம்; அவற்றைப் பிரதி செய்வித்திருக்கிறோம்; அவற்றின் மீது எமது பெயரைப் பொறித்திருக்கிறோம்; அவை களை எமது அரண்மனையில் சேகரித்து வைத்திருக் கிறோம்.

இப்புராதன காலத்தில் நூற்றுக் கணக்கான, ஆயிரக் கணக்கான சிறந்த அறிஞர்களைப் பொருள் கொடுத்து இவ்வரசன் அமர்த்தி வைத்திருந்தான். அவர்களுடைய

ஆர்வத்தாலும் முயற்சியாலும் அவன் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் வாழ்ந்த பல்வேறு ஜாதியார்களின் சிறந்த நூற் செல்வங்களைத் திரட்டித் தொகுத்து ஓர் அறிவுக் கருவூலத்தை அமைத்திருந்தான்.

இந்நூல்களிலே எவ்வகை விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருந்தன? முதலாவது, ஆசியாக் கண்டத்திலுள்ள அரசர்களுடைய கீர்த்திக்கும், ஆற்றலுக்கும் சான்றாக விளங்கிய பல குறிப்புக்கள் இருந்தன. அரசர்களுடைய ஆணைகள், அவர்களுடைய விதிகள், அவர்களுடைய தீர்ப்புக்கள், அரசியலுக்குரிய பாத்திரங்கள், சரித்திர நிகழ்ச்சிகளுக்குரிய கால அடைவுகள் முதலியன பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. பின்னர், தெய்வங்களுக்குரிய புகழ்ச்சி மாலைகள், விண்ணப்பங்கள், வணக்கங்கள், மந்திரங்கள் முதலியனவும் காணப்பட்டன. இவற்றிற்கெல்லாம் பழமையான கவிதைகளும் உளவாயிருந்தன. இவைகள் உலகத் தோற்றம் அதன் வரலாறு முதலியவை பற்றியன. இவை தவிர, பேரரசர்கள் புரிந்த போரின் வருணனைகளும் வெற்றி விவரங்களும், அவர்கள் பகைவர்களை அழித்து வஞ்சினம் நிறைவேற்றிய செய்திகளும் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. கடைசியாக, கிரேக்க தெய்வங்களுடைய வாலாறுகளைக் காட்டிலும் மிக மிகப் பழமையான பௌராணிக வரலாறுகளும் வரையப்பட்டிருந்தன.

மெஸொபொட்டேமியாவில் வாழ்ந்த மக்கள் வாணிகத் துறையில் மிக மிக விழிப்பாக இருந்தவர்கள். இது அக் காலத்துள்ள வாணிக ஒப்பந்தங்கள், வாணிகக் கடிதங்கள், விற்பனைச் சீட்டுகள், வாணிக நியதிகள் முதலியவற்றால் நமக்குத் தெரிய வருகிறது. அஸ்ஸிரியாவிற்கும் எகிப்திற்கும் கி. மு. 15, 16-ம் நூற்றாண்டுகளில் 'வாணிகம் பற்றி மிகுதியான கடிதப் போக்குவரவு இருந்தது. இக்கடிதங்க

ளெல்லாம் எகிப்துக்கு உரிய எழுத்துக்களிலன்றி, அம்பு-எழுத்துக்களில் (*Cuneiform*) அமைந்திருப்பதால், பாபிலோனிய மக்கள் இத்துறையில் மிக மேம்பட்டு விளங்கினர்கள் என்பது அறியக் கிடக்கிறது.

இவைகளெல்லாம் ஜடப் பொருள் பற்றிய நாகரிகம். இதைக் காட்டிலும் மிக மேம்பட்ட நாகரிகம் ஒன்று உள்ளது. அது தான் அறிவு பற்றிய நாகரிகம். அதனை ஆன்ம-நாகரிகம் என்று நாம் பெயரிடலாம். பாபிலோனியாவில் பூர்வத்திலுள்ள இந்த ஆன்ம-நாகரிகத்தைச் சிறிது நோக்குவோம். அஸ்ஸிரியாவில் லோகோற்பத்தி பற்றிய கதைகள் பல உண்டு. இவை பூமி, சுவர்க்கம் முதலியவற்றின் தோற்றத்தைக் குறித்தும், அங்கு வாழும் உயிர்களைக் குறித்தும் கூறுவன. இவற்றுள் எல்லாம் மிக முக்கியமாகத் தெரிவது பிரபஞ்சத்தின் பெண்மைத் தத்துவமாகிய தியமதி (*Tiamat*) யைக் குறித்து எழுந்த சரித்திரமே. இவள் அனைத்துயிர்களுக்கும் தாயாயுள்ளவள். தனது புத்திரர்களாகிய தேவர்களுக்குப் பகையாக அமைந்து விட்டாள். ஆதியில் சக்தியாகிய தியமதியும் புருஷனாகிய அப்ஸுவும் (*Apsu*) கூடியதால் தேவர்கள் தோன்றினர்கள். இத்தோற்றம் பூமியும் வானமும் உண்டாவதற்கு முன் நிகழ்ந்தது. பற்பல தெய்வங்களும் இங்ஙனம் பிறந்ததன்பின், அனு (*Anu*), இயா (*Ea*) என்ற தெய்வங்கள் தோன்றின. இவ்விரு தெய்வங்களும் பாபிலோனியர்களால் மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்டன.

பஞ்ச பூதங்களின் மயக்கமாயுள்ள உலக நிலையை ஒருவாறு முறைப்படுத்தி, தனித்தனி உயிர்களையும் பொருள்களையும் தியமதித் தாய் தோற்றுவித்தாள் என்று கூறப்படுகிறது. இது விவிலிய நூலிலே (*Bible*) உலகத் தோற்ற முரைக்கும் ஆதியாகமத்திலே, உருத்தோன்றாது கிடந்த

குழப்பத்தினின்றும் பூமியையும் வானையும் கர்த்தர் இயற்றினார் என்ற கதையை ஒத்திருக்கிறது. இப்படியே, அந் நூலில் வரும் ஏதேன் தோட்டத்தைப் போல, வானுலகிலுள்ள தெய்வங்கள் அழகுநிலம் ஒன்றைப் பூமியிலே அமைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தெய்வ லோகத்தில் கலகம் நேர்ந்து, தேவ தூதர்கள் தலைமைத் தெய்வத்திற்கு எதிராகக் கிளம்பியது போல, பாபிலோன் கதையிலும் தெய்வ லோகத்திற் கலகம் நேர்ந்தது. ஆனால், இக் கதையில் அனைத்துலகையும் படைத்த தியமதித் தாயே தன்னுடைய புதல்வர்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தாள் என்று தெரிய வருகிறது. இப்புதல்வர்கள் பேராசை யுடையவர்கள்; வலிமை மிகுந்தவர்கள். இவை போர் விளைவதற்கு அடிநிலமா யமைந்தன. புதுமைக்கும் பழமைக்குமுள்ள போர் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாத் தேசங்களிலுமுள்ளதே. அப்போர் நித்திய நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று என்று சொல்லலாம். அதனுடைய முடிவும் உறுதியாகத் துணியக் கூடியதே. பழமை அழிவது நிச்சயம்.

தியமதி தன் புதல்வர்களோடு மாறுபட்டு எதிர்த்து அவர்களைச் சுவர்க்கத்தினின்றும் கீழே தள்ளுதற்கு முயன்றாள். இம்முயற்சிச் செய்தி தெய்வலோகம் முழுவதும் பரவி விட்டது. உலகம் முழுவதையும் ஆளும் தேவர்களையே அழித்து விடுவதற்காக முயன்ற தியமதியை எதிர்ப்பது எளிதா? தேவர்களுக்குத் தலைமை பூண்ட ஆவர் (*Auer*), ஈயா (*Ea*) என்பவர்களுக்குக் கூட நடுக்கம் எடுத்தது. இத்தேவர்கள் இரவும் பகலும் ஓய்வு ஒழிவு இன்றிச் சூழ்ச்சி செய்தார்கள். தியமதிக்குக் கோர ரூபமுள்ள பூதங்களும் பிசாசுகளும் துணை புரிந்தன. இவள் தனது படைத் தலைவனாக, கிங்கு (*Kingu*)வைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். உலகம் முழுவதும் அழிந்து விடும் நிலையில் ஆகி விட்டது. தேவர்களுக்குத் தெய்வப் படைகளைத் தலைமை

தாங்கி நடத்துவதற்கு யாரும் அஞ்சினுர்கள். முடிவில் தேவர்களை யெல்லாம் அன்ஷார் (*Anshar*) விருந்துக்கு அழைத்து ஆலோசனை செய்தான். பாபிலோனியாவின் தெய்வமாகிய மர்துக் (*Marduk*) வானவர் படைகளை நடத் திச் செல்வதற்கு உடன்பட்டான். ஆனுல், அரிய நிபந்தனை ஒன்றும் இவன் செய்து கொண்டான் : 'நான் இப்போரில் வெற்றி கொண்டு உங்களை யெல்லாம் காப்பாற்றினுல் நீங்கள் அனைவரும் என்னைத் தேவாதி தேவனுக ஒப்புக் கொள்ளுதல் வேண்டும். நான் செய்வது எதையும் நீங்கள் மாற்றிவிட முயலக்கூடாது. என் சொற்களை எதிர்க்காமல் ஆணையாக மேற்கொள்ள வேண்டும்.' இந் நிபந்தனையைத் தேவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். அவனுக்கு மாயக்கவசம் ஒன்று கொடுத்தார்கள். போரில் அவனைப் பாதுகாத் தற்கும், தியமதியைக் கலங்கி ஓடச் செய்வதற்கும் அது பயன்பட்டது. பின் மர்துக் அச்சம் யாதுமின்றித் தனது பிரம்மாண்டமான வில்லையும், அம்பையும் சக்திவாய்ந்த வேலையும் எடுத்துக் கொண்டான். அவனைச் சுற்றி மின்னல் பளிச்சுப் பளிச்சென்று மின்னிற்று. நான்கு விஷக் குதிரை கள் அவன் தேரிலே பூட்டப்பட்டன. வச்சிராயுதத்தைக் கையில் தாங்கித் தியமதி வந்தாள். அவளை அவன் ஒரு மாயப் பாசத்தைக் கொண்டு எதிர்த்தான். அவன் கண்கள் கனன்று அவனது தாய்மீது கூர்ந்து பாய்ந்தன. தியமதியின் சேனுதிபதியான கிங்கு மனங் குழம்பினுன். ஆனுல், திய மதியோ சிறிதும் அச்சமின்றி எதிர்த்து நின்ருள். கோபாவேசத்தோடு அவள் கர்ச்சித்தாள்; கர்ச்சித்து அவள் தன் வாயை அகலத் திறந்தாள். அத் திறந்த வாயிலே தீய காற்றுக்களை மர்துக் புகவிட்டான். அத் தீய காற்றுக்கள் அவளுடைய உடலை வீங்கும்படியாகச் செய்து வெடித்து விடும் நிலையில் கொண்டுவந்து விட்டன. இப்பொழுது தியமதிக்குப் பேச்சு அடங்கிவிட்டது. இந்நிலையில் மர்துக்

தனது பெரிய வேலாயுதத்தை அவள்மீது எறிந்தான். அது அவளுடைய இருதயத்தை ஊடுருவிச் சென்றது. அவள் பக்கம் துணையாகப் போர் புரிந்த பூத பைசாசங்கள் பயத்தால் நடுநடுங்கி ஓடின. ஆனால் மர்துக் தான் கொண்டு வந்த பாசத்தினால் அவர்களை யெல்லாம் பிணித்துவிட்டான். அவர்கள் கதறிய கூக்குரலானது உலகம் முழுவதும் நிரம்பிற்று. தங்களுக்கு நேர்ந்துவிட்ட விதியை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். மர்துக் அவர்களை யெல்லாம் சிறைப்படுத்தினான். பின் தியமதியின் பிணத்தின் அருகில் வந்து வடகாற்றை ஏவி அவள் ரத்தத்தை எடுத்து உலகத்துள்ள அதிரகசியக் குகையொன்றில் ஒளித்து வைக்கும்படியாகச் செய்வித்தான். பின் தன்னுடைய வாளாயுதத்தால் அவள் சரீரத்தை இரண்டு கூறாகப் பிளந்தான். மேற்பகுதியை விதானித்த சுவர்க்கமாகச் செய்து அதிலே அனு (*Anu*), பெல் (*Bel*) முதலிய தேவர்களுக்கு அரண்மனைகள் நிர்மித்தான். விதானத்திலே நட்சத்திரங்களை அங்கங்கு நிறுவினான். மாதங்களையும் வருஷங்களையும் ஏற்படுத்தினான். பகற்காலத்திலே சூரியனுக்கு அதிகாரங் கொடுத்தான். இரவிலே சந்திரனது ஆணை நிலவும்படியாகச் செய்தான்.

இக் கதையில் இவ்வளவே நமக்கு அகப்பட்டுள்ளது. நெடுங்காலம் நிகழ்ந்த போரினாலும், நகர நாசங்களினாலும், காலகதியில் நேர்ந்த சிதைவினாலும், எஞ்சிய பாகங்கள் அழிந்துவிட்டன. இக்கதை கிரேக்கர் புராணக் கதைகளை நமக்கு ஞாபகமூட்டுகிறது. சுவர்க்கத்து அரசர்களின் பின் சந்ததியார்கள் டிடான் (*Titans*) என்ற அசுர ஜாதியரோடு போர் புரிந்து சுவர்க்கத்தில் ஒரு புதிய அரச வமிசத்தை நிலைநாட்டியது மேற்கூறிய கதையோடு ஒத்துள்ளது. இக் கதை திடீரென்று ஒருவனால் இயற்றப்பட்ட தென்று கூற முடியாது. வெகு காலமாக நிகழ்ந்த பரிணாமத்தின்

விளைவாகவே இது உண்டாயிருத்தல் வேண்டும். சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து வளர்ந்து, இது முடிவு பெற்றிருக்க வேண்டும். மெஸொபொட்டேமியா ராஜ்யத்தில் விளைந்த இக் கதையானது பிற நாடுகளுக்கும் பரந்து சென்றிருக்கிறது. தியமதி விவிலிய நூலில் ஆதியாகமத்தில் வரும் திகம் (*Tehom*) என்று கொள்ளலாம். அவளோடு மர்துக் போர் புரிந்தது மைக்கேலும் (*Michael*) பூதமும் (*Dragon*) போர் புரிந்ததாகக் கூறும் விவிலியக் கதைக்கு மூலமாய் அமைந்ததாகலாம்.

இக் கதையைக் காட்டிலும் இன்னும் நெருங்கியதொரு தொடர்பு விவிலிய நூலின் பழைய ஏற்பாட்டிற்கும் இஸ்துபார் (*Izdubar*) இதிகாசத்திற்கும் உள்ளது. இந்த இதிகாசத்திலே விவிலிய நூல் கூறும் மகாப் பிரளயத்தைப் போன்றதொரு வரலாறும் காணப்படுகிறது.

மேற்கூறியவை இதிகாசத்தின் தன்மை பெற்று, பிரபஞ்சத்தை விளக்கப் புகுந்து, பெருமித நடையிலே அமைந்துள்ளன. இவற்றைக் காட்டிலும் சுருக்கமாகவும் எளிதாகவும் இராக் காலங்களில் பொழுது போக்கிற்காகக் கூறக் கூடியதாகவுமுள்ள சிறு கதைகள் முற்காலத்திலே பாபிலோனியாவில் இல்லையா என்று கேட்கலாம். அவையும் இருந்தன. ஓர் உதாரணம் :

ஒரு கதை அதபனையும் (*Adapa*) தென்றலையும் பற்றியது. அதபன் ஒரு நாள் மீன் பிடிக்கச் சென்றான். அப்பொழுது தென்றல் விளையாட்டாக அவன்மீது மோதி அவனை நீர்க்குள்ளே தள்ளிவிட்டது. திடீரென்று பொங்கியெழுந்த கோபத்தால் அவன் தென்றலின் சிறகை ஒடித்துவிட்டான். ஓரிடத்தும் இனிய காற்று வீசாமையினாலே

உலகமே வறட்சியுற்றது. அனு என்ற தேவன் அதபனைப் பூவுலகினின்று வரவழைத்து விசாரணை செய்தான். ஆனால், அதபன் அனுவின் முன் செல்லும்போது யாது செய்ய வேண்டுமென்று இயா தேவதை அவனிடம் கூறியிருந்தாள். இழவுக் குறியாக அணியும் ஆடையை அணிந்து கொள்ள வேண்டும்; அவனுக்குச் சுவர்க்கத்தில் கொடுக்கும் பானம் முதலியவற்றை மறுத்துவிடவேண்டும்: என்று இங்ஙனம் எச்சரிக்கை செய்தாள். அதபனும் அவ்வாறே சென்று பணிந்து நின்றமையால் அவனை அனு மன்னித்து விட்டான். ஆனால் பானத்தை மறுத்துவிட்டதால் அமரவாழ்வு பெறு வதை அவன் இழந்துவிட்டான். இது தெய்வக் கட்டளையைக் கடந்ததனால் மரணம் மனிதர்களுக்கு நேர்வதாயிற்று என்ற விவிலியக் கதையை ஞாபக மூட்டுகிறது.

இதுபோன்ற கதைகளே யன்றி, பாபிலோனியாவில் ஆதிகாலத்தே அரசர்கள் தங்கள் செயல்களை வானளாவப் புகழ்ந்து வரைந்து வைத்த 'மெய்க் கீர்த்திகள்' பலவும் இருந்தன. அன்றியும், மந்திரங்களும் பிரார்த்தனை களும் அங்கே மிகுதியாய் வழங்கின. ஒன்றன் மொழி பெயர்ப்பு:

எத்தனைதான் பாவங்கள் புரிந்தனனோ! அறியேன்;
ஈசனே நின்வெகுளி எனக்கரிது தாங்கல்;
சித்தந்தான் இரங்கியெனைக் காத்திடுதல் வேண்டும்;
சீற்றமொழிந் தெளியேனைத் திருவருள் பாலித்தே.

எத்தனையோ? நெறிமீறி நான் செய்த பாவம்;
ஏட்டிலடங் காதுநான் இழைத்திட்ட தீங்கு;
எய்த்தழுது கரைகின்றேன், எனக் குதவி யில்லை.
ஏனென்பார் உள்ளாரோ இப்புவியில், அம்மா!

வருந்துயரால் மிக நலிந்து வருந்துமுளத் தோடு
மண்மீது முகங்கவிழ்த்து மாய்ந்து கிடக்கின்றேன் ;
திருந்தமிசை நோக்ககிலேன், தேவாதி தேவ,
சிறிதுகடைக் கணித்தெனக்குத் திருவருள் தந் திடுவாய்.

பாபிலோனியாவில் ஒரு பழமொழி வழங்கியது. 'நேற்றிருந்த வாழ்வுதான் ஒவ்வொரு நாளும்' என்பது அதன் கருத்து. இது எத்துணை உண்மை யென்பது மேலே மொழி பெயர்த்துள்ள பிரார்த்தனையினால் அறியலாம்.

பாலஸ்தீனம்

கிறிஸ்தவர்கள் புண்ணிய பூமி என்று சொல்லுகிற பாலஸ்தீனத்தைப் பற்றி நம்மில் பலரும் அறிந்துள்ளோம். இப்பூமி நமது சென்னை மாகாணத்திலுள்ள ஒரு சிறு ஜில்லாவின் அளவுதான் இருக்கும். இதில் வாழ்ந்து வந்த ஜனங்களும் அற்பத் தொகையினரே. ஆனால் இதிலிருந்து உண்டான சமயமும் இலக்கியமும் உலகெங்கும் பரவி மக்களது வரலாற்றில் மிக மேம்பட்டனவாயுள்ளன. இது மிகவும் வியக்கத்தக்கதொன்றல்லவா?

இந்தப் பூமி யூதர்களுக்கு முதல் முதலில் சொந்தமாக இருந்தது. இங்கே நிகழ்ந்த அரசியலை நெறிப்படுத்தி இருவேறு வகைப்பட்ட சமயக் கருத்துக்கள் நிலவின. முதலாவது, எபிரேய மொழியிலுள்ள பழைய ஏற்பாட்டின் *(Old Testament)* கருத்துக்கள். பெரும்பாலும் நீதி பற்றியும் தத்துவம் பற்றியும் இவைகள் அமைந்தன. இரண்டாவது, புதிய ஏற்பாட்டில் *(New Testament)* காணப்படும் கருத்துக்கள்: சகோதரத்துவம், சர்வ ஜீவ தயை என்ற இரண்டு கொள்கைகளையும் ஜீவநாடியாகக் கொண்டன. இவைகள் இயேசுநாதரால் அருளப் பட்டன. அவரது உயிர்த் தத்துவம் நிரம்பிய உபதேசங்களை இவற்றிற் காணலாம்.

இப் புண்ணிய பூமி சாவு கடலுக்கு *(The Dead Sea)* அருகே உள்ள ஒரு சிறு நிலப்பகுதி. இங்கிருந்துதான்

உலகத்திலுள்ள முக்கியமான சமயங்களில் இரண்டு தோன்றின. விதை வேறு விளைவு வேருக இருக்க முடியாது. புண்ணிய பூமியிலே வாழ்ந்த ஜனங்கள் பல நூற்ருண்டு களாகச் சமயத்தையும், சமயம் பற்றிய சிந்தனையையும், சமய-உபதேசங்களையும் விதைத்து வந்தார்கள். இதனுல் சமயம் பற்றிய ஞானப் பயிர் இவர்களிடையே செழிப்பாக விளைந்து பலன் தருவதாயிற்று. இறைவனைக் குறித்தும் இறைவனுக்கும் மக்களுக்கும் உள்ள தொடர்பினைக் குறித் தும் இவர்களைப்போல ஓய்வின்றி ஆராய்ச்சி செய்தவர்கள் உலக ஜாதியார்களுள் மிகச் சிலரே யாவர். ஆகவே, இயேசு நாதர் இங்கே பிறந்தது இயற்கையின் விளைவு என்றே நாம் கூறலாம்.

ஆழ்ந்து நோக்கினுல், எபிரேய இலக்கியம், கீழ்த் திசையானது உலகம் முழுமைக்கும் திறையாக அளந்து செலுத்திய மிகச் சிறந்த செல்வங்களில் ஒன்றெனச் சொல்லலாம். உண்மைச் சமயங்கள் பலவும் கீழ்த்திசையில் தோன்றியனவே. சமயம் தோன்றுவதற்கும் வளர்ச்சி யுறுவதற்கும் நெடுங்காலம் வேண்டும்; மிகவும் சாவகாச மாகவே வளர்ச்சி நிகழும்; ஒருங்கிய தியானமும், ஆழ்ந்த சிந்தனையும் இதற்கு வேண்டும். இவைகள் மேல் நாட்டில் ஏற்படுவது எளிதல்ல. இக் கீழ்த்திசை விளைவுகளுள் எபிரேய சமயமும் இலக்கியமும் சிற்சில அம்சங்களில் இணையற்றன என்று கூறுதல் வேண்டும். கருத்தின் தூய்மை யும், வாழ்க்கையில் எழும் கேள்விகள் பற்றிய ஆழ்ந்த உணர்ச்சியும், மிக ஆழ்ந்த ஆன்ம-அனுபவமும் எபிரேயர்க ளிடத்திலே சிறந்து விளங்கின. கவிதையை உயிரூட்டும் சித்திரிகத் திறமும், தெளிவாக ஆற்றலோடு பொருள்களைக் கூறும் திறமும், அழகுக்கலை நிரம்பும்படி சுருங்கக் கூறும் அரிய இயல்பும் எபிரேய இலக்கியத்திற்குத் தனிப்பெருமை அளித்தன. இக்காரணங்களால் அல்லவா எத்தனையோ

தேசிய ஜாதிகள் விவிலிய நூலைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு மேம்பட்டு வந்திருக்கின்றன !

இவ்வளவு விளைவிற்கும் காரணமாகிய யூத ஜாதியின் சரிதம், அரசியல் பற்றிய அளவில், சிறப்பற்றதாகவே இருந்தது. பூர்வ காலத்தில் விளங்கிய பேரரசுகள் தங்கள் சரித்திரக் குறிப்புக்களில் இவர்களைப்பற்றி யாதும் கூற வில்லை. இவர்கள் செமித்திய மரபைச் சார்ந்தவர்கள். அக்கரை மக்கள் என்று பொருள்படும் 'இப்ரிம்' (*Ibrim*) என்ற சொல்லிலிருந்து இவர்களுக்கு எபிரேயர் என்ற பெயர் வழங்கி யிருக்கலாமென்பர். ஆதியில் இவர்கள் யூப்வ்ரடிஸ் (*Euphrates*) நதியின் ஒரு கரையில் வாழ்ந் தவர்கள். இவர்கள் தலைவர்களுள் ஒருவனுன ஆபிரகாம் இவர்களை மெஸொபொட்டேமியாவிலிருந்து அழைத்து வந்து பாலஸ்தீனத்திலுள்ள குன்றுகளில் நிலையாக வாழ்ந்து வரும்படி செய்தான். இங்கிருந்து இவர்கள் அடிவாரங்களில் வசித்துவந்த கானுன் (*Canaanites*) மக்க ளோடு நீண்ட காலமாகப் போர் புரிந்து அவர்களுடைய செழிப்பான தாழ்வரை நிலத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண் டார்கள். ஆனுல் பயிர் விளைவின்மையால் அங்கே வாழ முடியாதபடி எகிப்து தேசத்திற்கு இவர்கள் செல்லும்படி நேர்ந்தது. இந்தத் தேசத்தில் பல நூற்றுண்டுகளாக இவர்கள் அடிமைகளாக வாழ்ந்தனர். கடைசியில் அறிவாளி யும் திட்ப மனத்தனுமாகிய மோஸே என்பவன் இவர்களை மீண்டும் அழைத்து வந்தனன். இவர்கள் தங்களுடைய அருமைத் தேசமாகிய பாலஸ்தீனத்திற்கு மீண்டும் வந்து யோஷுவா என்ற தலைவனுக்கு அடங்கி வாழ்ந்து வந் தார்கள்.

எபிரேயர்களுக்கு மீண்டும் ஒரு நற்காலம் வந்தது. அக்கம்பக்கத்திலுள்ள சில சிறு ஜாதியார்களை வென்று

புண்ணிய பூமி முழுவதையும் இவர்கள் ஆளத் தொடங்கினர். இவர்களுடைய இரண்டாவது அரசனுன தாவீது (*David*) பேராற்றல் வாய்ந்தவன். இவனது ஆட்சியில் பாலஸ்தீனம் வலிமையிலும் அதிகாரத்திலும் மிகச் சிறந்து விளங்கியது. இவன் சுமார் கி. மு. 1000-ல் வாழ்ந்தவன். இவனுக்குப் பின் வந்த அரசர்கள் கொடுங்கோல் மன்னர்கள்; சோம்பேறிகள். ஆகவே நாடு இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. வட பகுதியில் உள்ளது இஸ்ரவேல் (*Israel*) நாடு என்றும், தென் பகுதியில் உள்ளது யூத நாடு (*Judah*) என்றும் பெயர் பெற்றன. வீடு இரண்டு பட்டால் பகைவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம் அல்லவா? அஸ்ஸிரியர்களும் பாபிலோனியர்களும் இஸ்ரவேல் நாட்டை கி. மு. 722-ல் வென்று கைக்கொண்டார்கள்; யூத நாட்டை கி. மு. 586-ல் கைப்பற்றினுர்கள். இதன் பயனுக எபிரேயர்கள் இரண்டாம் முறையும் சிறைப்படுத்தப் பட்டனர். இம்முறை பாபிலோனியா சிறைக்களமா யமைந்தது. கி. மு. 538-ல் கைரஸ் (*Cyrus*) என்ற அரசனது ஆணையால் இவர்கள் விடுவிக்கப் பட்டனர்.

மீண்டும் இவர்கள் பாலஸ்தீனத்திற்கு விரைவில் திரும்பினர். இங்கே தங்கள் நகரங்களைப் புதுக்கி அமைத்து, தாங்கள் வணங்கிவந்த ஏகதேவனுக்குக் கோயிலும் எடுத்தார்கள். ஆனல் இவர்கள் இப்பொழுது பெற்ற வெற்றியிலும் வாழ்க்கைச் செழிப்பிலும் இவர்கள் கேட்டிற்குரிய வித்தும் பதிந்து கிடந்தது. ஒரு சிறு ஜாதியினர் அபரிமிதமான செல்வச் செழிப்பு உள்ளவர்களாக இருந்தார்களென்ருல், அயலில் உள்ள ஜாதியார்களுக்குப் பொருமை உண்டாவது இயல்புதானே? எபிரேய நாட்டைக் கைப்பற்றி அழித்துவிட வேண்டுமென்று எண்ணங் கொண்டு, பல ஜாதியினரும் ஆக்கிரமஞ் செய்து வந்தனர். பாரஸீகர், கிரேக்கர், ரோம் ஜாதியார்கள் முறையே ஒருவர்பின் ஒருவ

ராகப் படையெடுத்து வந்து யூத அரசாட்சியின் இரத்தத்தையே உண்டுவிட்டனர். யூதர்களுடைய அதிகார வலிமையும் அவர்களுடைய சமய மேம்பாடும் பெரிதும் விளக்கமெய்தியிருந்த எருசலேம் நகர் கி. பி. 70-ல் ரோம் அரசனுன டிடஸ் (*Titus*) என்பவனுல் அழிவெய்தியது. நீண்ட காலமாக முற்றுகையிட்டு எருசலேம் நகரை இவன் கைப்பற்றியதற்காக ஒரு ஞாபக விதானம் அமைக்கப்பட்டது. இவ் விதானம் இன்றும் உள்ளது. பின்னர் துருக்கர்கள் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றினர். இத் துருக்கர்களே எதிர்த்து இயேசு கிறிஸ்துவின் பிறப்பகமாகிய எபிரேய நாட்டை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கிறிஸ்தவ ஜாதியார்கள் பலர் பல நூற்ருண்டுகளாகப் போர் தொடுத்து வந்தனர். என்ருலும் துருக்கர்கள் வசத்திலேயே பாலஸ்தினம் வெகுகாலமாக இருந்தது. கடைசியாக, நம் காலத்தில் நிகழ்ந்த முதலாவது உலக மகாயுத்தத்தில் ஆங்கிலேயர் எருசலேம் நகரில் புகுந்து அதன் பழைய எஜமானர்களிடமிருந்து விடுவித்துத் தனியரசு ஒன்று ஏற்படுத்தினர். ஆனல் அரபியர்களுக்கும் யூதர்களுக்கும் இதுபற்றிக் கலகம் உண்டாகிக் கொண்டே யிருந்தது; அக் கலகம் இன்றும் திர்ந்தபாடில்லே.

இந்தப் புண்ணிய பூமி, ராஜ்யதந்திரிகள் ஒரு முக்கிய ஸ்தானமென்று கருதும் சிறந்த நிலேயில் அமைந்ததாகும். பூர்வத்தில் வாணிகம் இதன் வழியாகவே செல்ல வேண்டியதாயிற்று. இதற்குத் தெற்கில் செழிப்பிலும் ஆட்சி முறையிலும் சிறந்த எகிப்து தேசமிருந்தது. அருகே கல்விப் பண்பாட்டிற் சிறந்த பிலிஸ்திய (*Philistia*) தேசம் இருந்தது. இத் தேசத்தவர்கள் செமித்தியரல்லாதவர்கள். வடக்கே, ஸிரியா தேசம்; இதன் தலேநகரமாகிய டமாஸ்கஸ் (*Damascus*)

புகமொளி பரவச் சிறப்புடன் விளங்கியது. கிழக்கே அஸ்ஸீரியாவும் அதன் தலைநகரான பாபிலோனும் இருந்தன. கலைகள், சாஸ்திரங்கள் வியாபாரச் செழிப்பு முதலியவற்றோடு பாபச் செயல்களுக்கும் இந்தத் தலைநகர் பெயர் பெற்றதாயிருந்தது. அஸ்ஸீரியாவிலிருந்து எகிப்திற்குப் போகும் வாணிகச் சாத்துக்களின் மார்க்கம் பாலஸ்தீனத்தின் வழியாகவே வளைந்து வளைந்து சென்றது. இந்த வாணிகச் சாத்தின் மூலமாக, பொருட் செல்வமும், கருத்துச் செல்வமும், பண்பாட்டுச் செல்வமும் உண்டாயின.

ஆனால், இந் நூதனக் கருத்து, பண்பாடு முதலியவற்றை யூத ஜாதியார்கள் முழுமனத்தோடு எதிர்த்தார்கள். ஏனென்றால், இவர்கள் தங்கள் பழக்க வழக்கங்களிலும், தங்கள் ஸ்தாபனங்களிலும் எவ்வகையான மாறுபாடும் ஏற்படக் கூடாதென்ற கருத்துக் கொண்டவர்கள். தன்னந்தனியே வெகுகாலமாக வாழ்ந்துவந்தவர்கள்; சுயஜாதிப் பிரியர்கள், கர்வமும் பிடிவாதமும் கொண்டவர்கள்; தங்கள் இச்சைப்படி, பிறர் கூட்டுறவின்றி, வாழவேண்டுமென விரும்பியவர்கள். இந்த வகுப்பினர் இயல்பாகவே சரித்திரத் தொடக்கம் முதல், பண்டும் இன்றும் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை விரும்பிய ஜாதியினர். இத்தனிமை யுணர்ச்சி சூழ்நிலைகளால் ஏற்பட்டதன்று. 25 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாகவே வேண்டுமென்றே இந்தத் தனிமையை இவர்கள் மேற்கொண்டார்கள். இந்தத் தனிமையினால், இவர்கள் அளவற்ற கலகத்திற்கும், துன்பத்திற்கும், கொடுமைக்கும் ஆளாயினர்கள். ஆனால் இவர்களுடைய மனத்திலே ஆழ்ந்து வேரூன்றி விட்ட ஜாதிச் செருக்கும், வியக்கத்தக்க பொறுமையும், பொருளீட்டும் திறமும், எல்லா வகையான இடையூறுகளையும்

இவர்கள் பொருட்படுத்தாமல் சுயேச்சையாய் வாழும்படி செய்தன.

இவர்களுடைய பிற குண விசேஷங்கள் எப்படிப்பட்டவையா யிருந்தாலும் இவர்களது அரிய சிறப்பியல்பு ஒன்றின் பொருட்டாக உலகம் முழுவதும் இவர்களுக்கு என்றென்றும் கடமைப் பட்டுள்ளது. இவர்களிடையே வளர்ந்து முதிர்ந்துள்ள சமயத்தைப் போல, உயர்ந்த நீதிக் கருத்துக்களும் ஆற்றல் நிரம்பிய உயிர்த் தத்துவமும் பிற சமயங்களில் காணுதல் அருமை. உலக மக்களிடையே இவர்களது சமயம் பெற்றிருக்கும் பெருமதிப்பு வேறு எச்சமயத்திற்கும் உண்டோ என்பது பெரிதும் ஐயத்திற்கிடமானதே.

இவர்களது சமயநூல்கள் தாய்மொழியான எபிரேய மொழியில் அமைந்தன. இம் மொழியில் வேற்றுமை உருபுகள் ஒரு சிலவே உள்ளன. வாக்கிய அமைதி சுவையற்றது. அன்றியும் கருத்துக்குத் தக்கபடி நீண்டு சென்று முடியும் இயல்பும் இல்லாதது. என்ருலும், இம்மொழி மிகவும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. மொழியின் ஒலிகளும் அழுத்தமுடையன. தெய்வம் பற்றிய ஆழ்ந்த கருத்துக்கள், கொள்கைகள் முதலியவற்றை வெளியிடுதற்கு வேண்டும் சித்திரிக பாவனையும் (*Imagery*), சொல் வன்மையும் உடையது. எபிரேயர் மெசொபொட்டேமியாவிலிருந்த ஆதி காலத்தில், அங்கே வழங்கிய கல்தேய மொழியையே (*Chaldaic*) வழங்கி வந்தார்கள். ஆனல், பாலஸ்தீனத்தில் குடியேறிய பிறகு கல்தேய மொழியும் பினிஷிய (*Phoenician*) மொழியும் கலந்து தோன்றிய புராதன எபிரேய மொழியை வழங்கினர். இம்மொழி மோஸேயின் நூல்களில் (*Mosaic books*) காணப்படுகிறது. ஆனல் கி. மு. பத்தாம் நூற்றுண்டிற்கும் எட்டாம் நூற்றுண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்,

இம்மொழி, கருத்துக்களை வெளியிடும் ஆற்றலில், உச்ச நிலையை அடைந்தது என்று கூறவேண்டும். இக்காலத்தில் தான் எபிரேய ஜாதியாரும் மேம்பாடுற்று விளங்கினர். இதற்கப்புறம், படையெடுப்புக்களும் தோல்விகளும் அழிவு களும் நிகழ்ந்தன. இவற்றின் காரணமாக, இம்மொழியோடு அந்நிய மொழிகளும் கலக்கத் தொடங்கின. பின்னர், இம் மொழி, எதிர்த்து நிற்கமுடியாத பல்வேறு சூழ்நிலைகளுக்கு உள்ளாகி, பின்பு சுமார் கி. மு. 300 அளவில் பேச்சு வழக் கற்று இறந்து போயிற்று. இம்மொழியின் ஸ்தானத்தில் கொச்சையான அரமேய (*Aramaic*) மொழி வந்து புகுந்தது. சமயக் கிரியை விதிகளிலும் ஏகதேசமாகச் சமய நூல்களி லும் மட்டுமே எபிரேய மொழி காணப்பட்டது. அரமேய மொழியும் வாணிகம் முதலிய தினசரி விவகாரத்தில் பயன் பட்டு வந்ததேயன்றி இலக்கிய மொழியாகப் பயன்பட வில்லை. ஆகவே யூத எழுத்தாளர்கள் அக்காலத்திலே பெரும் பிரசாரம் எய்தி யிருந்த கிரேக்க மொழியை நூல்கள் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தினர். புதிய ஏற்பாடு இங் ஙனம் தோன்றிய நூலேயாகும். வெகு காலத்திற்குப் பின்னர், கி. பி. 12 அல்லது 13-ம் நூற்றாண்டில், எபிரே யம், டியூடானிக் மொழிகள், சிலாவ் மொழிகள் முதலியன கலந்த ஒரு விநோத மொழி வெவ்வேறு தேசங்களில் வாழ்ந்த யூதர்களுக்குள் பொது மொழியாக வழங்க லாயிற்று. இக் கலப்புமொழிக்கு இட்டிஷ் (*Yiddish*) என்று பெயர்.

எந்த மொழியை எபிரேயர் வழங்கிய போதிலும், அந்த மொழியிலே தங்களுடைய கருத்துக்களையும் தங்கள் ஆன்ம குணத்தையும் தெளிவான முறையிலே புலப்படுத்தி வந்த னர். விவிலிய நூலிலே வரும் தாவீதை நோக்கலாம்; ஜெர்மானியக் கவிஞரும் தத்துவ ஆராய்ச்சியாளருமாகிய

ஹைறன் ஆசிரியரைப் பார்க்கலாம்; இங்கிலாந்தில் பிரதம மந்திரியாயும் பீக்கன்ஸ்பீல்டு (*Beaconsfield*) முதற் பிரபுவுமான டிஸ்ரேலியை (*Disraeli*) எடுத்துக் கொள்ளலாம்; இவர்கள் அனைவரும் யூதர்கள். தங்கள் மரபினர்க்குத் தனிப்பட உரிய இயல்புகள் இவர்கள் எழுதியவற்றிலே பொதுவாகக் காணலாகும்.

எபிரேய இலக்கியத்தைக் கற்கும் நெறிகள் பல உள்ளன; வரலாற்று முறையில் அவ் இலக்கியம் வளர்ந்து வந்திருக்கும் நெறியைக் கற்பது ஒன்று. அதனுடைய பல வேறு இனங்களையும் வகைப் படுத்தி அறியும் நெறி மற்றொன்று. அதனுடைய உபதேசங்களையும் தத்துவங்களையும் நோக்கி யுணரும் நெறி பிறிதொன்று. முதலிரண்டு நெறிகளையே நாம் இங்குக் கையாண்டு இவ் இலக்கியத்தை அறிந்து கொள்ள முயலுவோம்.

இந்த இலக்கிய வரலாற்றின் ஆதிகாலம் கி. மு. 1500 முதல் கி. மு. 1050 வரை என்று துணியப்படுகிறது. இது தாவீதுக்கு முந்திய காலம். அதிபுராதனமான இந்தக் காலத்திலே எபிரேயர்கள் என்ன நினைத்தார்கள்? என்ன பேசினார்கள்? என்ன எழுதினார்கள்? கர்ணபரம்பரை வரலாறுகளே முதலில் ஏற்பட்டன. பின்னால், செருக்கு மிகுந்த எகிப்தியர்களுக்கு இவர்கள் அடிமையாக வாழ்ந்து துன்புற்ற கதையும், ஒரு கொடுங்கோல் அரசன் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்றுத் தங்கள் ஜன்ம பூமியை இவர்கள் அடைந்த சரித்திரமும் பிறந்தன. அக்காலத்தில் மக்களது நல்லொழுக்கமும் தேசியப் பாதுகாப்பும் நிரம்புதற்குரிய சட்டங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டியவையாயிருந்தன. இவர்கள் வணங்கிவந்த ஏகதேவனைக் குறித்தும், அத் தேவன் பொதுப்பட மக்கள் மீது செலுத்திய நோக்கத்தின் இயல்பினைக் குறித்தும் நூல்கள் எழுத வேண்டிய அவசியமிருந்தது.

அக்காலத்தில் இவர்கள் சிந்தித்து எழுதியவற்றில் பெரும் பகுதி இப்போது அழிந்து போய்விட்டன. பழைய ஏற்பாட்டிற்கு முந்திய நூலொன்று இருந்ததெனக் கருதப்படுகிறது. இதற்கு எஹோவாவின் (*Jehovah*) யுத்தங்கள் என்ற புனை பெயரும் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. இதன் கருத்துக்களிற் சில ஆதியாகமத்தில் (*Genesis*) முதற் சில அத்தியாயங் களில் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. மற்றவை எல்லாம் மறைந்துவிட்டன. அதிபுராதனமான இந்த இலக்கியத்தி லும் அஸ்ஸிரியர்கள், பாபிலோனியர்கள் முதலிய செமித்திய இனத்தாரிடமிருந்து கிடைத்த சில வரலாறுகள் இருந்தன என்பர். உலக சிருஷ்டியைப் பற்றியும், மகாப் பிரளயத்தைப் பற்றியும் உள்ள வரலாறுகளே இங்கே கருதப்படுவன. இவ்வகை இலக்கியத்தின் காலம் தாவீது எருசலேம் நகரைப் புகழ் பெற்று விளங்கும்படி செய்ததற்கு மிகமிக முற்பட்டதாகும். அக்காலத்தே போர்கள் பற்றிய பல பாடல்களும் உண்டாயின. யாத்திராகமம் (*Exodus*) 15–வது அத்தியாயத்தில் காணப்படும் மோஸேயின் பாடல்களும், நீதிபதிகளின் (*Judges*) ஆகமத்தில் 5–ம் அத்தியாயத்தில் காணப்படும் தெபோராவின் பாடல்களும் இப் போர்ப் பாடல்களின் வகையைச் சார்ந்தவை.

ஆதிகாலத்தில் பூர்வ மக்கள் இரவிலே தீவளர்த்துச் சுற்றிச் சூழ உட்கார்ந்து கொண்டு, கதைகள் சொல்லியும் புதிர்கள் இடுவித்தும் வந்தனர். இந்த வழக்கத்தையே பழங்காலத்து எபிரேய மக்களும் அனுசரித்தனர். உதாரணமாக ஸாம்ஸன் புதிர்கள் (*Samson's Riddles*) என்று வழங்கும் புதிர்கள் வழக்கத்திலிருந்தன. இவைகள் நீதிபதிகள்- 14, 15-ம் அத்தியாயங்களில் ஒருங்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. யோதாம் கதை (*Jotham's fable*) என்ற ஒரு கதையும் இருந்தது. இதுதான் நீதிபதிகள் 9–ம் அத்தி

யாயத்தில் காணப்படுவது. இவை போன்றனவே கி. மு. 1050–க்கு முன், நிலேத்த வாழ்வின்றித் திரிந்து கொண்டிருந்த எபிரேய ஜாதியார்கள் செய்த இலக்கிய முயற்சிகள்.

இதற்குப்பின், கி. மு. 750 வரையுள்ள இரண்டாங் காலப் பகுதியில், உண்மையான இலக்கிய சிருஷ்டி மிகச் சிறப்பாக நிகழ்ந்தது. இந்தக் காலத்தில்தான், சரித்திரமும் தீர்க்க தரிசனமும் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன என்பர். ஆதியாகமம் முதல், அரசர்கள் (*Kings*) வரையுள்ள பழைய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகளில் இவை காணப்படுகின்றன. அதி புராதன சரித்திரம் ஞாபகத்திற்குக் கொணரப்பட்டது; அச்சரித்திரத்தில் வரும் வீர புருஷர்களேயும் அவர்கள் நிகழ்த்திய போர் விளேகளேயும் பற்றிய கதைகளால் யூத மக்களுடைய தேசபக்தி தூண்டப்பட்டது.

வெகுகாலமாக நிகழ்ந்த துக்கானுபவத்தால் உண்மை யறிவும் விளேவதாயிற்று. இதன் பலனுக, ஜன சுருதி யான பல பல பழமொழிகள் தலேமுறை தலேமுறையாய் வழங்கிவந்து, பின்னர் எழுத்தில் அமைக்கப்பட்டன. இவைகளே முதல் ஸாமுவேல் 10—24-ம் அத்தியாயங் களில் காணலாம். பாலாம் (*Balaam*) கூறிய குறிச் சொற்கள், யாக்கோபு சொல்லிய ஆசிகள், ஸால் (*Saul*) என்ற அரசனேக் குறித்துத் தாவீது உருகிப் பாடிய புலம் பல்கள், 'கடவுளே நமக்குப் புகலிடம்' என்று தொடங்கி வரும் 46-ம் கீதம் (*Psalm*), ஏசாயா 14–ல் காணப்படும் பாபிலோனியாவின் அழிவு என்பது போன்ற தேசியப் பாடல்கள் ஏசாயா 60–ல் காணப்படும் இஸ்ரவேலரின் பிற்காலப் புகழ் என்பது போன்ற வருங்காலத்து ஆரூடம்: இவை முதலியன இந்த இரண்டாம் காலப்

பகுதியில் தோன்றிய இலக்கிய பரம்பரைச் செல்வங்களில் ஒரு சிலவாம்.

பிற்பாடு யூத ஜாதியார் பணிந்து ஒடுங்கிக் கிடக்கும் ஏழை நிலைமை ஏற்பட்டது. இந்நிலைமைக்குரிய சரித்திரக் குறிப்பு கி. மு. 750—400 வரையுள்ள மூன்றாங் காலப் பகுதியைச் சார்ந்தவை. இக்காலத்து இலக்கியத்தில் இவர்கள் பாபிலோனியாவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்ட விவரங்கள் அறியக்கிடக்கின்றன. அடிமையாகக்கொண்டு செல்லப் பட்ட மக்களுடைய புலம்பற் குரல்களும், ஹோஸியா (*Hosea*), ஏசாயா (*Isaiah*), மீகா (*Micah*), ஏரேமியா (*Jeremiah*), எஸேக்கியேல் (*Ezekiel*) முதலான பெரி யோர்கள் அச்சமின்றித் தெளிவாகக் கூறியுள்ள தீர்க்க தரிசனக் குரல்களும் கேட்கப்படுகின்றன. இடையிடையே பழங் காலத்து நினைவுகளும் இவர்களுக்கு உண்டாகா மற் போகவில்லை. இது நெகேமியாவின் ஞாபகக் குறிப்பினுல் விளங்குகிறது. இங்கே துன்புற்ற யூத ஜாதியாரின் அழுகைக் குரலும், புலம்பற் பாடல் களும் அடிக்கடி செவியில் விழுகின்றன. இது புலம்பல் (*Lamentations*) என்னும் பகுதியில் காணப்படுகிறது. இதனேடு உறுதியான நம்பிக்கையும் கலந்து விளங்குவ தாயிற்று. இது பாபிலோனியாவில் இவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் தோன்றிய சங்கீதப் பகுதியால் (*Psalms*) தெரிய வருகிறது.

இக்காலத்தில் யூத மக்களுடைய ஆன்மா சோதனைக் குள்ளாகி யிருந்தது. தங்களை ஆண்டு வந்தவர்களின் துர்க் குணங்கள் தங்களையும் பிடித்துவிடக் கூடாதென்ற கவலை மிகவும் ஏற்பட்டது. இதனுல் தாங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய சட்ட திட்டங்களை வகுக்கலாயினர். இவைகள்

உபாகமப் பகுதியிலும் (*Deuteronomy*), எஸேக்கியேல் ஆகமத்திலும் காணப்படுகின்றன.

யூதர்கள் கடைசியாக விடுதலை யடைந்தனர். தங்கள் தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பினர். ஆனால் இவர்களுடைய இயல்பு முன்னமிருந்த தூய நிலைமையிலேயே இருந்ததெனக் கூற முடியாது. இவர்களது பாபிலோனிய வாழ்க்கையில் இந்த இயல்புகள் கெட்டுவிட்டன. இஸ்ரவேல், யூதா என்ற பிரதேசங்களில் ராஜ்யம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது என்பது உண்மை. என்றாலும், முன்பிருந்த ஆன்ம விளக்கம் திரும்பி வந்ததா என்பது ஒரு பெருங் கேள்வி. இதற்குரிய விடை கி. மு. 400 முதல் 100 வரையுள்ள நான்காவது காலப் பகுதியைச் சார்ந்த இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது.

இக்காலத்தில் தோன்றிய நூல்களில் பழங்காலம் பற்றிய சிந்தனைகளும், பழங்காலத்தை ஒத்திருக்க வேண்டுமென்ற விருப்பினால் மேற்கொண்ட போலி நடிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. திர்க்கதரிசிகளில் கடைசியாக வந்தவர்கள் துன்ப-இருளில் ஆழ்ந்துள்ளார்கள்; இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு பல இடங்களில் பேசுகிறார்கள்; யூத மக்களின் சிறந்த பெருங் குணங்கள் எங்கே போயின என்று அடிக்கடி கேட்கிறார்கள். இந்த நிலைமையிலும் தூரத்தே விளங்கும் மெஸ்ஸையா (*Messiah*) என்ற ஒளிப்பிழம்பு இவர்களுக்குப் புலப்படுகின்றது. நீதியையும், அன்பையும் உணர்த்த வந்த போதகரல்லவா இவர்?

அக்காலத்திலே, முன்பு எழுதிக்கிடந்தனவற்றைத் தொகுத்து முறைப்படுத்தும் முயற்சி நடைபெற்றது. திர்க்கதரிசிகளின் வசனங்களும், குருமார்களின் உபாக்கியானங்களும் முடிவாக வரையறுக்கப்பட்டன. இவைகளிற் சில சங்கீதம் என்ற பகுதியில் உள்ளவை. எஸ்தர், ரூத்,

நீதிமொழிகள் (*The Proverbs*), பிரசங்கி (*Ecclesiastes*), யோபு என்ற ஆகமப் பகுதிகள் இக்காலத்தே தொகுக்கப் பட்டன. ஆனால் இவைகள் அத்தனை சிறந்த பிரமாண நூல்களாகக் கொள்ளப் படவில்லை. ஸாலமோனுடைய உத்கிருஷ்ட கீதங்களும் இக்காலத்தைச் சார்ந்தனவே. இவைகள் உண்மையிற் காதற்பாட்டுக்களெனவே கூறத் தக்கன; எனினும் பக்திப் பாடல்களாகவே இவை கொண் டாடப்படுகின்றன.

பாபிலோனியச் சிறைவாசத்திற்கு முன்பு, அரசர் களும் யூத மக்களிற் பெரும்பாலோரும் விக்கிரக வணக்கம் செய்வதில் விருப்பமுடையவராய் இருந்தனர். சிறைவாசம் நீங்கித் திரும்பத் தமது புண்ணிய பூமிக்கு இவர்கள் வந்த தும், இவர்களுடைய தலைவர்கள் சரியான கிரியைகள் சரியான விதிமுறைகள், சரியான வழக்க வொழுக்கங்கள், சரியான பிரமாண நூல்கள் இவற்றைத் திட்டப் படுத்த வேண்டுமென்று முயன்றார்கள். இதன் பொருட்டுப் பலபல மகாநாடுகள் கூட்டப்பட்டன. அறிஞர்கள் ஒன்று கூடித் தங்கள் ஜாதிய சமயத்தை வரையறுத்தனர். இப்படியாக விவிலிய நூலில் பழைய ஏற்பாடு வரையறையுடன் தொகுக் கப் பட்டது.

உண்மைத் தெய்வம் ஒன்றே என்ற கொள்கையுடைய வர்கள் இந்த யூதர்கள்; ஆன்ம ஞானம் நிரம்பப் படைத்த வர்கள். தங்களுடைய எருசலேம் நகர், இடையூறுகளை யெல்லாம் போக்கி, வெற்றியோடு விளங்குமென்று உறுதி யாக நம்பினர். எகிப்து, அஸ்ஸீரியா, பாபிலோனியா முதலியவற்றில் விளங்கிய ஸாம்ராஜ்யங்கள் அழிந்து மண் ணோடு மண்ணாய்ப் போயின. அலெக்ஸாண்டர் என்னும் பேரரசன் வெற்றியாடம்பரத்தோடு பல நாடுகளுக்கும் சென் றதை இந்த யூதர்கள் நேரிற் கண்டனர். பாரஸிக அரசாட்சி

பணிந்து ஒடுங்கியது. கிரேக்க நாகரிகம் ஆசியாவின் பெரும் பகுதியைக் கடந்து இந்தியாவை எட்டியது. ஸிரியாவிலும், எகிப்திலும் அலெக்ஸாண்டர் புதிய ராஜ்யங்களை நிலைநாட்டினன். இஸ்ரவேலர்கள் இந்நிகழ்ச்சிகளாற் பாதிக்கப் படாது தூரத்தே வாழ்ந்திருக்கவில்லை. அவ்வப்போது வெற்றி கொண்டவர்களுடைய குடிகளாக இவர்கள் அமைய நேர்ந்தது. இப்பொழுது அந்நிய மொழி ஒன்றும் இவர்களிடையே தலைகாட்டத் தொடங்கிற்று. கிரேக்க மொழிதான் இங்கே குறிப்பிடப்படுவது. சுமார் கி. மு. 270-ல் பழைய ஏற்பாடு அலெக்ஸாண்டிரியா என்னும் கிரேக்க நகரத்தில் கிரேக்க மொழியில் எழுபது அறிஞர்களால் மொழிபெயர்க்கப் பட்டது. இதனால் ஸெப்டுவாஜின்ட் (*Septuagint*) என்று இதற்குப் பெயர். யூதர்களுடைய மகோன்னத காலம் கழிந்துவிட்டது. இவர்களுடைய ராஜ்யமும் முடிவடைவதாயிற்று.

பின்னர் ரோம் மக்களின் ஆதிக்கியத்திற்குள்ளாக இவர்கள் அடங்கி வாழ்ந்தனர். எருசலேம் நகரில் உள்ள திருக்கோயில் அழிந்துபட்டது. இதனோடு இம் மக்களது ஆன்ம வாழ்விற்குரிய அறிகுறியும் மறைந்துவிட்டது. யூதர் என்ற ஜாதியினரின் ஒன்றுபட்ட வாழ்வு இப்போது முடிவடைந்து விட்டது. இவர்கள் பற்பல நாடுகளிலும் அலைந்து திரியலாயினர். நாகரிகம் மிக்க பல நாடுகளிலும் இவர்கள் சிதறுண்டு போனார்கள்.

ரோமர் ஆதிக்கியத்தின் காலத்திலே மிகச் சாதாரண குடும்பத்திலே யிருந்து ஒரு பெரியவர் தோன்றினார். எளிய நிலைமையில் உள்ளவர்; ஆனால், கௌரவம் வாய்ந்தவர்; உறுதி படைத்த சிந்தனையோடு கூடியவர். அவர் தாம் இயேசுநாதர். நாஸரேத் என்ற ஒரு சிறிய

பிரதேசத்திலிருந்து வந்தவர். அவர் தமது ஜனங்களுக்குப் புதியதொரு உபதேசத்தை அருளினர். அன்பு, சகோதரத் துவம், அனைவருக்கும் ஒத்த நீதி இவை பற்றியதே இந்த உபதேசம். இந்த உபதேசத்தை ஜனங்களுக்குச் செய்து விட்டு, அக்காலத்து மிகக் கொடிய தண்டனைகளுள் ஒன்ருகிய சிலுவை மரணத்தை அடைந்தனர். அடிமைப்பட்ட நாட்டில் ஒரு குக்கிராமத்தில் எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த இந்த இளந் தத்துவ ஞானியின் உபதேசம் உலக மக்களது நாகரிக வாழ்விற்கு எத்துணை அளவாகப் பயன் பட்டது என்பது சரித்திர வாயிலாக நாம் அறிந்த தொன்றே.

யூத இலக்கிய வரலாற்றின் ஐந்தாம் பகுதி கி. மு. 100 முதல் கி. பி. 300 வரையுள்ள காலப் பகுதியைச் சார்ந்தது. இந்த இலக்கியம் பெரும்பாலும் இரட்சகர் இயேசு நாதரைப் பற்றியதே. யூதர்களுடைய கர்ண பரம்பரை வரலாறுகள், அதிபுராதனக் கதைகள், பிற கதைகள், கட்டுரைகள் இவை முதலியவற்றின் பரந்துபட்ட தொகுப்பும் இக்காலத்தே தான் ஏற்பட்டதாகும். இத் தொகுப்பிற்குத் தால்முட் (*Talmud*) என்று பெயர். இக்காலத்தில் யூத குருக்கள் பலருடைய நூல்களும் வெளிவந்தன. ப்ளேவியஸ் ஜோஸெப்வஸ் (*Flavius Josephus*) முதலிய ஆசிரியர்களும் இக்காலத்தேதான் விளங்கினர். ஆனல், உலக முழுவதை யும் வசிகரித்து மக்களது வாழ்க்கை புதுநெறியில் செல்லு மாறு செய்தவை இயேசு என்ற திருநாமமுடைய யூதரின் உபதேசங்களே. இந்த உபதேசங்களை அவர் தமது கைப்பட எழுதிவைத்தார் என்று எண்ணுவதற்கில்லை. அவரைப் பின்பற்றியவர்களாலே பிற்காலத்தில் எழுதப் பட்டவையே. அவர் தேவகுமாரர் என்பதை மக்கள் நம்பாதிருக்கலாம். ஆனல் நாகரிக நெறியை மாற்றிப் புத்தம் புதியதாக்கி ஒருங்கு படுத்திய பெருமை அவரது

உபதேசங்களுக்கு உரியதாகும். இதற்குச் சரித்திரம் சான்று பகரும்.

யூத ஜாதியின் சரித்திரம் இவ்வாருக வெகுகாலத்ததாய், இடையிடையே குழப்பங்கள் நிறைந்ததாய் உள்ளது. இவர்களது இலக்கியங்களில் முக்கியமானவை யாவை? விவிலிய நூல் (பைபிள்) என்று பிரசித்தமாய் வழங்குகின்ற பெரிய தொகுப்பு நூல்தான் இவர்களது பேரிலக்கியம். இவ் அரும்பெரு நூலிலே 66 சிறு நூல்கள் அடங்கியுள்ளன. பழைய ஏற்பாடு (*The Old Testament*) என்பதில் 39 நூல்களும், புதிய ஏற்பாட்டில் (*The New Testament*) 27 நூல்களும் உள்ளன. இந்தப் பைபிளே யன்றி, முன்கூறிய தால்முட் என்ற தொகுப்பு நூலும் குருமார்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் வியாக்கியானங்களாய்ச் செய்துள்ள பிற நூல்களும் (*Rabbinical Writings*) யூதர்களுக்கு உரியனவாம். இவைகளையே யன்றி, பரம்பரையாய் வாய்மொழி மூலமாய் வந்த ரகசிய வார்த்தையாகிய கப்பாலா (*Kabbala*) என்ற கட்டுரை வாக்கியங்களையும் இவர்கள் போற்றி வந்தனர். இக் கட்டுரைகளைப் பல நூல்களிலிருந்தும் திரட்டிச் சிறு சிறு வாக்கியங்களாக அமைத்து எழுதி வைத்திருந்தனர்.

யூதர்களுடைய பழைய ஏற்பாட்டு நூல்கள் முப்பெரும் பகுதிகளாக உள்ளன. அவை சட்டங்கள் (*The Laws*), தீர்க்கதரிசியர்கள் (*The Prophets*), லேகனங்கள் (*The Writings*) என்று வழங்கும் பிற நூல்கள். இறுதியிற் கூறியன சிறந்த பிரமாண நூல்கள் அல்ல. எனினும் அவற்றில் அடங்கிய ஞானப் பொருள்களை மக்கள் மிகவும் பாராட்டி வந்தனர். இதனால், திருக்கோயில்களிலன்றி வீடுகளில் இவற்றை வாசிக்க வேண்டும் என்று யூத குருக்கள் கூறி வந்தனர்.

சட்டம் என்பதில் ஐந்து நூல்கள் அல்லது ஆகமங்கள் அடங்கியுள்ளன. ஆதி ஆகமம் (*Genesis*), யாத்திராகமம் (*Exodus*), லேவியராகமம் (*Leviticus*), எண்ணாகமம் (*Numbers*), உபாகமம் (*Deuteronomy*) என்பனவே அவைகள். இவ்வைந்திற்கும் பொதுப்பெயர் ஐந்தொகை என்று பொருள் படும் பெண்டட்யூக் (*Pentatewch*) என்பது. இவற்றை மோஸே என்பவர் எழுதியதாக யூதர்கள் நம்பிவந்தனர். சமீப காலம்வரை இந்தக் கொள்கையையே பலரும் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் யூதர்கள் பாபிலோனியாப் பிரதேசத்திற்கு நாடு கடத்தப்பட்ட பின்பும் எஸ்ரா என்ற தீர்க்கதரிசி திரும்பி வருவதற்கு முன்பும், அதாவது கி. மு. 600 முதல் கி. மு. 450 வரையுள்ள காலப்பகுதியில், இவை தோன்றின என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் துணிந்துள்ளனர். மோஸேயின் காலத்தில் இவைகள் தோன்றியன அல்ல என்பது உறுதி. யாத்திராகமத்தில் 20 முதல் 23 வரையுள்ள அத்தியாயங்களில் காணப்படும் விதிகளிற் சில மோஸே எழுதியனவாகலாம் என்று சிலர் ஐயுறுகின்றனர். ஆதி ஆகமம் இரு வேறு ஆசிரியர்களால் இயற்றப் பட்டதெனவும் கருதப் படுகிறது. ஒருவர் புண்ணிய பூமியின் வடபகுதியிலுள்ளவர் என்றும், மற்றவர் அதன் தென்பகுதியைச் சார்ந்தவரென்றும் கூறுகின்றனர்.

மேற்கூறியவற்றின் உண்மை எவ்வாறாயினும், இவ் ஐந்தொகைப் பகுதியில் மக்கள் இயற்றியுள்ள உத்தம இலக்கிய சிருஷ்டியில் மகோன்னதமான சில பகுதி அமைந்துள்ளது என்பர். இதன் எளிமை வியக்கத்தக்கதாயுள்ளது. சுருங்க உரைக்கும் தன்மை பாராட்டிப் போற்றற்குரியதா யிருக்கிறது. இதில் காணும் நாடக பாவனைத் திறமை இதற்குத் தனி அழகு கொடுக்கிறது. இது யூதர்களுக்கு மட்டுமன்றி உலகத்திலுள்ள கிறிஸ்தவ

சமயத்தினர் அனைவருக்கும் 25 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக லட்சிய நெறியை உணர்த்தி வந்திருக்கிறது. நாகரிகம் எத்தனை மேல்நோக்கிச் சென்றபோதிலும் இதன் அருமை பெருமைகளும் மேம்பட்டுக்கொண்டே செல்லுகின்றன.

இதனைக்காட்டிலும், தீர்க்கதரிசியர்கள் என்ற பகுதி கௌரவம், லட்சிய நோக்கம், ஆன்ம-உணர்ச்சி முதலிய பல அம்சங்களில் சிறந்து விளங்குகிறது. இப்பகுதியில் யோசுவா, நியாயாதிபதிகள், ஸாமுவல் 1, 2, இராஜாக்கள் 1, 2, எரேமியா, எஸேக்கியேல், ஏசாயா, பன்னிரண்டு உப தீர்க்கதரிசிகள் என்பன அடங்கியுள்ளன. தீர்க்கதரிசிகள் இருவகைப் படுவர். ஏசாயா, எரேமியா, எஸேக்கியேல், தானியேல் என்பவர்கள் பிரதம தீர்க்கதரிசிகள். ஹோஸியா முதல் மல்கியா இறுதியாகவுள்ள பன்னிருவரும் உப தீர்க்க தரிசிகள். இந்தத் தீர்க்கதரிசிகள் கடினசித்தம் படைத்தவர்கள். குற்றங்களைச் சிறிதும் மறையாதபடி எடுத்துக்காட்டும் கண்டிப்பான இயல்புள்ளவர்கள். மக்கள் இதயத்தில் தெய்வ பயத்தை உறுதியாக நாட்டுவதிலே கூர்ந்த நோக்கமுள்ளவர்கள். இவர்கள் தெய்வ ஆணையை மீறினால் நேரிடும் தண்டனைகளைத் தீர்க்கதரிசனத்தால் உணர்ந்து மக்களுக்குத் தெரிவித்து வந்தார்கள். ஆனால் இவ்வாறு பயத்தால் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் மக்கள், வாழ்வின் இன்பங்களில் சுவைகொள்ளுதலும், அது பற்றிப் பிறரது அனுகூல சித்த விருத்தியை எதிர்நோக்குதலும் முற்றும் இயல்பே. இவ்வியல்பிற்கு ஒத்தவாறே 'இரண்டாவது ஏசாயா' என்று சொல்லப்படும் ஒரு தீர்க்க தரிசி தோன்றி, 'என் மக்களே, ஆறுதல் கொள்ளுங்கள் என்று உங்கள் கடவுள் கூறினர்' என உபதேசித்தனர். வேறு சில தீர்க்கதரிசிகள் தேசியப் பற்று உண்டாகும்படியாகச் சில உபதேசங்களையும் செய்துள்ளார்கள். இவர்கள் தங்களை நலிவுறுத்தும் அதிகாரிகளை வெறுத்து வந்தார்கள்.

ஆன்ம சக்தியிலும், நீதியிலும் ஈடுபட்டார்கள். தெய்வ நம்பிக்கையை உறுதியாய் மேற்கொண்டார்கள். இவர்கள் கூறியனவெல்லாம் மக்களது ஆற்றலை அபிவிருத்தி செய்யும் மருந்துபோல் உதவின.

திர்க்கதரிசிகளை அடுத்து நாம் கவனிக்கவேண்டியது கர்ண பரம்பரை வரலாறுகள், புராதன சரித்திரங்கள், பாடல்கள், கட்டுரைகள் முதலியவற்றின் தொகுதியாகும். லேகனங்கள் என இத்தொகுதி வழங்குகிறது. இவைகள் புண்ணிய நூல்களாகக் கொள்ளத் தக்கனவல்ல என்பர். ஆனல், நல்ல இலக்கிய முயற்சிகள் என்று இவற்றைக் கூற வேண்டும். இவைகளுள் சங்கீதம் என்ற பகுதி கவிதை வகையில் மிகச் சிறந்ததாகும். தாவீது இவற்றை இயற்றினுரென்று வெகு காலமாகக் கருதி வந்தார்கள். இவைகள் கி. மு. சுமார் 300 அளவில் தாவீதின் காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்டுத் தோன்றியனவாம். எக்காலத்தனவாயினும், இவற்றில் அடங்கிய தோத்திரப் பாடல்கள் உலகத்திலுள்ள சமய தோத்திரங்கள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் சிறந்தவை என்று கூறுகிருர்கள். இவற்றிலே ஆழ்ந்த அன்பு-உணர்ச்சி காணப்படுகிறது; தெய்வத்தோடு நெருங்கியுள்ள உறவு வெளிப்படுகிறது; மக்கட் பண்பு நிரம்பியுள்ளது. மக்கள் ஈடேற்றத்திற்குரிய தத்துவ போதனையும் இவற்றில் கூறப் பட்டுள்ளது. எனவே ஆன்மாவிற்குச் சாந்தி யளிக்கக்கூடிய தன்மை இதில் காணப்படுகிறதென்று அறிஞர்கள் ஒரு முகமாய் வற்புறுத்துகிருர்கள். இவைகள் மக்களது அறிவைத் திருப்தி செய்வனவல்ல. எனினும், அவர்கள் இதயத்தை நன்ருகத் திருப்தி செய்கின்றன. ஓர் உதாரணம்:

கடவுளே நமது புகலிடம், நமது வலிமை; துன்பத்தில் உடனுதவும் உறுதுணையானவர். ஆதலால் நாம் அஞ்ச மாட்டோம்: இப் பூவுலகம் நிலைகுலைந்தாலும்

சரி, பர்வதங்கள் கடல்நடுவே வீழ்ந்தொழிந்தாலும் சரி, கடல் நீர் கொந்தளித்து இரைந்து குழப்பமுற்ருலும் சரி, அந் நீர் பெருக்கெடுத்தலால் பர்வதங்கள் குலுங்கி அதிர்ந்தாலும் சரி, பரம்பொருளின் கோயில்கள் விளங்கும் பரிசுத்த ஸ்தலமாகிய தெய்வத் திருநகரத்தை மகிழ்விக்கும் நதி ஒன்றுள்ளது; அந்நதியின் இடையிலே கடவுள் வீற்றிருக்கின்றனர். அதனை அசைக்க முடியாது. கடவுள் அதற்கு உதவுவார், வெகு விரைவிலேயே உதவுவார்.

இதிலே செய்யுளுக்கு வேண்டுமெனக் கருதும் எதுகை மோனைகள் இல்லை. செய்யுளுக்கு இவ் எதுகை மோனைகள் இன்றியமையாதனவும் அல்ல. இயற்கையான ஓசை இனிமை காணப்படுகின்றது. இவ்வினிமையை ஒத்திசை என்று கூறலாம். கருத்தோடு கருத்து ஒத்திசைக்கின்றது; தொடரோடு தொடர் ஒத்திசைக்கின்றது; வாக்கியம் வாக்கியத்தோடு ஒத்திசைக்கின்றது.

இந்தத் தொகுதியிலே 'புலம்பல்' என்ற ஒரு பகுதியும் உள்ளது. ஸாலமோன் கிதங்களும் இதில் அடங்கியுள்ளன. இவைகள் நமது தேசத்து அடியார்கள் தமிழில் இயற்றியுள்ள உருக்கமான பக்திப் பாடல்களைப்போலவே காணப்படுகின்றன. கடவுள் மக்கள் மீது பரிவு கொண்டு ஆட்சிபுரியும் தன்மையும், மக்கள் கடவுள் மீது பக்திகொண்டுள்ள தன்மையும் இவற்றில் புலப்படுகின்றன. ஆனல், காதற் செய்யுள் வடிவில் இவை அமைந்தவை.

இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ள பன்னிரண்டு ஆகமங்களுள் இரண்டு லௌகிக அறிவுரைகளைக் கூறுகின்றன. அவைகள்தாம் நீதி மொழிகளும், பிரசங்கி ஆகமமும். சில பரம்பரைக் கதை வரலாறுகளும் இத் தொகுப்பில்

உள்ளன. தானியேலின் கதை, பெல்ஷாஜார் விருந்து, எஸ்தரின் கதை, ரூத், நவோமி என்பவர்களின் இனிய காதற் கதை முதலியவற்றை நாம் இங்கே கருதலாம். இவைகள், இலக்கிய வழியில் நோக்கினல், மிக மேலாந் தரத்தனவாய் உள்ளன. எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் வேருெரு நூலே அறிஞர்கள் எல்லோரும் மிக மிக வியந்து பாராட்டுகிருர்கள். இதுதான் யோபுவின் நூல். இந்நூலைக் கார்லைல் முதலிய ஆங்கிலப் பேராசிரியர்கள் மிகப் பெரிதும் புகழ்ந்துள்ளார்கள்.

புதிய ஏற்பாடு என்று வழங்கும் தொகுப்பு நூல், பெரும்பாலும் கிரேக்க மொழியில் இயற்றப்பெற்றது. ஆனல், எபிரேய மணம் எங்கும் பரிமளிக்கின்றது. இயேசு நாதர் ஒரு யூதர். நூலில் கதாபாகங்களைக் கூறுவோரும், கட்டுரை எழுதியோரும், கடிதங்கள் வரைந்தோரும் பெரும்பாலும் யூதர்களே. இத் தொகுப்பின் பலவேறு பகுதியையும் இயற்றியுள்ள ஆசிரியர்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் ஞானத் துறையிலே நன்கு படிந்தவர்கள்.

பழைய ஏற்பாட்டிற்கும் புதிய ஏற்பாட்டிற்கும் இடையே, 4, 5 நூற்ருண்டுகள் சென்றிருக்கலாம். சிதைந்த கிரேக்க மொழியில் இப் புதிய ஏற்பாட்டு நூல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. என்ருலும், இவை மிகவும் ஆற்ற லுள்ளனவாய் விளங்குகின்றன. இத் தொகுப்பிலுள்ள நூல்களைப் பழைய ஏற்பாட்டிற்போல எளிதில் பாகுபாடு செய்ய முடியாது. இதில் இயேசுவின் வாழ்க்கை, செயல், உபதேசங்கள் என்பன பற்றிய நான்கு வரலாறுகள் உள்ளன. கிறிஸ்தவத் திருக்கோயிலின் ஸ்தாபனத்தைக் குறித்த ஒழுகு-நூல்களும் காணப்படுகின்றன. இந்த ஸ்தாப னத்தின் தலைவராய் விளங்கியவர்களுடைய உபதேசக்

கடிதங்களும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அருள்-வெளிப்பாடு (*Revelation*) என்ற ஒரு கனவுக் காட்சி நூலும் இதில் அடங்கியிருக்கிறது. இவற்றுள் ஒரு சிலவற்றில் இலக்கியப் பெருமை காணப்படவில்லை. மார்க், யோவான் எழுதின சுவிசேஷங்களிலும், யோவான், பவுல் எழுதின கடிதங்களிலும் சிற்சில சிறந்த அம்சங்கள் புலப்படுகின்றன. தெளிவு, ஆற்றல், தத்துவ மேம்பாடு, உன்னத நோக்கம் இவைகளே இந்த அம்சங்கள். புதிய ஏற்பாட்டின் நூல்களை இயற்றிய ஆசிரியர்களைக் குறித்து விவாதங்கள் வெகு காலமாய் நடந்து வந்திருக்கின்றன. பலர் பலவிதமாகக் கூறுகின்றனர்.

ஆசிரியர்களைக் குறித்த முடிவு எவ்வாருயினும், மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா, யோவான் என்பவர்களது நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் கூறப்படும் சரித்திரம் நாடக நயங்கள் நிறைந்துள்ளது. இவை நமது சோக உணர்ச்சியை மிகுவிக்கின்றன. இவற்றில் சொல்லப்படும் செய்திகள் நம்மை மயிர்க்கூச்செடுக்கச் செய்கின்றன. கதை மூலமாக உணர்த்தப்படும் நீதிகள் மக்களுக்கு உறுதிபயப்பதில் மிக மேம்பட்டு விளங்குகின்றன. இதில் உள்ள பேச்சுக்கள் சொல்வன்மை நிரம்பி, நமது ஆன்மாவில் உள்ளூரப் பாய்கின்றன. இயேசுநாதரின் பிறப்பு வரலாறும், அவர் தமது முப்பதாவது ஆண்டில் ஒரு நூதன வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை உபதேசித்த வரலாறும், அவர் அற்புதச் செயல் புரிந்த வரலாறும், தமது கொள்கையை வழிப்பற்றுதற்குரிய துணைவர்களை அவர் சேர்த்துக்கொண்ட வரலாறும், அத்துணைவர்கள் இப் புதிய நீதியொழுக்கத்தை உலகினரிடையே பரப்புவித்த வரலாறும், இரண்டரை ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு அவர் ரோம் ஜனங்களால் கொடிய துர்மரணம் எய்திய வரலாறும் இப் புதிய ஏற்பாட்டில் மிகத் தெளிவாக உணர்த்தப்படுகின்றன.

அவருடைய உபதேசங்களின் இன்றியமையாத விளைவுதான் அவருடைய மரணம் என்று கூறுதல் வேண்டும். தற்காலத்தில் அவர் வாழ்ந்து, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலான கண்டங்களில் தமது கொள்கைகளைத் தெளிவாக, நேராக, உபதேசிப்பாரானல், அவருக்குக் குறைந்தபக்ஷம் சிறைத் தண்டனையாவது அரசாங்கத்தினர் விதிப்பார்கள் என்பது உறுதி. பரம்பரை உரிமையில் நம்பிக்கை யுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் அவர் பரம விரோதிதான்; அபாயகரமானவர்தான். அவர் கொள்கைகளை முற்றும் அனுஷ்டிப்பதானல், உலகமே புரட்சி எய்திவிடும். நம்மவருள் யாருக்குத்தான் புரட்சி ஒத்ததாயிருக்கும்? அவர் கூறிய ஸர்வ ஸகோதரத்துவம், பொன் போன்ற உத்தம நீதி* (லூக்கா. 6,31), சாந்த மனத்தோடு எதனையும் சகித்துச் சாத்வீக எதிர்ப்புச் செய்யுங்கள் என்ற உபதேசம்: இவை உலகத்தில் சமாதானத்தை வெகு விரைவில் நிலைநிறுத்தக் கூடியவை. ஆனல், அவ்வகையான சமாதானத்தை நாம் விரும்புவோமா? சடங்கு, கிரியை முதலானவைகளெல்லாம் முக்கியமல்ல என்று அவர் வற்புறுத்துகிருர். இது ஏழை மனம் படைத்த மக்கள்மீது சமய ஸ்தாபனங்கள் புரிந்து வரும் கொடுங்கோல் ஆட்சிக்கு ஒரு பெரும்பகை யல்லவா? செல்வமும், அரசாட்சியும் பிறர் மீது அதிகாரம் செய்ய வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியும் அநாகரிகத்திற்கு அறிகுறியென அவர் பறைசாற்றுகிருர். இது தற்காலத்தில் உலகெங்கிலுமுள்ள பொருளாதாரக் கொள்கைகள், அரசியற் கொள்கைகள் இவற்றிற்கு முற்றும் விரோதமல்லவா? அனைவரும் தங்கள் உடைமைகள் அனைத்தையும் பிற ஏழை மக்களோடு பகிர்ந்து நுகர வேண்டுமென்று அவர் வேண்டிக் கொள்கின்ருர். இது பொருளீட்டுதலில் கண்ணுங்கருத்துமா

---

*பிறர் உனக்கு யாது செய்யவேண்டுமென்று விரும்புவாயோ அதனையே நீயும் பிறர்க்குச் செய்க என்ற நீதி.

யிருக்க வேண்டுமென்னும் தற்காலத்தார் மனப்பான்மைக்குச் சிறிதும் இணங்காததல்லவா? ஆகவே அவர் கொலையுண்டார். தற்காலத்தில் அவர் வாழ்ந்தாலும் இவ்வாறு கொலையுண்டிருப்பார் என்றே நாம் கருதலாம்.

கடவுள் நன்மை மயமாக விளங்குபவர்; நீதியையே மேற்கொண்டவர்; நல்வாழ்க்கைக்குரிய எளிய இயல்புகளை மக்கள் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்: இவ்வுபதேசங்களையே அவர் வற்புறுத்தியிருக்கிறார். அவருடைய தர்க்க முறை ஒருவராலும் விடையிறுக்க முடியாதது. அவருடைய பேச்சு சரளமாயும், ஊக்கமூட்டுவதாயும், பலவகையினும் ஆற்றல் நிரம்பியதாயும் உள்ளது. மலைமீது உபதேசம் என்ற பகுதி, மக்களுக்கு இதுதான் நன்னெறி என்று திட்டமாயும் தெளிவாயும் துணிந்து வெளியிடப்பட்டதாகும். அக்காலத்துள்ள கற்றறி மோழைகளையும், போலி நடிப்புக்காரர்களையும் அவர் இகழ்ந்து உரைத்துள்ள மொழி எக்காலத்தும் பயன்படுவதாகும். அவர் தாயைக் காட்டிலும் கருணை மிகுந்தவர்.

> உழைத்துத் தாங்கமுடியாத பாரத்தால் நலியும் மக்களே, என்னிடம் வாருங்கள்; நான் உங்களுக்கு அமைதியைத் தருகின்றேன். எனது சிறு நுகத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்; என்னிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ளுங்கள்; ஏனென்றால் நான் சாந்தமானவன், ஏழை மனம் உள்ளவன்: உங்களுடைய ஆன்மாவிற்குச் சாந்தியை நீங்கள் காண்பீர்கள். எனென்றால் என்னுடைய நுகம் லகுவானது. எனது பாரம் மிகக் குறைவானது.
>
> உங்களுடைய இதயம் துன்புறுதிருக்கட்டும்: கடவுளை நம்புகிறீர்கள்; என்னிடத்திலும் நம்பிக்கை வையுங்கள். எனது பிதாவினுடைய பெரு நகரத்திலே பல மாளிகை

கள் உள்ளன. அப்படி யில்லாமற் போனால், அதையும் உங்களுக்குச் சொல்லியிருப்பேன். உங்களுக்கு ஓர் இடம் நான் அமைத்து வைப்பதற்காகப் போகிறேன். அங்கே ஓர் இடம் உங்களுக்குத் தயார் செய்து விட்டேனால், நான் மீண்டும் வருவேன். உங்களை என்னிடத்திலே ஏற்றுக்கொள்ளுவேன். நான் இருக்குமிடத்தில் நீங்களும் இருக்கலாம்.

இயேசுவின் கருணையுள்ளம் எவ்வளவு நன்றாக இவ் வசனங்களிற் பிரதிபலிக்கிறது!

கதை சொல்வதிலும் இவர் இணையற்றவர். சுருக்கமும், தெளிவும், ஆழ்ந்து செல்லும் இயல்பும், பல சந்தர்ப்பங்களிலும் பயன்படும் தன்மையும் இவர் கூறும் கதைகளிலே உள்ளன. இவரது திருஷ்டாந்தக் கதைகள் (*Parables*) கிறிஸ்தவர்களின் விடுதோறும் வழங்குகின்றன. உலகில் ஒவ்வொருவனும் தனது ஸகோதரன் என்று நம்பிய நல்ல சமாரிதான், விண்விரையம் செய்யும் புத்திரன், கல் நிரம்பிய இடத்தில் வித்துக்களைச் சிதறிப் பாழ்படுத்திய விதையாளி முதலியோர்கள் சிறு சிறு அழகிய சொற் சித்திரங்களால் நமக்கு உணர்த்தப்படுகின்றனர்.

நான்கு சுவிசேஷங்களையும் வாசிக்கும்போது, இவர் ஈடும் எடுப்புமில்லாத நற்போதகராக விளங்குகிறார் என்பது மேல் நாட்டு அறிஞர்களது துணிபு.

இப் புதிய ஏற்பாடேயன்றி, கிறிஸ்தவர்களில் ஒரு பகுதியினரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் வேறு பதினான்கு நூல்களும் உள்ளன. இவற்றைப் பிரமாணப் போலிகள் (*Apocrypha*) என்று சொல்லுவார்கள். இவைகளும் கற்பதற்கு மிகவும் சுவையுள்ளன. உண்மையான பெருந் தகுதியும் ஒரு சிலவற்றில் காணப்படுகிறது. தனது நாட்டுப்

பகைவனை அடக்கி வெற்றிகொண்ட ஜூடித் என்ற வீரப் பெண்மணியின் சரித்திரம் இத்தொகுப்பில் உள்ளது. இச் சரித்திரம் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டு முடிய ஐரோப்பாவில் மிகுந்த பிரசாரம் பெற்றிருந்தது. டோபெட் (*Tobet*) சரித்திரமும் இதன் கண்ணே அடங்கியது. மனோரம்மியமான இக்கதையும் ஐரோப்பாவில் முற்காலத்தில் மிகவும் போற்றப்பட்டு வந்தது.

கடைசியாக இருவகை ஏற்பாடுகளையும் பற்றிப் பின் எழுந்த ஒரு பெருந் தொகுதி நூலும் உண்டு. அதில் யூதர்களிடையே வழங்கிய வரலாறுகளும், சிந்தனைகளும், பூர்வ ஆகமங்களைப் பற்றியெழுந்த நாடோடிக் கதைகளும் அடங்கியுள்ளன. அறிவுரைகளும் இடையிடையே காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில வருமாறு :—

தீபம் ஒன்றேயானாலும், ஒருவனுக்குப் போலவே நூற்றுக்கணக்கான மக்களுக்கு அது பயன்படுகிறது.

எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்ல உனது நாவிற்குப் பயிற்சி யளி.

தெய்வ வணக்கத்தின் அறிகுறியே விருந்தோம்பல்.

உனது நண்பனுக்கு ஒரு நண்பன் உண்டு. உனது நண்பனது நண்பனுக்கு வேறு ஒரு நண்பன் உண்டு. ஆதலால், எச்சரிக்கையாய் இரு.

ஸ்தானம் மனிதனுக்குக் கௌரவத்தைக் கொடுப்பதல்ல ; மனிதன்தான் ஸ்தானத்திற்குக் கௌரவம் அளிக்கிறான்.

ரோஜா மலர் முட்களிடையே தோன்றுகிறது.

பணப்பையில் இரண்டு பணம் இருந்தால் அதிக ஓசை உண்டாகும். அது நிரம்பியிருந்தால் ஓசை உண்டாகாது.

கற்றோர்கள் விவாதம் புரிவதனால் சாஸ்திர ஞானம் பெருகுகிறது.

உண்மை மிகப் பாரமாயுள்ளது. ஆதலால், அதை எடுத்துச் செல்ல ஒருவரும் கருதுவதில்லை.

மனிதனுல் அன்பு செய்யப்படுபவன் எவனே, அவனே கடவுளாலும் அன்பு செய்யப்படுகிருன்.

படைச் சேவகர்கள் யுத்தம் புரிகிருர்கள்; அரசர்கள், வீரர்கள் என்று பெயரெடுக்கின்ருர்கள்.

பாவச் செயலை இரண்டுமுறை செய்துவிட்டால், பின் அது பாவமாகத் தோன்ருது.

பள்ளிச் சிறுவர்களின் இனிய சுவாசத்தினுலே உலகம் இரட்சிப்பு அடைகிறது.

ஒரு பெண்ணையும் அழ வைக்காதே. ஏனென்ருல், தெய்வம் அவள்விடும் கண்ணீர்த்துளி ஒவ்வொன்றையும் எண்ணி நோக்குகிறது.

இதயமே சிறந்த உபதேசி; காலமே சிறந்த ஆசிரியன்; உலகமே சிறந்த அறிவு நூல்; கடவுளே சிறந்த நண்பன்.

இத் தொகுதியைத்தான் தால்முட் என்று கூறுவது. நூலின் அளவை நோக்கினுல், இதை ஒரு தனி நூல்-நிலையமென்றே கூறுதல் வேண்டும். மேற்கூறியவைகளெல்லாம் யூத ஜாதியார் நமக்குத் தந்துள்ள இலக்கியக் கருவூலங்களாகும்.

பாரஸிகம்

பாரஸிக தேசம் மதுவிற்கும் மதுரமான பாடல்களுக்கும் புகழ்பெற்றது ; காதலின் வளர்ப்புப் பண்ணை. உமார் கய்யாம் என்ற நறுங்கனி முதிர்ந்து பழுத்தது இங்கேதான். இத்தேசத்தின் பண்டைப் புகழெல்லாம் இப்பொழுது மாய்ந்துவிட்டது. ஆனால், இங்கிருந்த 'ரோஜா' உத்தியானங்களின் நறுமணத்தை இன்றும் உலகம் நுகர்ந்து இன்புறுகிறது. இன்றும் இங்கே விளைந்த காதல்-மதுவை மனோபாவனையால் உலகம் பருகுகிறது. நமது அறியாமையைத் தெளிவித்து, பயங்கரமான உண்மைகளால் நம்மை அச்சுறுத்துகின்ற தற்கால உலகத்தே, இளைஞர்க்குரியதாய் இனிய நறுமணம் கமழ்வதாய் உள்ள நூற்பிரதி ஒரு பொழுதும் முடிவடையாதபடி நீண்டு விரிந்துகொண்டே செல்லும் இடம் ஏதேனும் உண்டென்று கனவு காணக் கூடுமானால், அந்த இடம் பாரஸிக தேசம்தான்.

இத்தேசம், அழகு நிரம்பிய ஒரு பெண்ணணங்கின் சரீரம் கேவலம் நோயினால் சாயை மாத்திரமாய்த் தேய்ந்து விடுதல் போலச் சீர்கேடுற்றுவிட்டது. இதனைத் தற்காலத்து மக்கள் அனைவரும் நினைந்து நினைந்து அற்புதக் காதல்-சிந்தனையில் மூழ்கிக் கனவு காணுதற்குரிய ஓர் இடமாக அமைத்துவிட வல்லதாகும் இதன் இலக்கியம். இலக்கியம் ஒருவகை ரஸவாதம் என்பது உண்மையல்லவா ? இனிமேல் என்றுவது பாரஸிக தேசம் மக்களுக்

குக் கவிதையும் கதையுமாகிய புதிய மதுவை வார்த்துத் தர வல்லதா? இக்கேள்வி வேண்டாதது. வெகு காலத்திற்கு முன்னரே மதுக்கிண்ணம் ஒன்றை இத்தேசம் அளித்துள்ளது. இக்கிண்ணத்தில் உணர்ச்சி சுரந்து ததும்பிக்கொண்டிருக்கிறது. பாரஸிகம் உலகத்தில் அமைந்ததன் பயன் நிரம்பியாய்விட்டது.

ஆனல், முற்காலத்தே உமாரின் புகழ்ச்சிக்குரியவர்களாய் விளங்கிய இப் பாரஸிக மக்கள் எப்பொழுதும் இன்பத்தை நாடி உணர்ச்சிச் சுழலிலே மூழ்கியிருந்தவர்கள் அல்லர். இப்பொழுது ஆப்கானிஸ்தானம் என்று வழங்குகிற தேசம் பண்டைக் காலத்தில் பாக்டிரியா என்று அழைக்கப்பட்டது. உயர்ந்த மலைகள் செறிந்தது இந்தப் பிரதேசம். உழைத்து வாழ்தற்பொருட்டு இங்கிருந்து கீழே இறங்கிப் பரவிவந்தனர் இம்மக்கள். ஆரிய மக்களைப்போன்றே இவர்களும் திடசித்த முடையவர்களாய், அதிகாரத்தில் விருப்புடையவர்களாய், உயர்ந்த லட்சியங்களை உடையவர்களாய் இருந்தனர். உண்மையில், இவ்விரண்டு இனத்து மக்களும் நெருங்கிய இரத்த சம்பந்தம் உடையவர்களே; இருவகையினரும் ஆரிய மக்களினம் என்ற பெரு வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள். உயர்ந்த மேட்டு நிலமாய் அமைந்திருந்த ஒரே இடத்தில் இரண்டு இனத்தவர்களும் ஆதிகாலத்தில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தவர்களே. இப்பொழுது பால்க் (*Balk*) நகரம் விளங்குகிற இடத்திலே முன்பு பழையதாகிய ஒரு நகரம் இருந்தது. அந்நகரத்திலேதான் இவர்களுடைய அரசியலுணர்ச்சி முளைத்து நிலைப்பட்டு வளர்வதாயிற்று. இந்தியாவில் புகழுடன் விளங்குகின்ற ஸம்ஸ்கிருதத்தோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட ஒரு மொழியை இவர்கள் பேசிவந்தார்கள். சில ஆராய்ச்சி-அறிஞர்கள் பழைய பாரஸிக மொழியை ஸம்ஸ்கிருதத்தின் உதவிகொண்டு

பொருள் விளக்கம் செய்துள்ளனர். மேன்மேலும் வந்து மோதிக் கொண்டிருந்த மக்களினத்தவரின் தாக்குதலினுலோ, புதிய பிரதேசங்களைக் கண்டுபிடித்துப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற அவாவினுலோ, மத வேறுபாட்டினுல் நேர்ந்த பிளவினுலோ, ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்த இவ் இரண்டு பெரிய கிளைகளும் வேறுபட்டுப் பிரிந்து வெவ்வேறு வழியில் சென்று விட்டன. எதுதான் உண்மையான காரணமென்று இப்பொழுது நம்மால் அறியக் கூடவில்லை. ஆனுல் கிறிஸ்து அப்தத்திற்கு 20 நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னரே ஒரு கிளை இந்தியாவின் காடடர்ந்த பிரதேசங்களில் புகுந்து தெற்கு நோக்கிப் பரவிற்று. மற்ெருரு கிளை மேற்கு நோக்கிச் சென்று அங்கேயுள்ள பாரஸிக பீடபூமியை அடைந்தது. இப்புதிய வாழ்விடத்திற்குரிய பெயராகிய 'இரான்' என்பது ஆரிய இனத்தை அக்கிளை சார்ந்தது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. எவ்வாறு என்ருல், இரான் என்பது ஆரியன் என்ற சொல்லின் வேற்று வடிவமேயாகும். இவ்விரண்டும் நிலம் என்று பொருள்படும். நிலத்தினின்றும் உணவு விளைத்து நுகர்ந்து இன்புற்று வாழ்ந்த மக்களினத்தை இரண்டு சொற்களும் குறிக்கின்றன.

பூர்விக இந்துக்களின் சமயம் உயர்ந்த தத்துவங்கள் அடங்கியது; ஆனுல் இது நாளடைவில் கெட்டுவிட்டது. இவ்வாறு கேடுறுவதை இதனைப் போற்றி வந்த அந்தணர்களாலும், பௌத்தர்களாலும் தடுக்க முடியவில்லை. பாரஸிகரின் முன்னேர்களது சமயம் இவ்வாறு கெட்டுவிடவில்லை. பல நூற்ருண்டுகளாக, தனது பண்டையியல்பு கெடாது இச்சமயம் விளங்கியது. இந்தியாவிற் போலப் பலவினத்தை உண்டுபண்ணும் பருவநிலைமை இவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. வெப்பப் பிரதேசங்களில் மேன்மேலும் நன்கு செழித்துப் பரவும் மரஞ்செடி கொடி முதலியனவும் இவர்

களுக்குத் தொந்தரவு கொடுத்து வருத்தவில்லை. ஆகவே, இந்த இரானிய சம்சாரிகளுக்குப் பூர்விக இந்தியர்களைப் பிடித்து வந்த பல மனப்போக்குக்கள் இல்லாமற் போயின. உலகம் துக்கமயமானது ; எல்லாவற்றையும் விதியொன்று ஆட்டுவிக்கிறது ; கர்ம பரராயிருத்தலைக் காட்டிலும் தியானபரராய் இருத்தலே மேலானது ; என்பன போன்ற கருத்துக்கள் இவர்கள் மனத்தில் இடம்பெறவில்லை. இவர்களது சமயமானது மற்றச் சமயங்களைக் காட்டிலும் மிக எளிய கொள்கைகளை உடையதாயிருந்தது. நன்மை செய்தல், உலக மக்களுக்குச் சேவை புரிதல் என்பவற்றையே முக்கிய அம்சமாக இவர்களது பக்தி–நெறி கொண்டிருந்தது. ஆனால், இறைவனிடத்தும், அவன் அருளியன என்று கருதப்படும் திருவாக்குக்களிடத்தும் மக்கள் கொள்ளும் மனப்பான்மை இயற்கையில் உள்ள வெப்பதட்ப நிலைமைகளினால் பெரிதும் பாதிக்கப்படும் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆரிய மக்களுள் ஒரு பகுப்பினரான இப் பாரஸிகரது ஆதித் தெய்வம் வருணனாகும். இத்தெய்வத்தினிடத்தில் படைப்புக் கடவுளையும் படைக்கப்பட்ட உலகத்தையும் இவர்கள் ஒருங்கே கண்டு வணங்கி வந்தார்கள். ஒருவேளை பூர்வ இந்துக்களும் இதேவிதமான கொள்கையுடையவர்களாக வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் இக்கொள்கை, ஒருபக்கம் அனைத்தும் தெய்வ மயமே என்ற வழிபாட்டு நிலையாயும், மற்றொரு பக்கம் பல தெய்வ வழிபாடாயும் முடிந்து விட்டது. பாரஸிகர்கள் இதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. வருணனாகிய பரம்பொருளின் குணங்களை ஏழு எனக்கொண்டு அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனிக் கடவுளாகப் பாவித்தனர். வருணன் இவ்வாறு பகுக்கப்பட்டதனால், அவனுக்கு முன்னிருந்த ஏற்றம் குறைந்துவிட்டது ; ஏழு

தெய்வங்களுள் ஒருவனாக அமைந்துவிட்டான்.* இத்தெய்வங்களின் பிதாவின் பெயர் அதிதி என்பது. அதிதி தான் பரம்பொருள்.

இங்கிலேயில், வருணனை அசுர மேஸ்தா அல்லது ஆர் மந்த் என்று அழைத்தார்கள். அவனோடுள்ள பிற தெய்வங்கள் அம்ஷஸ்பண்டுகள் (*Amshaspunds*) அல்லது அமரர்கள் அல்லது பரிசுத்தர்கள் என்று கருதப்பட்டனர். அசுரமேஸ்தாவுக்குப் பாரமார்த்திக விளக்கம் செய்யும் இயல்பு உண்டு என்று கொள்ளப்பட்டது. பாரமார்த்திக ஞானி என்று இவனைக் கூறலாம். ஞானத்தை உணர்த்துவதற்கு ஒளியை அறிகுறியாக இப் பாரஸிகர் கொண்டனர். இது எல்லாத் தேசங்களிலும் காணப்படுகிறது.

ஞானத்தை விளக்கை யேற்றி
  நாடியுள் விரவ வல்லார்
ஊனத்தை யொழிப்பர் போலும்
  ஒற்றியூ ருடைய கோவே.

(அப்பர். 4, 45, 3)

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா—நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

(பூதத்தாழ்வார், 1)

அருள்வட்ட மாக அறிவு கதிராப்
பொருள்வட்ட மெல்லாம் விளக்கி—இருள்வட்டம்
மாற்று மறிவான ஞான வளரொளியான்
வேற்றுலிங்கம் தோன்றும் வெளிறு.

(அறநெறிச். 67)

---

*வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும் என்று தொல்காப்பியர் (அகத். 5) கூறுவது அறியத்தக்கது.

என்று நமது நாட்டுப் பெரியார்கள் ஒரு சிலரும் கூறியுள்ளார்கள். ஒளியின் பகை இருள், ஆகவே, இருள் அல்லது தீமைக்குரிய ஒரு கடவுளும் தோன்றலாயினன். அவன் பெயர் அங்க்ரா—மைனியா (*Angra-Mainya*). இருளும் ஒளியும் எப்பொழுதும் முரண்படுவதுபோல், ஞானம் அல்லது நன்மை எப்பொழுதும் தீமையோடு போர் புரிந்து வந்தது. ஆனல், பாரஸிக பீடபூமியில் உள்ள இம்மக்களிடையே உலகத்தில் நன்மையே தீமையிலும் மிகுதிப்பட்டது என்ற மனப்பாங்கு பரவியிருந்தது. முடிவிலே அங்க்ரா-மைனியாவை அகுரமேஸ்தா வெல்வது உறுதி என்று கருதியிருந்தார்கள். ஆகவே, நன்மைதான் உலகில் ஆட்சி புரியும் என்று இவர்கள் துணிந்தனர்.

இறுதியில், பாரஸிக மக்களது அறிவு முதிர்ந்த நிலையிலே, உண்மையான ஞானமும் நன்மை புரியும் இயல்புந்தான் சமயத்தின் திரண்ட முடிபு என்ற கொள்கை தலைமைப்பாடெய்தியது. இதனல் பரஞான மூர்த்தியின் துணைவராய்க் கொள்ளப்பட்ட சிறு தெய்வங்கள் வாழ்விழந்து விட்டன. தெய்வம் ஒன்றே உளது என்ற சிறந்த கொள்கை மேற்படலாயிற்று. மனமொழி மெய்களில் தூய்மையும் நன்மை புரியும் இயல்பும் உண்மையான பக்தியின் முக்கிய அம்சங்கள் என்றும், அமரத்துவத்திற்கு உபாயம் இதுவே என்றும் கருதினர். உலகம் பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்ற நான்கு பூதங்களாலும் இயன்றது* எனவும், இவற்றை அகுரமேஸ்தா சிருஷ்டித்தனர் எனவும், மக்கள் இவற்றை வணங்கவேண்டுவது அவர்களது கடமை எனவும் நம்பினர்.

---

*இதுபோன்ற கொள்கை பல தேசங்களிலும் காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியரும்,

> நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
> கலந்த மயக்கம் உலகம் (மரபு. 31)

என்றனர்.

இந் நாற்பெரும் பூதங்களிலே முக்கியமாகத் தேயு அல்லது அக்கினியின் முன்னர் மனிதன் வழிபாடு ஆற்ற வேண்டும். ஏனெனில், அக்கினிதான் ஒளி. அவ்வொளி தான் ஞானமூர்த்தியாகிய இறைவனைக் குறிக்கும் சின் னம். இவ்வாருகப் பாரஸிகர்கள் அக்கினியை வணங்கும் கொள்கையுடையவர் ஆயினர். இவர்கள் நிலத்தில் உழவு முதலிய தொழில் செய்து வாழ்வதைப் பெருமை எனக் கொண்டிருந்தனர். இதனுல் நிலத்தை உழுதுண்டு வாழ் தலுக்கு ஒப்பாக வேறெரு தொழிலும் இல்லை என்ற கருத்துப் பிறந்தது. நமது நாட்டில் வள்ளுவரும் இவ்வாறே கூறுகின்றமை,

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

(குறள், 1033)

என்ற திருக்குறளால் அறியலாம். உழுதல் முதலியன செய்வதில் ஊக்கம் குன்றியிருத்தல் பாவம் எனவும் கருதப் பட்டது.

உயிர் நீங்கியபின் பிணங்களைப் புதைத்தலும் சுடுத லும் கூடாவென்றே பாரஸிகரது சமயம் வற்புறுத்தியது. கழுகு, காகம் முதலியன இவற்றைத் தின்று அழித்துவிடும் என்று நினைத்து, உயர்ந்த மேட்டு நிலங்களில் பிணங்களை வைத்துவிடுவர். இரான் தேசம் தனது சுதந்திரத்தை இழந்த பிற்பாடு, அங்கிருந்து சுமார் இருபது லட்சம் பாரஸி கர்கள் இந்தியாவிற்குத் தப்பியோடி வந்து இங்கே தங்க ளுடைய பழைய கொள்கைகளை விடா:மல் அநுஷ்டித்து வந்தனர். ஆகவே, தற்காலத்திலும் பம்பாய் முதலிய பிரதேசங்களில் பிணங்களை வைத்துவிடும் மேட்டு நிலங் களும், அவற்றின் மேலாகக் கரு மேகம் போல அடர்ந்து பரந்து நிற்கும் கழுகுக் கூட்டங்களும் பலவாய்க் காண்

கின்றன. இம் மேட்டு நிலங்களுக்கு மௌன கோபுரங்கள் (*Towers of Silence*) என்ற பெயர் வழங்குகிறது.

ஒவ்வொரு தேசத்துச் சமய சரித்திரத்திலும் அத் தேசத்து மக்களுடைய சமயக் கொள்கைகளை விளக்குவதற்கு ஞானசாரியர்கள் தோன்றுவதுண்டு. புத்தர் இவ்வாறு தோன்றியவரே. சீன தேசத்தவருக்குக் கன்ப்வ்யூஷியஸ் என்பவரும், எபிரேயருக்கு மோஸேயும் ஞான குருவாகத் தோன்றியவர்களே. இவ்வாறே பாரஸிகர்களுக்கு ஜரதுஷ்டிரர் தோன்றினர். இவருடைய உபதேச மொழிகளை, இவர் இறந்ததற்கு வெகுகாலத்திற்குப் பின், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் முதலிய தத்துவ ஞானிகள் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார்கள்.

இரான் தேசத்துக் கவிஞர்களும் புராண ஆசிரியர்களும் இவரைக் குறித்து எழுதியுள்ள நூல்கள் மிகப் பல. ஆனால், இவைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் கதைகளே ஆகும். இவரைப்பற்றி உண்மையான சரித்திரம் ஒன்றும் இன்று வரை நமக்குத் தெரியமாட்டாது. பாரஸிகரது கர்ண பரம்பரை வரலாற்றின்படி இவர் தமது வாழ் நாளில் பெரும் பகுதியையும் பண்டைப் பாக்டிரியாவில் பால்க் நகரத்திலே கழித்தனர். இவர் பிறந்த இடம் மெதியா (*Media*) தேசத்திலுள்ள ஷிஸ் (*Shiz*) என்ற நகரமாயிருக்கலாம். இவர் ஞானசாரியராக விளங்கிய காலம் சுமார் கி. மு. 1000-த்தை அடுத்து இருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்களிற் சிலர் கூறுகின்றனர்கள். வேறு சிலர், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் முதலிய கிரேக்க ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ளனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டில் இவர் வாழ்ந்தவர் என்று முடிவு கட்டியிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் ஜரதுஷ்டிரர் என்பது ஒரு பொதுப்பெயரே என்றும்,

குறித்த ஓர் ஆசாரிய வமிசத்தினருக்கு இது வழங்கப்பட்டது என்றும், இவ்வமிசத்தினர்கள் மிக மேம்பட்ட ஒரு சமயக் கொள்கையை மக்களுக்கு உபதேசித்தவர்கள் என்றும் கூறுகின்றனர். இவர் இயற்றியனவாகக் கருதப்படும் மந்திரங்கள், பிரார்த்தனைகள் முதலியவற்றில் சில, சஞ்சார நிலைமையிலிருந்து (*Nomadic Stage*) மக்கள் நிலைத்த வாழ்வு தொடங்கி ஆடு மாடு மேய்க்கும் கோகுல நிலைமையில் (*Pastoral*) புகுந்துள்ள காலத்தில் தோன்றியன என்று கொள்ளலாம் என்பர்.

இது எவ்வாறுயினும், ஆதிகாலத்துப் பாரஸிகர்கள் தங்களுக்குரிய அவெஸ்தா என்னும் வேதத்தை ஜரதுஷ்டிரர் அருளிச் செய்தார் என்று முற்றும் நம்பியிருந்தனர். ஆனல் இவர் இவ்வேதத்தை இயற்றினவரே அல்லர். கிறிஸ்துவைப் போலவே இவரும் எழுத்து வடிவில் ஒன்றையும் இயற்றி வைக்கவில்லை. இவருடன் வாழ்ந்த உண்மையான சிஷ்யர்கள் இவர் பல காலங்களில் கூறியவற்றை அவ்வக் காலத்திலோ அல்லது இவரது மரணத்திற்குப் பின்போ கவனமாகக் குறித்து வைத்திருந்தனர் என்று கருதப்படுகின்றது. தற்காலத்தில் காதைகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற துதிகள் (தோத்திரங்கள்) இந்த ஆன்ம ஞானி கூறிய வார்த்தைகளே என்று ஆராய்ச்சியாளர் துணிந்திருக்கிறுர்கள். ஆகவே, இந்தத் துதிகளும் விண்ணப்பங்களும் மிக முக்கியமானவை. மொழிநூல் முறையில், பாரஸிக மொழியின் ஆதி இலக்கியம் என்று இவற்றைக் கூறலாம்.

காலம் செல்லச் செல்ல, சமயபோதகராய் வந்தவர்கள் இவரது சமயக் கூற்றுக்களுக்கு மிக மிக விரிந்த வியாக்கியானங்கள் எழுதிக் குவித்துவிட்டார்கள். இந்த வியாக்கியானங்களுக்கு ஜென்ட் (*Zend*) என்று பெயர்.

இவ்வாருக, ஜென்ட் அவெஸ்தா என்பது நூலும் உரையு மாகப் பெருகிவிட்டது.

தற்காலத்துள்ள அவெஸ்தா ஆதியில் தோன்றிய படியே உள்ளதா? இதன் விடை பெரிதும் ஐயுறவிற்கு இடமானதே. இரானிய சரித்திரத்திலே ஜரதுஷ்டிரர் காலம் முதல் முகம்மதியர்கள் படையெடுப்புக் காலம்வரையிற் பலவகையான துன்பங்கள் நேர்ந்தன. இவ்வேதங்கள் அங்கும் இங்குமாகச் சிதறுண்டன. முழுவதும் ஒன்ருகக் கிடைப்பதும் சந்தேகமாயிருந்தது. ஆனால், கி. பி. 3-ம் நூற்ருண்டில் ஸஸ்ந்த (*Sassands*) வமிசத்து அரசர்கள் அங்கங்கே சிதறுண்டு கிடக்கும் அவெஸ்தாப் பகுதிகளை ஒருங்கு தொகுக்க வேண்டுமென்றும், இத் தொகுப்புடன் சமய போதகர்களுடைய ஞாபகத்தில் இருந்த பகுதியையும் சேர்க்கவேண்டும் என்றும் கட்டளையிட்டு, அவ்வாறே செய் வித்தார்கள். இந்த வமிசம் கி. பி. 224 முதல் 641 வரை அரசு புரிந்துவந்தது. இங்ஙனம் பல நூற்ருண்டுகளாகச் செய்த பெருமுயற்சியின் பேரில் இப்போதிருக்கும் நிலைமை யில் அவெஸ்தா உருப்பெறலாயிற்று.

தற்காலத்தில் என்ன உருவில் இவ்வேதம் உள்ளது? பதினைந்து நூற்ருண்டுகளாகப் பாரஸிக ஜாதியாருடைய ஒழுக்கத்தையும் கருத்துக்களையும் சமயக் கொள்கைகளை யும் நெறிப்படுத்தி வந்த இந்த வேதத்திலே என்ன என்ன அமிசங்கள் உள்ளன? முதலாவது, அவெஸ்தாவில் யஸ்னா (*Yasna*) என்ற மிகப் புராதனமான பகுதி ஒன்று உள்ளது. யஸ்னா என்ற சொல்லிற்கு வேள்வியும் வணக்கமும் என்று பொருள். இதிலே காதைகளாகிய துதிகளும் கிரியை முறைகளும் காண்கின்றன. இரண்டாவதாக, விஸ்பெரெட் (*Vispered*) என்ற ஒரு பகுதி உள்ளது. இதில் கடவுளர்

அனைவர்க்கும் உரிய வணக்கங்களும் விண்ணப்பங்களும் இருக்கின்றன. மூன்றாவதாக, இந்த இரானிய வேதத்தில் யஷ்டா (*Yashta*) என்ற ஒரு பகுதி உள்ளது. இதில் இருபத்தொரு துதிகள் உள்ளன. இச்சொல்லிற்கு வணக்கம் என்று பொருள். கடைசியாக, வேண்டிடாட் (*Vendidad*) என்ற பகுதி உள்ளது. இது மிகவும் பிற்காலத்தில் தோன்றியது எனக் கருதப்படுகிறது. பேய் பிசாசுகளை ஓட்டுவதற்குரிய மந்திரங்கள் பெரும்பாலும் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன. மேலான உயர்ந்த கொள்கைகளையுடைய ஒரு சமயமானது நாளடைவில் பேய் பிசாசுகளை ஓட்டும் கிரியைகள் அடங்கிய ஒரு சமயமாக மாறிவிடுவதற்கு இது ஒரு தக்க உதாரணமாம்.

ஜரதுஷ்டிரரது அடிப்படையான சமயக் கொள்கைகள் மிகவும் பாராட்டத் தக்கவை. கீழ்வருவது இதற்குச் சான்று :

> "பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் மிக்க அழகும் பெருமையும் வாய்ந்தது தூய்மையே யாகும். இவ்வாறு, ஜரதுஷ்டிர ஞானியே, நீரே கூறியிருக்கின்றீர்": இவ்வார்த்தைகளையே அசுரமேஸ்தா ஜரதுஷ்டிரருக்கு உபதேசித்து அவரைப் புனிதராக்கியுள்ளார். ஆன்மாவிற்கு அடுத்தபடியாக உள்ளது தூய்மைதான்; இதுவே நன்மைகள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்தது. மனம் வாக்குக் காயம் என்ற திரிகரணங்களாலும் மாசு மறுவற்றவனுக்கு இந்தத் தூய்மையையே மேஸ்தா அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இந்தக் கொள்கைதான் கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் அரபியர்கள் வரும்வரையிற் பாரஸிகர்களுடைய ஒழுக்கத்தை நெறிப்படுத்தி வந்தது. தூய்மையின் ஒரு பகுதியாகிய வாய்மையைப்பற்றி வள்ளுவர்,

யாம்மெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற.

(குறள். 300)

என்று கூறினர். இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கொள்கை வேறு உண்டா ?

கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டளவில், பாரஸிகத்துப் பிரபு வமிசத்தினர்க்குத் தங்கள் முன்னோர்களது பெருமையை உணர்த்தும் பூர்விக சரித்திரமொன்று வேண்டுமென்னும் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. இவ்வகைச் சரித்திரம் இயற்று தற்கு அரசர்களும், சிற்றரசர்களும், வள்ளல்களும் ஆதர வளிக்க முற்பட்டனர். இதன் பலனாக அரசாங்கத்தின் ஆதரவில் ஷாநாமா என்ற பெரியதொரு சரித்திரக் கவிதை தோன்றியது.

ஷாநாமா என்ற இப் பேரிதிகாஸத்தை கி. பி. 997-ல் கொராஸ்தானில் ஆட்சி புரிந்த ஸுல்தான் முகம்மத் என்ற அரசரது வள்ளன்மை காரணமாகவே பெர்தௌஸி என்று புகழ்மிக்க பெருங் கவிஞரால் இயற்ற முடிந்தது. இந்த ஸுல்தான் இல்லாமற் போனால் இவ் அரும்பெருங் காவி யத்தை உலகம் இழந்திருக்கும். இதனை நோக்க, இவர் போன்றார்கள் எத்தனை கொடுங்கோல் மன்னரா யிருந்தா லும், இவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும் என்றே நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஷாநாமா என்பதற்கு அரசர்களைப்பற்றிய புத்தகம் என்று பொருள். இது மிக நீண்ட காலமாக முயன்று செய்த அதிசயிக்கத்தக்க ஒரு காவியமாகும். இந் நூலை இயற்றுவதற்கு எத்தனை ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி வேண்டும் என்பதைக் கவனித்தல் தகும். எத்தனையோ புராதனக் கதைகளைத் தொகுத்து ஒரு நெறிப்படுத்த வேண்டுவதா யிருந்தது. எத்தனையோ கர்ண பரம்பரை வரலாறுகளை

ஆராய்ந்து முடிவு கட்டவேண்டியதா யிருந்தது. புழுதியில் புதைந்து கிடந்த எத்தனையோ சுவடிகளை வாசித்துப் பொருள் அறியவேண்டியதா யிருந்தது. இவ்வாருகத் தொகுத்த விஷயங்கள் மலைபோல் குவிந்துவிட்டன. இவற்றை ஒன்ருேடொன்று தொடர்புள்ள சரித்திரமாக அமைப்பது எளிதான காரியமாகுமா? ஒரு பெரிய மேதையினுடைய அறிவொளிமட்டும் இதற்குப் போதிய தன்று. ஞானிகளுடைய பொறுமையும் விடாப்பிடியும் வேண்டியனவாயிருந்தன. அஸாதி என்ற பெருங் கவிஞர் இதனை இயற்றுவதற்கு மறுத்துவிட்டார். தகிகி என்ற கவிஞர் இதனை இயற்றுவதற்கு முயன்ருர்; ஆனுல், தொடங்கும் முன்பாகவே கொலையுண்டார். பெர்தௌஸி என்ற கவிஞர் ராக்ஷஸ வேலை செய்து இக் காவியத்தை முற்றுவித்தனர்.

இக் கவிஞரது வாழ்க்கையே ஓர் அற்புத வரலாருக உள்ளது. இவருடைய உண்மையான பெயர் அப்துல் காஸிம் மன்ஸூர் என்பது. இவர் துஸ் என்ற பழைய நகரத்தில் கி. பி. 911-ல் பிறந்தவர். இள வயதிலேயே தொன்மை-ஆராய்ச்சியாளராகவும் கவிஞராகவும் இவர் விளங்கினுர். பழைய பாரஸிக வரலாறுகளைச் செய்யுளில் அமைத்து வந்தனர். தகிகி இறந்துவிட்டமை தெரிந்ததும் தமது தேசத்து வரலாருகிய இதிகாஸத்தைத் தாமே எழுதி முடிக்க வேண்டுமென்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டார். துஸ் நகரத்தை ஆண்ட சிற்றரசர் இவரை ஒருவாறு ஆதரித்து வந்தபோதிலும், ஸுல்தான் முகம்மத் அரசரின் ஆஸ்தானத்திற்குச் சென்ருலல்லது தாம் மேற்கொண்ட பேரிலக்கிய முயற்சி முடிவு பெருது என்று உணர்ந்தனர்.

நமது தமிழ் நாட்டில் பண்டைக் காலத்து அரசர்கள் வள்ளல்கள் முதலியோர்கள் இலக்கியச் செழிப்புக்குக்

காரணமா யிருந்தார்கள். வடமொழியிலும் இங்ஙனமே விக்கிரமாதித்தன், ஹர்ஷ சக்கரவர்த்தி முதலினோரது ஆதரவில் இலக்கியங்கள் வளம் பெற்றுள்ளமை சரித்திர வாயிலாக அறியப்பட்டதே. பொதுப்பட நோக்குமிடத்து முற்காலத்திலே பெரும்பாலும் எல்லா நாடுகளிலும் அரசர்களுடைய ஆதரவினாலேதான் இலக்கியங்கள், இசை முதலிய கலைகள் செழித்து வளர்ந்தன என்று சொல்லலாம். இப்படியாக, மன்ஸூர் நினைத்தது தவறுகுமா ?

ஆகவே, ஸுல்தான் அரண்மனைக்கு இவர் சென்றார். ஆனல், அரசரைப் பேட்டி காண்பது எவ்வாறு? இது ஒரு பிரச்சினையாய் இருந்தது. ஆஸ்தான முற்றத்திலே வந்திகர்களும், இச்சகம் பேசிப் பிழைப்போர்களும், அரசரை அண்டி வாழ்வோரும் மிகப் பலராக நெருங்கி யிருந்தார்கள். அனுபவமற்ற நாட்டுப் புறத்துக் கவிஞன் ஒருவன் அரசனது ஸமுகத்தை எவ்வாறு அடைய முடியும்? தம்மைச் சுற்றி யிருந்தவர்களிடம் தமது ஆசையை மன்ஸூர் தெரிவித்தனர். ஆனல் அவர்களெல்லாம் இவரைப் புரளி பண்ணி நகைத்தார்கள். மூன்று ஸம்ஸ்தான கவிஞர்கள், நாட்டுப் புறத்திலிருந்து வந்திருக்கும் இந்தக் கோமாளியோடு விளையாடிப் பொழுது போக்குவோம் என்று இவரிடம் வந்து, இவரது செய்யுள் இயற்றும் திறமையைச் சோதனை செய்தார்கள். பாரஸிக மொழியிலே எதுகை முறையில் மூன்றே சொற்களுள்ள ஓர் எதுகையை எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோரடியிலும் ஒவ்வொரு சொல்லை வைத்து, நான்காவது அடியைப் பூர்த்தி செய்யும்படி மன்ஸூரைக் கேட்டார்கள். அவர் சிறிதும் தயக்கமின்றிச் சரித்திர சம்பந்தமுள்ள ஓர் அரிய எதுகைச் சொல்லோடு

முடித்துவிட்டனர். கேட்ட கவிஞர்கள் ஆச்சரியப் பட்டார்கள். ஆனல் அவர்களுக்குப் பொருள் விளங்கவில்லே. மன்ஸூர் பொருளே விளக்கிச் சரித்திரத்தையும் கூறினர். அந்த நிமிஷத்திலிருந்து அவருடைய பெருமையைப் பாரஸிக உலகம் அறியத் தொடங்கிற்று. ஸம்ஸ்தான கவிஞர்கள் இவரை உடனே தமது அரசரது திருமுன்பில் அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே வேருெரு வரலாறு பற்றிய பழம் பாட்டு ஒன்றைப் பாடி அதுபற்றி மிக விரிந்ததொரு பிரசங்கத்தைச் செய்தார். அரசர் மிகவும் திருப்தியடைந்து, தமது நாட்டுச் சரித்திரத்தை இயற்றுதற்கென நியமிக்கப் பட்ட ஏழு கவிஞர்களோடு இவரும் சேர்ந்து நூலே முற்றுவிக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார்.

இவருடைய அரிய கவித்துவ சிருஷ்டித் திறத்தைப் பெரிதும் வியந்த ஸுல்தான், ஒருநாள் மன்ஸூர் என்ற இவரது இயற்பெயரை மாற்றிப் 'பெர்தௌஸி' என்ற புதுப் பெயரைச் சூட்டினர். பெர்தௌஸி என்பதற்குச் சுவர்க்கத்திற்கு உரியவர் என்பது பொருள். இவருடைய பாடற் சுவை சுவர்க்க இன்பத்தோடு ஒத்தது என்பது கருத்து. நாளடைவில் ஷாநாமாவை இயற்றும் பணி முழுவதையும் இவரே செய்ய வேண்டுமென்று ஸுல்தான் கட்டளேயிட்டார்.

பெர்தௌஸி மிகவும் மகிழ்ந்து தமது நன்றியைப் பல புகழுரைகளால் வெளியிட்டனர். ஸுல்தானும் இவருக்கு ஈரடியுள்ள செய்யுள் ஆயிரத்திற்கு ஆயிரம் பொன் நாணயம் வீதம் வெகுமதி யளிக்கவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டனர். பெர்தௌஸிக்கு இவ்வளவு பொருளே வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லே. இதைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அச்சங் கொண்டார். இப்பொருள் முழுவதையும் செலவு செய்து தாம் பிறந்த துஸ் நகரத்தை

ஆண்டுதோறும் சேதப்படுத்திவந்த பெரு வெள்ளத்திலிருந்து தடுப்பதற்கு ஒரு பேரரணை அமைக்க வேண்டுமென்று தம் மனத்தில் கருதி வைத்திருந்தனர். இதற்காக, தாம் எடுத்துக்கொண்ட ஷாநாமா முடியும் வரையில் அரசரது பொக்கிஷ சாலையிலேயே அவர் அளித்த பொன் நாணயங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டனர். இது கவிஞருக்கு அநர்த்தமாய் முடிந்தது. மதப்பற்று மிகுந்த முகம்மதியர்கள் அவரை மதப் பிரஷ்டர் என்று குறை கூறினர். சபல புத்தியுடைய அரசரையும் இவர் மீது துவேஷம் கொள்ளும்படி அடிக்கடி தூண்டிவந்தனர். மற்றைய அரசர்கள் இவருக்குக் கொடுத்து வந்த வெகுமதிகளைக் கண்டு இவ்வரசர் பொறாமையுங் கொண்டார்.

முப்பது ஆண்டுகளாக அல்லும் பகலும் உழைத்து ஷாநாமாவை அறுபதினாயிரம் ஈரடிச் செய்யுட்களில் இயற்றி முற்றுவித்தனர். பெர்தௌஸி இப்போது வயது முதிர்ந்தவராய்விட்டார். தமது அரசரிடம் வந்து அவரது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரராய் அபிமானிக்கப்பட்டு வந்த அயாஸ் என்பவர் மூலமாக ஷாநாமாவை அரசரிடம் சமர்ப்பித்தனர். அரசர் முன்னிலையில் இப் பேரிதிகாசம் பெருஞ் சிறப்புடன் அரங்கேற்றப்பட்டது. அரசருக்குப் பேரானந்தம் உண்டாயிற்று. தமது நிதி மந்திரியை அழைத்து யானை மீது அறுபதினாயிரம் பொன் நாணயங்கள் ஏற்றி இவருக்கு ஸம்மானஞ் செய்தனுப்பும்படியாகக் கட்டளையிட்டார். ஆனால் நிதி மந்திரியின் உள்ளத்தில் கவிதைக்கு இடமில்லை. அறுபதினாயிரம் வெள்ளி நாணயங்கள் கொடுத்தால் போதும் என்று துராலோசனை கூறினான்.

நாணயங்கள் வந்து சேர்ந்தன. பொன் நாணயங்கள் வருகின்றன என்று எதிர்பார்த்திருந்த பெர்தௌஸி பெரிதும் ஏமாற்றம் அடைந்தார். அவமானம் தாங்க முடியவில்லை. நாணயங்களை ஏற்றிவந்த யானைப் பாகன் சென்றுவிட்டான். பாகனை மீண்டும் அழைத்து நாணயங்களைக் கொண்டுவந்ததற்கு மூன்றில் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொள் என்று கூறினர்; தாம் தங்கியிருந்த மதுச்சாலையிலிருந்து ஒரு கிண்ணம் மது கொண்டுவரும்படியாகச் சொல்லி அதைக் குடித்து விட்டு, மதுச்சாலைக்காரனுக்கு மூன்றிலொரு பங்கு நாணயங்களை வாரிக்கொள்ளக் கொடுத்தனர். அருகிலேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்நான சாலைக்காரன் ஒருவனுக்கு எஞ்சியிருந்த நாணயங்களையும் தானம் செய்து விட்டார். பின் தமது உயிருக்கு அபாயம் என்பதையுங் கருதாதபடி முகமத் அரசருக்கு அவரைக் கடிந்துரைத்து, ஒரு கடிதம் எழுதினர். அவரை வாக்குமாறி என்றும் தாம் ஷாநாமா இயற்றியது பொருளின் பொருட்டு அல்ல என்றும் அக் கடிதத்தில் கண்டிருந்தது.

இக் கடிதத்தைக் கண்டதும் முகமத் தம்முடைய நிதி மந்திரியைப் பெரிதும் கோபித்துக் கொண்டார். கவிஞருக்குச் சேர வேண்டும் பொன் நாணயங்கள் கிடைத்துவிடும் நிலையில் இருந்தது. ஆனல் நிதி மந்திரி பொல்லாத சூழ்ச்சிக்காரன். பரிசு பெற்ற வெள்ளி நாணயங்களை வீணுகப் பலருக்கும் வாரி வழங்கி அரசரைக் கவிஞர் அவமானப் படுத்தினர் என்று புகார் சொன்னன். மேலும், சின்னட்களில் மறந்துபோகும் இந்த அற்ப விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்திக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்றும் போதித்தான். இப் போதனையால், முகமத் அரசரது கோபம் முழுவதும் கவிஞர்மீது திரும்பி விட்டது. கவிஞரும் பயங்கொண்டு, ஸம்ஸ்தானத்தில் மீண்டும் புகல் புகுந்து அரசரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார்.

இவ்வாறு செய்தபோதிலும், தம் அரசருடைய சபல குணத்தை நம்பக்கூடாது என்று பெர்தௌஸி நன்ருய்த் தெரிந்துகொண்டார். தாம் எழுதியவற்றுள் பல நூறு கவிதைகளைக் கிழித்தெறிந்தார். அரசர் நெஞ்சு அழன்று துடிக்கும்படியாக அவரைப் பழித்துக் கடிதம் எழுதி, அக் கடிதத்தை இருபது நாட்களுக்குப் பின் அவரிடம் சேர்ப் பிக்கவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தனர். மசூதியின் சுவர்களின்மிது தாம் அரசரை விட்டுப் போவதாக எழுதி வைத்து, பக்கிரி வேஷம் பூண்டு ஓடி மறைந்துவிட்டனர். இவர் தலையைக் கொண்டு வருபவர்களுக்குத் தக்க வெகு மதி அளிக்கப்படும் என்று அரசர் பறைசாற்றுவித்தார். பாக்தாத் நகரத்திலுள்ள காலிப்வ் நமது கவிஞரைச் சில காலம் தம் ஆதரவில் வைத்திருந்தனர். ஆனுல் முகம்மத் அரசர் இவரைத் தம்மிடம் ஒப்புவித்துவிட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தவே, அந்நகரத்தை விட்டுவிட்டு கோகிஸ் தான் என்ற ஊரில் சரண் புகுந்தார். இந்த நகரத்தை ஆண்டுவந்தவர் பெர்தௌஸியின் பாலிய சிநேகிதர். இங்கே சில காலம் அமைதியுடன் கழித்தார்.

ஷாநாமாவின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. முகம்மத் அரசரும் இப்பொழுது வயதுமுதிர்ந்த கிழவராய்விட்டார். இருவர் சார்பிலுமுள்ள நண்பர்கள் இருவரையும் சமா தானப்படுத்த வேண்டும் என்று முயன்ருர்கள். இதன் பயனுக. பெர்தௌஸி தமது நகரத்திற்கு வரவேண்டும் என்று விரும்பினுல் வரலாம் என்றும், தாம் முன் வாக்களித் ததைக் காட்டிலும் இரட்டிப்பு மடங்கான பொன் நாணயம் அவருக்குக் கொடுக்கத் தயாராயுள்ளாரென்றும் அரசர் அறிக்கை செய்தார். தமது எண்பதாவது வயதில் துஸ் நகரத்திற்கு மீண்டும் பெர்தௌஸி வந்து சேர்ந்தார். கி. பி. 1020-ல், முகம்மத் அரசர் தமது செயலுக்கு வருந்தி யெழுதிய மன்னிப்புக் கடிதத்தோடும், வெகுமதியாக அவர்

அளித்த அரசுக்குரிய அங்கியோடும், நூருயிரம் பொன் நாணயங்களோடும் அவர் அனுப்பிய யானைகள் வந்து சேர்ந்தன. அந்தோ! அவைகள் வந்துகொண்டிருந்த சமயத்தே, பெர்தௌஸி மரணமாயினர்.

இதைக் கேட்டுப் பெருந் துக்கங் கொண்ட ஸுல்தான் பெர்தௌஸியின் புத்திரிக்கு இப் பொருள் முழுவதையும் கொடுக்க முயன்ருர். ஆனால் அவள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; மறுத்துவிட்டாள். பெர்தௌஸியின் சகோதரி இப் பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு கவிஞர் விருப்பப்படி துஸ் நகரத்தைச் சுற்றி ஒரு பேரரணைக் கட்டி முடித்தாள். பெரிய வியாபார ஸ்தலம் ஒன்றையும் அங்கே நிறுவினுள்.

ஷாநாமா என்ற இராச பாரம்பரிய வரலாற்றைத் தற்காலத்தவர்கள் சரித்திரம் என்ற முறையில் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அதிலே உண்மையா யிருக்கமுடியாத பல அற்புதக் கதைகள் விநோதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், பாரஸிகர்களுக்கு அவர்களுடைய தேசத்தின் பெருமையைக் காட்டுகிறது என்ற அளவில் அது சிரிதாய் அமைந்த ஒரு சரித்திரமேயாகும். அப் பேரிதிகாசத்திலேயுள்ள அறிவுரைகளும், நீதிமொழிகளும், மக்களது நீண்டகால அனுபவங்களைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன. உண்மையான சரித்திரமா யிருந்தாலும், அல்லது விநோதமான புனைகதையா யிருந்தாலும், அந்நூல் ஒரு பேரிலக்கியம் என்பதில் ஐயமே இல்லை.

இப் பேரிலக்கியத்தின் ஒரு பகுதிதான் ஸோரப் ருஸ்தம். இதில் வரும் சரித்திரத்தைப் பலரும் அறிந்திருக்கலாம். இதனை மாத்யூ ஆர்னால்ட் என்ற பேராசிரியர்,

கவிதை வடிவில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து மேனாட்டினரிடையே பிரசித்தப்படுத்தியுள்ளார். ஷாநாமாவின் பெருமை இவ்வாறு மேனாட்டிலும் அறியப்படுவதாயிற்று.

இங்ஙனமே வேறொரு பாரஸிகப் பாடலும் மொழி பெயர்ப்பு மூலமாக உலகப் பிரசித்தி அடைந்துவிட்டது. அது உமார்கய்யாம் என்ற கவிஞர் இயற்றிய ருபாயத் என்ற கவிதை நூலேயாகும்.

இக் கவிஞரின் பெரும் புகழ் நமது தமிழ்நாட்டிலும் பரவி வருகிறது. இவரது பாரஸிகப் பாடலைக் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை மொழி பெயர்த்தது நமது பாக்கியம் என்றே கூறவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் அவர் பெயர் என்றும் மங்காது ஒளிவிட்டுத் திகழும்படி செய்து விட்டார் நமது கவிமணி. ஆங்கில உலகில் ப்விட்ஜிரால்ட் என்ன மதிப்பைப் பெற்றுள்ளாரோ அம் மதிப்பு நம் கவிமணி அவர்களுக்கும் உரியது. இவர் மூலமாய் நமது நாட்டில் உமார்கய்யாம் ஓர் அற்புதமான மறு பிறவியை எடுத்துள்ளார்.

இரான் தேசத்துக் கவிஞர்களுள் உமார் ஒரு சிறந்த கவிஞர் என்றுகூடச் சொல்லமுடியாது. தம் காலத்தே இவர் பீஜ கணிதத்தில் ஒரு சிறந்த மேதாவியாகவும், ஜோதிஷத்தில் ஒரு நிபுணராகவும் புகழ் பெற்றிருந்தார். இவர் அராபி மொழியில் இயற்றிய பீஜகணிதம், மிகப் பலவாய்ப் பிரதிகள் செய்யப்பட்டு, பலராலும் கற்கப்பட்டு வந்தது. இவர் இயற்றியுள்ள முகம்மதியப் பஞ்சாங்கம் கணிதத்தில் இவருக்கிருந்த பெருந் திறமையைக் காட்ட வல்லதென்பர். இவரது ஆழ்ந்த கல்வியறிவு முதலியவற்றை யெல்லாம் தற்கால மக்கள் மறந்துவிட்டார்கள். மறவாது போற்றுவது எவற்றை என்றால், வாழ்க்கையைக் குறித்

தும், அது பயனின்றி வறிதாயுள்ள தன்மையைக் குறித்தும் இவர் சிந்தித்து எழுதியுள்ளவற்றைத்தான். இவற்றிலே, லட்சக்கணக்கான மக்களுடைய உள்ளத்தில் தோன்றும் சந்தாப உணர்ச்சி பிரதிபலிக்கிறது.

இக் கவிஞரது உண்மைப் பெயர் கியாதுடீன் அபுல் பாத் உமார். கி. பி. 11-ம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் நிஷபூர் என்ற நகரத்தில் இவர் பிறந்தனர். இவர் தமது பெயரோடு கய்யாம் என்பதையும் தாமே சேர்த்துக் கொண்டார். கய்யாம் என்பதற்குக் கூடாரம் செய்பவன் என்று பொருள். இத் தொழில் இவரது தந்தைக்கு இருந்ததுபோலும். இவர் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, இவரது பள்ளித் தோழர்களாய் இருவர் இருந்தனர். இவர்கள் தமக்குள் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டனர். தம்முள் யாரேனும் ஒருவர் உன்னத பதவியை அடைந்து செல்வர்களாய் விடுவார்களாஞல், அவர் மற்றை இருவருக்கும் உதவி செய்து, அவர்களைப் பதவியில் உயர்த்த வேண்டும் என்பதுதான் அந்த ஒப்பந்தம். வியக்கத்தக்க முறையில் ஒப்பந்தம் நிறைவேறியது. ஒருவர் ஒரு மாகாணத்தை ஆளும் பதவியைப் பெற்றனர். உடனே இவர் அரண்மனை ஸர்வாதிகாரப் பதவியைத் தம் தோழர்களுள் ஒருவருக்குக் கொடுத்தனர். உமாருக்கு அவரது கணிதப் பயிற்சி இடையீடின்றி நடைபெறவேண்டும் என்று கருதி, ஆண்டுதோறும் ஒரு பெருந் தொகையைக் கொடுத்துக் கவலையின்றி வாழச் செய்தனர்.

இவ்வாருகப் பணக் கவலை யாதொன்றும் இல்லாத படி உமார்கய்யாம் தம்முடைய நீண்ட ஆயுளை, கணிதம் முதலிய சாஸ்திரப் பயிற்சியில் செலவிட்டு வந்தனர். இடையிடையே மக்களுடைய இம்மை, மறுமை முதலிய பொருள்கள் பற்றியும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து அற்புதமான செய்

யுட்கள் பல இயற்றினர். இச் செய்யுட்களுக்கு 'ருபாயத்' என்று பெயர். ருபாயத் என்ருல் நான்கடிச் செய்யுள் என்று பொருள். தமிழிலுள்ள நாலடியார் என்ற நூற் பெயரை இதனேடு ஒப்பிடலாம்.

இவர் சிந்தித்துக் கண்ட முடிவு இன்ப உணர்ச்சியை விளக்கத் தக்கதன்று. இவர் பாடல்களிலே வாழ்வு முடிந் ததன் பின் மறுமையைக் குறித்து யாதும் உறுதியாகக் கூறமுடியாது என்ற கொள்கை தொனித்துக்கொண்டே யிருக்கிறது. இவ்வுலகத்தில் உண்பதும் குடிப்பதும், சுகித்து வாழ்வதும்தான் கைகண்ட பலனே என்று இவர் ஐயுறவு கொண்டனர். ஒரு சோக உணர்ச்சிதான் இவரது பாடல் களின் அடிநாதமாய் அமைந்துள்ளது.

இச் சோக உணர்ச்சியை இவரது அரிய கவிதை, வாசிப்போர் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் புகுத்தி, நிலைபெறச் செய்யவல்லது. எனினும் ஒரு சார் அறிஞர்கள் இச் சோக உணர்ச்சியில் ஈடுபடாது, ஒன்றிலும் நம்பிக்கை யற்றவன் இகழ்ந்து நகையாடும் அடங்காச் சிரிப்பொலியை யும், மது, மங்கையரின்பம், மதுரமான பாட்டின்பம் இவற்றை வற்புறுத்தும் உபதேச ஒலியையும் இவர் பாடல் களில் கண்டனர். ஆனல், ஆன்மாக்கள் துடிதுடித்து வருந்தும் துன்பநிலை இந்தப் பாரஸிகக் கவிதைகளிலே அங்கங்கே காணப்படுதல் உண்மை.

வந்த வந்த மனிதரெல்லாம்
　　வளைவும் நெளிவும் கண்டென்னைச்
சந்த மில்லாப் பானையெனத்
　　தள்ளி வைத்துச் சென்றனரால் ;

அந்த நாள்அக் குயவன் கை
யாட்டத் தாலே நேர்ந்த பிழைக்கு
இந்த நாளில் ஏழை எனை
ஏனோ குறைகள் கூறுவரே !

வழியிற் குண்டு குழி வெட்டி
வலையுங் கட்டி மதுவுண்டு
விழவோர் விதியும் அந்நாளே
விதித்து வைத்தென் கேடெல்லாம்
அழியாப் பாவம் அதனாலே
ஆன வினைவென் றறைவாயோ ?
தெளியா துலகில் என்றென்றும்
திகைத்து மறுகி நின்றேனே !

நன்மையும், தீமையும் ஒருங்கு வாழும் இடமாக நம்மைப் படைத்துவிட்டு, நாம் செய்யும் தீமைகளுக்கு நம்மை இறைவன் தண்டிப்பது நீதியாகுமா என்று கவிஞர் கேட்கிறார்.

யாது சொன்னாய்? இன்னமுதம்
ஏந்தி உண்ட கலமதனை
மோதி உடைக்கும் அறிவில்லா
மூடன் எங்கும் உண்டு கொலோ ?
ஓதற் கரிய பேரருளால்
உவந்து கண்ட உருவமதைத்
தீதென் றெண்ணிச் சினம் பெருகிச்
சிதைக்கத் தெய்வம் துணிந்திடுமோ ?

வாழ்வின் ரகஸியங்களை யெல்லாம் உமார் ஆழ்ந்து நெடுங்காலம் சிந்தித்துள்ளார். இன்ப துன்பங்களைக் குறித்து அவர் கூறுவதைக் கேளுங்கள் :

ஊனு ருடலம் இதுவீழின்
　　உண்டாம் வாழ்வின் நிலையறிய
ஆனு ஆசை மிகவே என்
　　ஆன்மா வினையான் வேண்டி நின்றேன்.
நானு வுலகும் நெடுநாளா
　　நாடி யலைந்தே அது வந்து
'யானே சொர்க்கம் நரகமெலாம்'
　　என்றே கூறி நின்றதுவே.

துன்பம் வருதல் ஒருதலை என்பதும், அதனைத் தடுத்தல் இயலாது என்பதும் பின்வரும் செய்யுள் காட்டுகிறது.

எழுதிச் செல்லும் விதியின்கை
　　எழுதி எழுதி மேற் செல்லும்;
தொழுது கெஞ்சி நின்ருலும்
　　சூழ்ச்சி பலவும் செய்தாலும்
வழுவிப் பின்னுல் நீங்கியொரு
　　வார்த்தை யேனும் மாற்றிடுமோ?
அழுத கண்ணீ ராறெல்லாம்
　　அதிலோர் எழுத்தை அழித்திடுமோ?

ஆனல் மரணத்தின் ரகஸியத்தையும், அதற்குப்பின் நிகழ்வதையும் குறித்து யாதும் தெரிய முடியாது என்கின்றனர் கவிஞர்.

மண்ணை வலமாய்ச் சுற்றி வந்தேன்;
　　வானும் அளந்து கணக்கிட்டேன்;
நண்ணும் வழியில் பல சிக்கல்
　　நாடி நன்கு விளக்கி வந்தேன்;
எண்ணும் மனிதர் தமையடையும்
　　இறப்பும் ஊழும் இவையென்று
திண்ண மாகச் சொல்ல எதும்
　　தெரியா திங்கே திகைத்தேனே!

திட்டிக் கதவு தெரிந்ததடா!
   திறவு கோலும் இல்லையடா!
கட்டித் திரையும் கண்டதடா!
   கண்ணும் மயங்கி நின்றதடா!
ஒட்டிச் சிறிது நீ நானென்று
   உரைத்த உரையும் கேட்டதடா!
நட்ட காலம் பின்னையடா!
   நான் நீ யற்றுப் போச்சுதடா!

இவ்வாறு தெரியாததைத் தெரிந்தது போலப் பாசாங்கு பண்ணுவது உமாருக்கு வெறுப்பையே விளைத்தது. அறியாமையினூடே படாடோபமான வார்த்தைகளைப் பேசி நாம் நடிக்கிறோம். விஞ்ஞானம், தத்துவம் முதலியன எல்லாம் மறுமை பற்றிய அளவில் பயனற்றனவே.

அன்றென் இளமைப் பருவத்தில்
   அறிவிற் சிறந்த புலவரையும்
நன்று சீல முடைய பெரு
   ஞானிகளையும் அடி பணிந்து
நின்று கேட்ட வாதங்கள்
   நினைப்பின் அரிய ஆயிடினும்,
சென்ற வாயில் வழியேதான்
   திரும்பி அந்தோ வந்தேனே!

ஞானிகளாவது பிற பேரறிஞர்களாவது இதற்கு ஒரு முடிவு சொல்லமுடியுமா? முடியாது. அவர்களை இயற்கை இகழ்ந்து சிரிக்கிறது.

கொற்ற மன்னர் முடிசூடிக்
   கொலுவில் அமர்ந்த திருக்கோயில்
முற்றுங் கூகை ஆந்தையொடு
   முதுபேய் வாழும் காடாமே!

வெற்றி வில்லை ஏந்தி முனம்
வேட்டை செய்த வேடன் கை
பற்றி நரிகள் இழுப்பதையும்
பாரில் கண்ணால் பார்ப்போமே!

ஆனால், மனிதன் செய்யக்கூடியது ஒன்று உண்டு. மரணத் தறுவாயிலே, மனத் திட்பத்தோடு, யாராலும் துணியமுடியாத அந்த மறுமையில் யாதுதான் உள்ளதென அறிய, அவன் தைரியத்தோடு செல்லக்கூடும். இவ்வாறு செல்வது அவனிடத்துள்ள தெய்வத் தன்மையை வெளிக் காட்டுகிறது.

வாழ்வைக் கடந்து மறுகரையில்
வந்து சேர்ந்த ஒருவனைத்தன்
சூழ்வல் கண்ணால் எமன் நோக்கிச்
சுருக்காய் வந்தோர் கிண்ணமது
'ஏழை, உண்' என் றேந்திடவே
இன்ன மதுவென் றுணர்ந்துமவன்
'கோழை யன்று, குடிப்பன்' எனக்
கூறி நிமிர்ந்து நின்றனனே.*

ஆனால், இந்த மண்ணுலகத்திலே எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டோம் என்ற உணர்ச்சி ஏன் நமக்கு உண்டாக வேண்டும்? மண்ணுலகத்திற்கு அப்பால் ஏன் அத்தனை ரகஸியம் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்? எல்லாம் வல்ல இறைவன், அவரது கருத்தை நமக்கு உணர்த்தி, நம்மையும் தமது ரகஸியத்திற் பங்குகொள்ளச் செய்திருக்கக் கூடாதா? நாம் இந்த உலகத்தில் பிறக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்

---

*இச் செய்யுள் என்னால் பாடப்பெற்றது. மற்றை 'உமார்கய்யாம்' செய்யுட்களெல்லாம் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் பாடிய நூலிலுள்ளன.

கொண்டோமா? இதை விட்டு நீங்க வேண்டும் என்று சொன்னேமா? இல்லே. நம்மை எங்கிருந்தோ இவ்வுலகில் தள்ளி, இங்கும் அங்குமாக அலேத்து இழுத்துச் சிறிதும் ஈவு இரக்கமின்றி நம்மை வெளியே ஏன் எறிந்துவிட வேண்டும்? இதை நினைத்த உடனே நமது உள்ளத்தில் துக்கம் பீறிட்டெழுகிறது.

என்னைக் கேளா தெங்கிருந்தோ
   இங்கே தூக்கி எறிந்திட்டான்;
என்னைக் கேளா தின்னுமவன்
   எங்கே தூக்கி எறிவானே?
என்ன செய்வேன்? இக் கொடுமை
   ஏழை உள்ளம் மறந்தொழிய
வன்னக் கிளியே ஒரு கிண்ணம்
   மதுவை ஊற்றித் தருவாயே.

எல்லாம் இங்கோர் சூதாட்டம்;
   இரவும் பகலும் மாருட்டம்;
வல்லான் விதியே ஆடுமகன்;
   வலியில் மனிதர் கருவிகளாம்;
சொல்லா தெங்கும் இழுத்திடுவான்;
   ஜோடி சேர்ப்பான், வெட்டிடுவான்;
செல்லா தாக்கி ஒவ்வொன்ருய்த்
   திரும்ப அறையில் இட்டிடுவான்.

இறைவன் தலேயிடாதபடி நம்மையே இச் சூதாட்டத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்படி விட்டிருப்பானுனல், திருப்திகரமான ஒரு முடிபைத் தேடியிருப்போமல்லவா?

அன்பே யானும் நீயும் இசைந்து
   அயலில் எவரும் அறியாமல்
வன்பே உருவாம் விதியினையும்
   வளைத்துள் ளாக்கி முயல்வோமேல்,

துன்பே தொடரும் இவ்வுலகைத்
துண்டு துண்டாய் உடைத்துப் பின்
இன்பே பெருகி வளர்ந்திடுமோர்
இடமாய்ச் செய்ய இயலாதோ?

இந்நிலையில் மனிதன் என்னதான் செய்யக்கூடும்? மதுபானம் செய்து அறிவை மயக்கி அதில் மூழ்கிக் கிடப்பதுதான் அவன் செய்யக்கூடியது. உறுதியாக ஒன்றுதான் உள்ளது. அது யாது என்ருல் நிகழும் நிமிஷம்தான். வாழ்வு சிறிது காலம்தான்; முடிவு நெருங்கி வருகிறது. அந்தக் காலத்தை வீண் போக்காது இன்ப நுகர்ச்சியில் கழித்தல் வேண்டும். புகழ் வேண்டாம்; செல்வம் வேண்டாம்; அதிகாரம் வேண்டாம். இந்திரிய சுகங்களை இப்பொழுதே, சக்தி இருக்கும்வரை, கைப்பற்றவேண்டும். இந்த உபதேசத்தில் வாழ்விற் காணும் தோல்வியும் துன்பமும் இவற்றை மூழ்கடிப்பதற்கு வேண்டும் எக்களிப்பும் தெளிவுறுத்தப்படுகின்றன.

ஒழிந்த பாழில் ஒரு கணமாம்;
உயிர் வாழ் உலகில் ஒரு கணமாம்;
மழுங்கு விண்ணின் மீன்க ளெல்லாம்
மங்கி மங்கி மறைந்தனவே;
அழிந்த பாழின் உதயங் கண்டு
அறியச் செல்வோ ரனைவருமே
எழுந்து நின்ருர், கண்டிலேயோ!
எழுவாய்! எழுவாய்! எழுவாயே!

வாராய் நண்பா, வருத்த மெனும்
வாடைக் காலப் போர்வையினை
நேரா வருமிவ் வசந்த மெனும்
நெருப்பில் வீசி எறிவாயே;

தேரா வாழ்வின் பறவை இனும்
செல்லுந் தூரம் சிறிதேயாம் ;
பாராய் ! பாராய் ! பறவை அதோ
பறக்கச் சிறகும் விரித்ததடா !

மண்டும் சமய வாதிகளின்
வாயை மூடச் செய்வ தெது ?
அண்டும் மனித வாழ்வினிலே
அமர வாழ்வு தருவதெது ?
கண்டு மறவாக் காட்சிகளோர்
கணத்திற் காட்ட வல்லதெது ?
உண்டு மகிழும் மதுவல்லால்
உலகில் வேருேர் பொருளுண்டோ ?

மதுவில் மகிழ்ந்த மக்களுக்கு இறுதிக்காலம் வரும் பொழுது அவர்கள் சூனியத்தைச் சந்திப்பதற்குச் செல்ல லாம். இங்கே வாழ்ந்து தயங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் மதுக் கிண்ணத்தில் ஒன்றுமில்லாது உறிஞ்சிக் குடிக்கும் வரையில் உயிர் தாங்கட்டும். வாழ்வின் ரஸத்தை முழுதும் நுகர்ந்து அதைச் சக்கையாகச் செய்துவிடட்டும்.

வாழ்வு பற்றிய இக்கொள்கை நம் மனத்தைக் கவர் கிறது. ஆனல், இது வெகு அபாயகரமாகவும் உள்ளது. உய்யும் நெறி காணுது தவிக்கின்ற ஒரு மனப்பான்மையி லிருந்து இக்கொள்கை பிறந்துள்ளது. இக் கொள்கையைப் பின்பற்றினல், உலக மக்கள் மிருகப் பிராயமாய் முடிந்து விடுவார்கள். நாகரிகமும் மக்களுடைய இன்பமும் தனக் குரிய பொறுப்பை உணராதிருக்கும் ஒருவனது மன நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பிறப்பன அல்ல.

என்ருலும், உமார் கய்யாம் சில சில உண்மைகளின் அடி நிலத்தைத் தொட்டு விடுகிருர். இவ்வுலகத்திலே

நம்மை மயக்கி ஈடுபடும்படியாகச் செய்கின்ற அற்பப் பொருள்களுக்கு நாம் முயன்று வருவதைக் கண்டு உமார் நகையாடுகிறார். உலகத்துள்ள சமயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இவ்வுண்மை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், 'மகிழ்ச்சி யில் திளைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது இறைவனை நினைக்க மறந்துவிடாதே' என்று இச்சமயங்கள் வற்புறுத்து கின்றன.

வாழ்க்கைத் தத்துவத்தைக் குறித்து, உமார் கய்யாம் கொண்டுள்ள கொள்கை எவ்வாறாயினும், அவரது கலை யுணர்ச்சி அதியற்புதமாக உள்ளதென்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். விஷயங்களைச் சுருக்கிக் கூறும் பொழுது உண்மையில் ஒளி பரவும்படி செய்யும் ஆற்றல், உண்மையைக் காணும் உள்ளுணர்ச்சி, பலவேறு சிந்தனைகளை மனத்திலே குறிப்பாய்த் தோற்றுவிக்கும் பாவனு சக்தி, உலகப் பொதுமையாயுள்ள உணர்ச்சிகளும், கருத்துக்களும், தம் கருத்துக்களை எதிரேற்றுக்கொள்ளும்படியாகச் செய்யும் ஆற்றல்: இவைகளெல்லாம் உமாரின் கவித்வப் பெருமையை நன்ருக உணர்த்துகின்றன. கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் அழகிய கவிதையிலும் அப்பெருமை நன்ருகப் புலப்படுகிறது.

உமார்கய்யாத்தை அடுத்து, அற்புதவுணர்ச்சிக் கவிதை வகைகளை இயற்றிய பாரஸிக ஆசிரியர்களுள் தலைசிறந்தவ ராகிய நிஜாமியைக் குறித்து நாம் அறிதல் வேண்டும். இவர்தான் லைலி மஜ்னூன் என்ற உருக்கமும், துக்கமும் நிரம்பிய கதையை இயற்றியவர். இவரை உலக மகா கவி களுள் ஒருவரெனப் பாரஸிகர்கள் போற்றுகிறார்கள். இவர் அலெக்ஸான்டர் நூல் என்ற கவிதை ஒன்றும் இயற்றி யிருக்கிறார். இந்நூலின் உட்பொருள் அறியத் தக்கது. அலெக்ஸான்டர் நீல நதியின் உற்பத்தியைக் கண்டுபிடிப்

பதற்கு முயன்று செல்லுகிறுன். செங்குத்தான மலே ஒன்றின் அருகில் வந்து சேர்ந்தான். தன்னுடன் வந்த வீரர்களுள் ஒவ்வொருவராக மலேக்குமேல் அனுப்பி அங்கே உள்ளது யாது என்று தெரிந்து வரக் கட்டளேயிடுகிறுன். போனவர்களுள் ஒருவராவது திரும்பி வரவில்லே. கடைசி யாக ஒரு முதிய வீரனே மலேக்கு மேல் போகச் செய்து, அங்கிருந்து அவனது மகனுக்கு அங்குள்ள காட்சிகளேப் பற்றிக் குறிப்பு எழுதி விட்டெறியும்படியாகச் சொல்லு கிறுன். முதியவனும் அவ்வாறே செய்ய, மகன் திரும்பி வந்து ஒருவரும் வாராமற்போனதின் காரணத்தைத் தெரி விக்கிறுன். மலேயின் உச்சியில் மிக அழகிய பிரதேசம் ஒன்றிருக்கிறதென்றும், அதனேடு ஒப்புநோக்குமிடத்து, அலெக்ஸான்டரது தலேநகர் நரகத்திற்குச் சமானமென்றும், அதனுல்தான் ஒருவராவது திரும்பவில்லே என்றும் தெரிவிக் கிறுன். இதனேக்காட்டிலும் அலெக்ஸான்டருடைய கடுமை யான ஆட்சிக்கு வேறு சான்று வேண்டுமா ?

மேலேச் செய்யுள்-நூல் சரித்திரம் பற்றியது. காதற் பாடல்களிலேதான் நிஜாமி சிறந்து விளங்குகிறுர். லேலி மஜ்னூன் என்ற கவிதையை மேலே குறிப்பிட்டேன். அது பாரஸிக மக்கள் அனேவரது உள்ளத்தையும் வசிகரித்து விட்டது. காதலன் காதலி இருவரும் பிரிக்கப்படுகின்றனர். லேலியின் விருப்பத்திற்கு மாருக, அவளே வேருெருவனுக்கு அவளுடைய தந்தை மணம் செய்து கொடுத்துவிடுகிறுன். எதிர்பாராதவிதமாக, கணவன் மரணமடைகிறுன். லேலி விடுதலே பெற்று, மஜ்னூன் இருக்குமிடத்திற்கு விரைந்து வருகிறுள். இருவரும் காதல் கரைபுரண்டோட ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். தங்கள் பிற்காலத்துப் பெருவாழ்வை நினேத்து நினேத்து மகிழ்கின்றனர். இங்

நிலையில் விதவையை மணம் புரியலாகாதென்ற அரபியச் சட்டம் திடீரென மஜ்னூனுக்கு நினைவு வருகிறது. காதலர் இருவரும் விலகி நிற்கிறார்கள். மஜ்னூன் லைலியைப் பார்த்தால் தனது மனம் வேறுபட்டு விடுமென்று கருதி, அவளிடமிருந்து விரைந்து நீங்கி ஓடிவிடுகிறான். லைலியும் தன்னுடைய தாய்வீட்டிற்குப் போகிறாள். காதல் வாழ்வை யிழந்த துக்கத்தைச் சகிக்க முடியாதபடி அவள் இறந்துபோகிறாள். இதைக் கேள்விப்பட்டு அவளுடைய பிரேதத்தையேனும் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் மஜ்னூன் திரும்ப வருகிறான். லைலியின் அழகிய சரீரத்தின் பக்கத்தில் விழுந்து புலம்பி மரணமடைகிறான்.

இந்த லைலி மஜ்னூனின் கதையைக்காட்டிலும் உணர்ச்சி வேகம் மிகுதியாக வுள்ளது நிஜாமி இயற்றிய கோஸ்ரு ஷிரீன் என்ற மகா காவியமாகும். இதில் ப்வர்ஹாட் (*Ferhad*) என்ற ஒரு சிற்பி ஷிரீன் (*Shireen*) என்ற ஓர் ராஜகுமாரியைக் காதலிக்கிறான். ஆனால் இவளை நாடாளும் அரசன் தனது பட்டமகிஷி ஆக்க உறுதி கொண்டு, சிற்பியை எப்படியாவது தொலைத்துவிடவேண்டுமென்று மனத்தில் எண்ணுகிறான். செய்து முடிக்கக்கூடாத ஒரு சிற்ப வேலையை அச் சிற்பிக்குக் கட்டளையிட்டு, அக் கட்டளையை நிறைவேற்றுவானானால் ஷிரீனை அவன் மணந்துகொள்ளலாமென்று கூறுகிறான். பெய்ஸிட்டூன் (*Beysitoun*) என்ற ஒரு பிரம்மாண்டமான மலையைக் குடைந்து, கால்வாய் ஒன்று நிருமித்து, கால்வாயின் இரண்டு கரையிலும் அழகிய சிற்பங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதுதான் கட்டளை. சிற்பியும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறான். தங்கள் காதல் அதற்கு வழிகாட்டுமென உறுதிகொண்டு வேலையைத் தொடங்குகிறான். பல ஆண்டுகள் கழிந்தன. மலையைக் குடையும் வேலையும் சிற்பங்கள் அமைக்கும் வேலையும் முற்றுப்பெற்றதும்

சலவைக் கல்லினுல் தளமிட்ட கால்வாயின் வழியாக நதி நீர் நிரம்பிப் பாய்கிறது. அதன் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள சிலேகள் முதலியவற்றைக் கண்டு உலகத்திலுள்ள சிற்பிகளெல்லாம் வியப்படைகிருர்கள். ப்வர்ஹாட் மிக மிகத் தளர்ந்துவிட்டான்; எனினும், கையில் சிற்றுளியோடு வெற்றிச் செருக்குத் தோன்ற நிற்கிருன். அப்பொழுது அரசனது சூழ்ச்சியால் ஒரு கிழவி ஓடி வந்து ஷிரீன் இறந்து விட்டாளென்று பொய்யான செய்தியைக் கூறுகிருள். இடைவிடாது அல்லும் பகலும் பல ஆண்டுகளாக உழைத்து வந்ததன் பயன் இதுதானு என்று சிற்பி ஏக்கமுறுகிருன். உலகமே முடிந்துவிட்டதாக அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. 'ஷிரீன்' என்று அலறிக்கொண்டே ஒரு பாறைமீது ஏறி நின்றுகொண்டு கீழே விழுந்து மடிகிருன். இம் மரணத்தை நிஜாமி வர்ணிக்கும் திறம் கிழ்வருஞ் செய்யுட்களால் ஒருவாறு அறியலாம்.

பேசிலன் வார்த்தை யொன்றும்; பெயர்ந்திலன்; பாறைமீது
தீசெறத் தறைந்தான் போல நின்றனன்; திடீரென் றேன்று
வீசிய கைக ளாலே விண்ணினை வெறித்துக் காட்டி
மாசில்சிற் றுளியை ஆங்கே எறிந்தனன் வன்மை கொண்டே.

நிவந்ததோர் சிகரம் ஏறி நினைப்பரும் வேகத்தோடே [பாய்ந்து
பவந்தனக் கிருப்பென் றெண்ணிப் பாய்ந்தனன்; விண்ணிற்
அவந்தரு ஷிரீனென் றேங்கி அலறினன்; அலறி வீழ்ந்து
சிவந்தவெங் குருதி யோடச் சிதறினன் காதல் தீர்ந்தான்.

அலறின பாறைக் கூட்டம்; அலறின சிற்ப மெல்லாம்;
அலறின குகைகள் ஏங்கி; அலறின ஆழ்ந்த பள்ளம்;
அலறின நதியின் துள்ளி; அலறின பறவைக் காடும்;
அலறினன் ஷிரீனென் றேங்கி; அலறின புவன மெல்லாம்.

இவ்வாருக, சோகத்தில் முடியும் காதலும் விலக்க முடியாத விதியும் நிஜாமி இயற்றிய பாடல்களின் முக்கிய கதியாகும். காதலால் துன்புருத மக்கள் உண்டா? ஆகவே கோடானுகோடி மக்கள் நிஜாமியை உமார்கய்யாம் என்ற கவிஞனைப் போலவே ஆழ்ந்த அன்போடு போற்றி வருகிருர்கள்.

இவ்வகைப் பெருங் கவிஞர்களே யன்றி, தத்துவ ஞானம் நிரம்பிய கவிஞர்களும் இந்த இரான் தேசத்துப் பீட பூமியில் தோன்றினமை சிறிதும் வியப்பல்ல. இத்தேசத்து மக்கள் இந்தியாவில் புகுந்த ஆரிய மக்களின் இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; மனுஷ்ய சரித்திரத்தில் மகோன்னத லட்சியங்களை மேற்கொண்ட இரண்டு பெரிய மதங்களை இவர்கள் தோற்றுவித்தவர்கள். வாழ்விற் பரபரப்பு யாதுமின்றி, மிக நீண்ட காலமாக ஆழ்ந்து அமைதியுற்றுச் சிந்தனை செய்வதிலும், பூத பௌதிகங்களைக் கடந்துள்ள நிலையை ஆராய்வதிலும், முழுமுதற் கடவுளின் இயல்புகளைக் குறித்து விசாரணை செய்வதிலும் இவர்கள் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள். பின் வியப்பிற்கு இடம் ஏது?

இத்தேசத்தில் தத்துவ ஞானமும், கவிதை யுணர்ச்சியும் சிறந்து விளங்கியவர்களுள் மிக மேம்பட்டவர் ஸாதி என்பவர். இவர் ஷீராஜ் நகரத்தில் கி. பி. 1184-ல் பிறந்தார். பாக்தாத்* (*Bagdad*) கல்லூரியில் கல்வி பயின்று தமது நாற்பதாவது வயது வரையில் கல்லூரிப் பேராசிரியராகப் போதித்து வந்தார். பின்னர், செங்கிஸ்கான் தனது கொடிய சேன சமூகத்தோடு அட்டகாசஞ் செய்து படையெடுத்து வந்தான். நகர மக்களெல்லாம் ஓடலாயினர்.

---

*இந் நகர்ப் பெயரை 'வகுதாபுரி', 'வகுதை' எனத் திரித்துக் காயற்பட்டினத்திற்குப் 'பல்சந்த மாலை' என்ற தமிழ் நூல் வழங்கியுள்ளது (களவியற் காரிகை, 169).

ஸாதியும் ஓடித் தப்பினர்; எகிப்திலும், ஐரோப்பாவி லும், இந்தியாவிலும்கூட இவர் திரிந்து வந்தனர். கல்வியி லும் பண்பாட்டிலும் சிறந்து, கஷ்டப்பாடு என்பதை அறியாது வாழ்ந்துவந்த ஸாதிக்குத் தமது வாழ்வு கசந்து விட்டது. கடைசியாக, பாலஸ்தினத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். அங்கே இருந்த சிலுவைப் படையாளர்கள் இவரைப் பிடித்துத் தாங்கள் இயற்றிவந்த கோட்டை மதிலுக்குச் செங்கல்லும் கல்லும் உருப்படுத்தும் கொத்து வேலைப் பணிக்கு ஆளாக்கினர். சிலகாலங் கழித்து ஒரு முகம்மதியத் தனிகர் அங்கு வர நேர்ந்தது. இரான் தேசத்தில் கல்வி முதலியவற்றில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாது விளங்கிய ஸாதி இப்போது மண் குழைத்துச் செங்கல் உருப் படுத்துவதை அவர் கண்டதும் மிக்க துயரமடைந்து சிலுவைப் படையிலிருந்த ஆங்கிலர், பிரெஞ்சு மக்களிடத்தில் விஷயத் தைத் தெரிவித்து மன்றாடினர். முடிவிலே அத் தனிகர் வேண்டிய தொகை கொடுத்ததின் பேரில் ஸாதிக்கு விடுதலை கிடைத்தது. 'அலெப்போ' (*Aleppo*) நகருக்கு வந்து, அங்குள்ள தலைவன் ஒருவனது இல்லத்தில், இவர் வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஆனால், இந்த அமைதியான வாழ்வு நீடித்து நிற்க வில்லை. தலைவனது மகள்மீது இவர் காதல் கொண்டனர். அவள் மிகுந்த அழகுள்ளவள்; ஆனால் ஒரு பிய்ச்சுப் பிடுங்கி, வாயாடி. இருவரும் மணமுடிந்து தாம்பத்திய வாழ்க்கை தொடங்கினர். தமது பத்தினியின் மூர்க்கத் தாண்டவம் ஆரம்பமாயிற்று. இதற்கு முன்பும் ஸாதி மனைவிமாரின் கொடுமையை அனுபவித்தவரே. மனைவியரைக் குறித்தும் பெண்களைக் குறித்தும் இவர் எழுதியுள்ளவை ஆழ்ந்த அனுபவத்திலிருந்து வெளிவந்த ருசிகரமான கூற்றுக்க ளாகும். இந்த அனுபவங்களுக்கிடையில் கிறிஸ்து சமயத்தி லும் ஈடுபட்டுப் பக்குவமெய்திய மனமுடையராய் நூற்

றிருபது ஆண்டு வாழ்ந்தனர் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால், இறுதி இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக ஒரு துறவிபோல் வசித்து, ஷிராஜ் நகரத்திற்குத் திரும்பி வந்து, அங்கே மரண மடைந்தார் என்பர்.

இவருடைய உணர்ச்சிக் கவிதைகள் (*Lyrics*) அவ்வள வாகச் சிறந்தவை யென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இவரது குலிஸ்தான்* (ரோஜாத் தோட்டம்), புஸ்தான்† (பழத் தோட்டம்) என்ற இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளும் பெரும்புகழ் எய்திவிட்டன. குலிஸ்தானில் இடையிடையே கவிதை விரவிய 188 சிறுகதைகள் உள்ளன. புஸ்தானில் பெரும்பாலும் செய்யுட்களில் அமைந்த ஒரு கதை பத்துப் பகுதிகளாகக் கூறப்படுகிறது. மக்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை யும் ஞானத்தையும் போதிப்பது இந்நூல்களின் நோக்கமா யிருந்தாலும், வேடிக்கைக் கதைகளும் அங்கங்கே காணப்படு கின்றன. ஓர் உதாரணம் :

> கண்ணோயினால் வருந்திய ஒருவன் மிருக வைத்தி யம் செய்யும் ஒருவனிடம் மருந்து வாங்கச் சென்றான். மிருக வைத்தியனும் மிருகங்களின் கண்ணுக்கு இடும் மருந்தைக் கொடுத்தான். நோய் முற்றிக் கண் முழுதும் கெட்டுவிட்டது. நோயாளி நீதி ஸ்தலத்திற்குச் சென்று முறையிட்டான். 'பரிகாரம் யாதும் கொடுக்கத் தக்க தில்லை. ஒருவன் மிருகமா யிருந்தாலல்லாமல், மிருக வைத்தியனிடம் கண்ணோய் மருந்துக்குச் செல்லமாட் டான்' என்று நீதிபதி தீர்ப்பு அளித்தார்.

இது போன்ற கதைகளினால் அல்ல ஸாதியின் உண்மை யான பெருமை நிலைத்திருப்பது. பொருள்களின் அடிப்படை யான உண்மைக் காட்சி, பரந்துபட்ட உலகியல்-அறிவு, அனுபவ ரீதியான தத்துவவுணர்ச்சி, உலகில் ஒரு சிலர்க்கே

---

*Gulistan. †Bustan.

வாய்ப்பதான மெய்ஞ்ஞானம், ஆழ்ந்த கருத்து, சுருங்கச் சுவைபட உரைக்கும் கட்டுரை வன்மை : இந்த அம்சங்களில் இவர் மிக்க பெருமை எய்தியவர்.

எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் உளதென்று இவர் நம்பிய வர். உலகில் ஒன்றும், ஒருவரும் – குற்றவாளியானலும் சரி, வாழ்க்கையில் நொறுங்கியவனுனுலும் சரி – தள்ளுபடி யில்லை என்ற கொள்கையினர்.

பூவும் புல்லும் சேர்த்திட்டுப்
புனைந்த மாலை யதுவொன்று
மேவும் வாயில் மீதாக
விளங்கக் கண்டேன், கண்டேனே !

'விலையில் அற்பப் புல் இங்கே
மேவின் அதற்குப் பொருளுண்டோ !
இலையி னூடே மலர் தோன்றும்
இனிய காட்சி பழுதாமே !

தெய்வம் வாழும் பூங்கோயில்
சிறிய பேய்தான் வாழிடமோ !
மெய்யி னூடே பொய் கலக்க
விதியும் உண்டோ !' என்றேனே.

புல்லும் கண்ணீர் வடித்து மிகப்
புலம்பிப் 'பொறுக்க' எனக்கூவி
'ஒல்லும் பழைய நண்பர்களை
ஒதுக்கார் நல்லோர் இது திண்ணம்.

அழகும் இல்லை மணமும் இலை
ஐய, உண்மை யாயினும் நான்
எழில்சேர் இறைவன் பூம்பொழிலில்
இனிது வளர்ந்தேன்' என்றதுவே.

கிழைத் தேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களது உள்ளங்களை இவர் கவர்ந்துவிட்டதுபோல, மேலைத் தேசத்து மக்களின் உள்ளங்களையும் இவர் கவர்ந்து வருகிருர். இவரது சமாதி

பழைய ஷீராஜ் நகரின் அருகில் உள்ளது. இங்கே ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் யாத்திரை செய்து வருகிறார்கள்.

ஸாதி பிறந்து இறந்த ஷீராஜ் நகரத்திலேதான், இரானில் உணர்ச்சிக் கவிதைகள் இயற்றுவதில் இணையற்றவராக விளங்கிய ஹாப்விஸ் 14-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றினார். இந்தியாமீது படையெடுத்துவந்த தாமெர்லேன் என்பவன் எவ்வளவு கொடியவன் என்பதை நாம் அறிவோம். இவன் இரானைப் பிடித்து அடக்கியாண்டுவந்தனன். ஒரு முறை ஹாப்விஸ் கவிஞரைத் தன் முன்னே வரவழைத்து 'உன் கவிதைகளில் நகரங்கள் பலவும் உனக்கு உரியனவென்று ஏன் பொய்யாகப் பாடியிருக்கிறாய்? உன் கன்னத்திலுள்ள கறுப்புப் பாலுண்ணியைச் சிவிக் கொணர்பவனுக்கு ஸமர்க்கண்டிலும், பொக்காராவிலுமுள்ள நகரங்களைக் கொடுத்துவிடுவேனே!' என்று கோபத்தோடு கூறினான். சிறிதும் மனத் தடுமாற்றமின்றி 'தாங்கள் கூறியதுபோன்ற கருணைச் செயல்களினால்தான் நான் இப்போது பரம ஏழையாக இருக்கிறேன்' என்று கவிஞர் விடையிறுத்தாராம். இந்த விடை தாமர்லேனை வசிகரித்து விட்டது. விலையுயர்ந்த வெகுமதிகளைக் கொடுத்துத் தனது ஆஸ்தான கவிஞராக இவரை இருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். ஆனால் ஹாப்விஸ் மறுத்துவிட்டார். ஊரூராகச் சுயேச்சையாய்த் திரிந்து கவிதைகள் பாடுவதையே இவர் விரும்பினர்.

எவ்வகையான கவிதைகள் பாடினார்? முகம்மதிய சமய நியதிகளுக்குச் சற்றும் ஒவ்வாத முறையில், மதுவைக் குறித்தும் மங்கையரைக் குறித்தும் பாடினர். உணர்ச்சி ததும்பிய இப் பாடல்கள் பாரஸிக தேச முழுவதிலும் பரவி விட்டன. பாமர ஜனங்களும், ஒட்டகமோட்டிகளும்கூட, இப் பாடல்களை இன்றும் பரவசமுற்றுப் பாடி மகிழ்கின்றனர். இளமையில் உலக இன்பத்தில் ஆழ்ந்து மூழ்கித் திளைத்த

வர்கள் முதுமையில் விரக்தர்களாய் மாறிவிடுதலை நாம் அடிக்கடி காணுகிறோம். ஹாப்விஸ் கவிஞரும் தமது முதுமையில் முற்றும் மாறிப் புதிய வாழ்க்கையிற் புகுந்து, ஸூப்வி (*Sufi*) மார்க்கத்தை மேற்கொண்டனர். இந்த மார்க்கத்தினர் நமது நாட்டுச் சித்தர்களைப் போன்றவர்கள். தாம் பாடும் செய்யுட்களில் சமய சங்கேதங்களையும் ஞானப் பொருள்களையும் இரகசியப் புதை பொருள்களாக அமைத்துவிடுவார்கள். ஹாப்விஸ் கவிஞரும் இவ்வகைப் பாடல்களையே நிரம்ப இயற்றினர். ஆனால் அழகிலும் இன்பத்திலும் தோய்ந்த இவரது உள்ளம், எவ்வகையான ஞானப் பொருளிலும் இவ்விரண்டின் பல்வகைப் பேதங்களையே கண்டது. உதய காலத்து அழகிய செவ்வண்ணமும், மங்கையரது கன்னப்புறத்தில் நாணத்தால் உண்டாகும் செந்நிறமும், ரோஜா மலரின் நறுமணமும், மதுவின் இன்சுவையும், இங்ஙனமே பஞ்சேந்திரியங்களை இன்புறுத்தும் ஒவ்வொரு பொருளும் இக் கவிஞரது உள்ளத்தை வசீகரித்து உணர்ச்சி ததும்பும் பெருஞ்சுவைப் பாடல்களைத் தோற்றுவித்தன. இசை பாடும் பறவை யினங்களும், அழகிய மரஞ் செடிகளும், தண்ணிய சந்திரனும், பகல் வெய்யிலில் ஒளிர்ந்து அழகுறத் தோன்றும் இவரது மனோரம்மியமான நகரமும் இவரை மகிழ்வித்து இவரது கவித்வ சக்தியை இயக்கின.

முகம்மதிய சமயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடுடைய இக் கவிஞர் மதுவினாலும் மங்கையராலும் விளையும் இன்பத்தைக் குறித்து இவ்வாறாகக் கவிதைகள் இயற்றுவாரா? இந்த ஐயப்பாடு அறிஞர்களுக்கு உண்டாயிற்று. எனவே இவரது பாடல்களில் வியாக்கியான கர்த்தர்களும் சமய வாதிகளும் உட்பொருள்கள் காணத் தலைப்பட்டனர். எவ்வளவாக முயன்று கண்டபோதிலும், இவ்வுட்பொருள்களை இல்பொருள்களாகவே அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

மார்பில் ரோஜா மலர்மாலை;
   மதுவின் கிண்ணம் நுரை சூடும் ;
நேரும் திரைதான் முகந்தெரிக்கும்
   நேரிழை அவளே எனக்குரியாள் ;
யாரும் எனக்கு நிகரில்லை ;
   இப்புவி யாளும் பேரரசும்
சாரும் அடிமைத் தரமே, என்
   தன்னொ டொப்புச் சாற்றிடினே.

மன்னும் சாயல் மயில்நோக்கி
   மகிழ்வோ டிரந்து தான்கொள்ளும் ;
உன்நற் பவள இதழொன்றே
   ஒப்பில் இனிமை எனக்களிக்கும் ;
உன்னைச் சிறிது நீங்கிடினும்
   உயிர்போந் துயரம் எய்தியொரு
சின்னஞ் சிறிய புகலிடந்தான்
   தேடி யங்கே மறைவேனே.

ஊரை யாளும் அதிகாரம்
   ஒன்றே போதும் என்பர்சிலர் ;
பாரில் நிரம்பும் புகழொன்றே
   பயக்கும் இன்பம் என்பர்சிலர் ;
ஓரும் இவைதாம் விளையாட
   உற்ற பொம்மை யளவேயாம் ;
பேரைப் புகழ்ந்து பேசுவதால்
   பெறுதற் குளதோ பயன்தானே ?

உள்ளத் தின்ப வாரிதிநீ ;
   உன்னை எய்துவ தேவெற்றி ;
கொள்ளற் கரிய ஆசியெலாம்
   கொண்டேன் இன்றே உன்னாலே ;

தெள்ளத் தெளிந்த இனியஇசை
சீரின் ஒலிக்கும் எனைச்சூழ்ந்து ;
வள்ளத் தினிய மதுக்கொண்டுன்
மலர்க்கண் நோக்கி மகிழ்ந்திடுவேன்.

இவற்றால் புலனாகிறபடி சிற்றின்பப் பொருள்களில் மிக்க நாட்டமுடையவரா யிருந்தாலும், பேரின்பப் பொருளையும் இவர் மறந்துவிடவில்லை. ஆன்மா நித்தியவாசஞ் செய்ய வேண்டும் இடம் பரலோகம் என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந் தனர். நிலையற்ற இவ்வுலகில் நிலையற்ற இந்தச் சரீரம் ஆன்மாவைப் பந்தம் செய்துவைக்கும் ஒரு சிறைக்கூடம் என்பதனையும் நன்றாக அறிந்திருந்தார். உலக இன்பத்தில் எவ்வளவு மூழ்கியபோதிலும் உள்ளூரத் தெய்வ நம்பிக்கை யுடையவர் இக் கவிஞர்.

15-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், கலையிலும் இலக்கியத் திலும் பாரஸிகம் தளர்வடையத் தொடங்கியது. சரித்திர ஆசிரியர்களும், நிகண்டுக்காரர்களும், இலக்கணக்காரர்களும், இலக்கிய அறிஞர்களும் சிலர் சிலர் தோன்றினர். இவர்களுக் குப் பேராதரவு அந்தத் தேசத்திலும் இந்தியாவிலும் இருந் தது. ஆனால் உண்மையான இலக்கியம் 16-ம் நூற்றாண்டுக் குப்பின் பாரஸிகத்தில் தோன்றவில்லை யென்றே கூறலாம். அந்நாட்டில் சிருஷ்டி தத்துவமே தன் சக்தியை இழந்து விட்டது போலும்.

கடைசியாகத் தோன்றிய பெருங் கவிஞர் ஜாமி என்ப வர். ஜாம் நகரத்தில் கி. பி. 1414-ல் இவர் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் நூருத்தின் அப்துர் ரஹ்மான் என்பது. இந் நீண்ட பெயரை விரும்பாமல், தமது ஊர்ப் பெயரால் ஜாமி என்ற பெயரையே இவர் மேற்கொண்டனர். வாதவூரர் என்று தமிழில் வழங்கவில்லையா? அதுபோல.

ஹிராத், ஸமர்க்கண்ட் என்ற நகரங்களில் இவர் கல்வி பயின்று, கல்வியறிவிலும் மதிநுட்பத்திலும் பக்தியிலும் மிகச் சிறந்து விளங்கினர். பாரஸிகத்தில் ஒப்புயர்வற்ற பேரறிஞராக இவரை மக்கள் கருதினர். வேறு அடைமொழி யின்றி ஆச்சாரியர் என்றே மக்கள் இவரை வழங்கலாயினர். ஸூப்வி சமயத்தினரின் தலைவராக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டனர். இவர் வாழ்ந்தது ஸுல்தான் ஆபு ஸெயிட் (*Sultan Abu Said*) என்ற அரசனது ஸம்ஸ்தானத்தில். பற்பல தேசங்களிலிருந்தும் அரசர்கள் வந்து இவரோடு கலந்து ஆலோசனை செய்து செல்வர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள் 99 எனக் கணக்கிடப்பட் டுள்ளன. கவிதைகள், சமய நூல்கள், இலக்கணக் கட்டுரை கள், மொழிநூற் கட்டுரைகள் முதலிய பலவகைகளிலும் இவர் புகழ் படைத்துள்ளார். கல்வியிலும் நூல்கள் இயற்று வதிலும் தமது காலத்தை அமைதியாய்க் கழித்து, 1498-ல் மரணமடைந்தனர்.

இவரது நூல்களுள் 'ஏழு சிம்மாசனங்கள்' (*Seven Thrones*) என்று வழங்கும் ஏழு நீண்ட கவிதைகளே மிகச் சிறந்தன என்பர். இவற்றுள் ஏழாவது ஸாலொமன்-அப்ஸால் என்பது. இதனை எட்வர்ட் ப்விட்ஜெரால்ட் 19-ம் நூற்றூண் டின் முற்பகுதியில் மொழிபெயர்த்து ஐரோப்பிய மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினர். ஆனல் ஜாமியின் மிகச் சிறந்த கவிதை யாகக் கணிக்கப்படுவது இவரது யோசேப் – ஜுலேக்கா. பைபிளில் வரும் 'யோசேப்பும் போத்திபாரின் மனைவியும்' என்ற சரித்திரமே இக் கவிதையில் அடங்கிய பொருள். இக் கவிதையில் 8000 அடிகள் உள்ளன.

ஜுலேக்கா என்பவள் தான் மணம் புரிந்த நாயகனைக் கைவிடுத்து அழகிற் சிறந்த வேறோர் இளைஞனைக் காதலிக்

கிருள். இக்காதல் தவருக இருந்தாலும், விதியின் அமைப்பு என்றே சொல்ல வேண்டும்; தவிர்த்தற்கரிய ஆழ்ந்த உணர்ச்சி வேகத்தால் ஏற்பட்டது. ஒற்றுமையுணர்ச்சியுள்ள இரண்டு ஆன்மாக்கள் ஒன்றுகூடும்படி செய்த தெய்வ நியமனம் என்றே இது கொள்ளத்தக்கது. எனவே, ஜுலைக்கா மீது பழிசுமத்துவது தகுதியன்று. இவளைக் கைப்பிடித்த கணவன் இறந்துவிடுகிருன். பின்பு காதலர் இருவரும் மணந்து கொள்கின்றனர். ஜீவான்மா கைவல்ய மடந்தையை மணந்து கொள்ளும் ஐக்கியமே இக்கதையின் உள்ளுறை பொருளென ஜாமி கருதினராகலாம்.

அழகு தானொரு பஞ்சர மாகுமே,
அதனுள் வாழுங் கிளியெனல் காதலே;
அழகு தானும் மணிவிளை பூமியே,
அங்கொ ளிர்வது காதல் வயிரமே;
பழகி ரண்டும் பரம்பொருள் தன்னிரு
பக்கம் சார்ந்துள பண்புறு தோற்றங்கள்;
உழுவ லன்பினில் ஒன்றினை யொன்றுதான்
உற்ற ஜன்மங்கள் தோறும் மணக்குமே.

ஒன்ருே டொன்று கலந்திடும் விந்தையை
உரைத்தலும் அரிதாகுமிங் கேவர்க்கும்;
ஒன்றி லுள்ள அணுக்களில் ஒவ்வொன்றும்
உற்ற மற்றதன் ஒவ்வோ ரணுவிலும்
சென்று புக்குத் தழுவி முழுகியே
தெய்வங் கொள்ளுங் கலவியிற் சேருமே;
நின்ற பல்லுயிர்க் கும்உள இன்பங்கள்
நேர்ந்தி டும்நடு வாகி விளங்குமே.

இக் காதல் வாழ்வு வாழ்ந்த இருவருள் ஜுலைக்கா அழகின் திருவுருவம். இவளை எகிப்தின் பிரதம மந்திரி போத்திபார்க்கு மணம் புரிவித்தனர். ஆனால் இவளது மனம் இம் மணத்திற்கு இணங்கவில்லை. இரவில் கனவிலே பேரழகனை ஓர் இளைஞனைக் கண்டுவிட்டாள். அவனை நனவிற் காணுமற்போனாலும், தன் இதயத்தை அவனுக்கு ஒப்புவித்து விட்டாள். சில காலத்திற்குப் பின்பு யோசேப்பு அடிமையாக விலை கூறப்பட்டான். ஜுலைக்கா அவனைக் கண்டதும் அவனே தனது கனவிற் காட்சியளித்தவனெனத் தேர்கின்ருள். பின்னர் விலை கொடுத்து அவனை வாங்கித் தன் அரண்மனையிற் சேர்த்துக் கொண்டனள். அவனது நினைவாகவே அவளுக்கு நாட்கள் சென்றன. ஒருநாள் தன் காதலை அவனிடம் வெளியிடுகின்ருள்.

உளத்தை விழுங்கிய ஒப்பருங் காதலை
மெலத்தன் வாயால் விளம்பினள் ஜுலைக்கா ;
வார்த்தை யொவ்வொன்றும் வருந்தொறுங் கண்ணீர்
வார்த்தனள் மிகப்பல ; வளர்ந்தது துன்பம் ;
இளைஞன் அவளை இறையும் நோக்கிலன் ;
விளைவுறும் அச்சம் மிகப்பெரி தாதலின்
தாழ்த்துச் சென்னியைத் தாழ்த்துக் கண்களை
வீழ்த்தி நிலத்தை வெறிதே நோக்கிச்
சிந்தனைச் சுழலில் தியங்கி நின்றனன்.
பட்டும் சரிகையும் பயின்ற மெல்லணை
இட்ட பாயலின் மீதுதன் எழிலுரு
விளங்கும் ஓவியம் கண்டுமெய் விதிர்த்தனன் ;
மீட்டும்,
துளங்கி நோக்க ஜுலைக்கா நங்கை
தன்னரு காகத் தனிகிடந் தமர்ந்த
இன்னெழில் ஓவியம் எதிர்ந்தது, நடுங்கினன் ;
மெல்லணை நின்றும் மெலத்தன் கண்களை
வல்லிதின் மீட்டு, மனங் கலங்காது

அமைதியிற் கண்கள் அமர்ந்திட இடந்தான்
சுமைபெறு தூணில், சுவரில், கதவில்,
எவ்விடத் தேனும் உளதோ என்ன
அவ்விடத் தெங்கும் ஆய்ந்து நோக்கினன் ;
பவள இதழ்கள் பயக்கும் நகையொடு
அவளும் அவனும் காதலில் ஆழ்ந்து
நிற்கும் நிலையே நிகழ்ந்தது யாங்கணும் ;
கற்குஞ் சான்றுங் கடவுள் வைகும்
விண்ணினை நோக்க மென்மெல வுயர்த்திக்
கண்ணிணை நேர்தலும் — கண்டது யாதோ ? —
ஆங்கும் காதலர் அன்புசெய் நிலையே ;
யாங்கும் காதலர் அன்புசெய் நிலையே !
உள்ளம் கனிந்தனன் யோசேப் ஒருகணம்
தள்ளரும் அன்புத் தனிக்கண் பார்வை
அருகுள ஜுலைக்கா மீதே அமர்த்தினன் ;
'பருதியி னொளிதான் பல்கிருள் அகற்றி
ஐயோ பகல்செய் தலர்ந்திடும் இனியே ;
எய்யா இதயத்து எண்ணிய கருமம்
இனிதின் முடியும் ஈண்டு' என ஜுலைக்கா
கனவை நனவாக் கருதத் துணிந்தனள் ;
எண்ணிய அளவில் இதயம் நின்று
கண்ணிணை யளவும் சுரந்து கண்ணீர்
வெதும்பிப் பாய்ந்தது ; வெய்துயிர்ப் பென்னும்
புயற் காற்றிடையே பொங்கிய குரலில்
மயற்பெரு வார்த்தை வழங்கினள் மாதோ.

யோசேப்பு தனது மானத்தையும் கௌரவத்தையும் காக்க முயல்கின்றான். நெடுங்காலமாகப் பலபல காரணங் கூறித் தாழ்க்கின்றான். ஆனால், ஜுலைக்காவின் காதலே முடிவில் வென்றுவிடுகிறது.

இந்த அழகிய கதையினுல் ஜாமியின் கவிதைப் பெருநலத்தை நாம் நன்குணரலாம். தற்காலத்தில் பாரஸிகத்தின் பெருமை பழம்பெருமை யாகிவிட்டது. அதன் தொன்னகரங்கள் பலவும் இடிந்து பாழாய்ப் போயின. ஆனல் அந்தத் தேசத்தை ஸாதி, ஹாப்விஸ், ஜாமி முதலிய பெருங் கவிஞர்கள் நாம் அடிக்கடி நினைவு கூரும்படி செய்துள்ளார்கள்.

சீனம்

சீன மக்கள் மிகமிகப் பழமை வாய்ந்தவர்கள். ஒரு சில சீனர்கள் தங்கள் சரித்திரம் எண்பதினுயிரம் ஆண்டு கட்கு முன்பே தொடங்குகிறது என்பர். மிதமாகக் கணக் கிட்ட வேறு சிலர் தங்கள் தொன்மை 10,000 ஆண்டுகட்குக் குறையாது என்பர். மிதமான இக் கணக்கைப் பெரும் பாலோர் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஆனல், சீன சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் சீன ஸாம்ராஜ்யம் முதலாவதாகச் சுமார் கி. மு. 3000-ல் தான் நன்கு நிலையிடப் பெற்ற தென்று கூறுவர். இந்த ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு முன்பு பல தலைமுறைகளாகப் பல அரசர்கள் ஆண்டுவந்திருக்கலாம். சீன மக்கள் எகிப்தியரவ்வளவு தொன்மை வாய்ந்தவர்க ளாகக் கருதவும் இடமுண்டு.

கி. மு. 2450–ல் ஷூ வமிசம் அரசாளத் தொடங் கியது. இவ் வமிசத்தின் முதலரசன் இயஓ (*Yao*). ஏறத்தாழ இதே காலத்தில்தான் நமது இந்தியர்கள், பாபிலோனியர் கள், பாரஸிகர்கள் முதலானவர்களிடையே ஒரு ஜாதிய உணர்ச்சிப் பெருக்கமும், ஒழுங்குபட்ட ஆட்சி முறையும் நிகழத் தொடங்கின. ஆகவே, இக்காலத்தை ஆசிய மக்களது சரித்திரத்தில் மிகச் சிறப்பானது என்று சொல்லலாம். இக் காலத்திருந்த சீன மக்கள் மிக்க மனேபாவனை வாய்ந்த வர்கள். இவர்களால் இற்றைக்கு ஐயாயிரம் அல்லது பதினுயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலச் சரித்திரமாக இயற்கைக்கு அதீதமான பல நிகழ்ச்சிகளும் செயல் களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனல் ஆராய்ச்சியாளர்கள்

கல்-நெஞ்சினர். அவர்கள் இவைகளை யெல்லாம் நம்பாது ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள்!

கி. மு. 600 தொடங்கியுள்ள சரித்திரத்தைத்தான் சரித்திர அறிஞர்கள் தடையின்றி ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஸெ-மா-ட்ஸீன் என்ற சின ஆசிரியர் இக்காலத்தோடுதான் தாம் இயற்றிய சரித்திரத்தைத் தொடங்குகின்றார். பெரும் புகழ் பெற்ற சீர்திருத்தவாதியும் தத்துவ ஞானியுமாகிய கன்ப்வூஸியஸ் கி. மு. 550-ல் பிறந்தனர் என்பது உறுதி. இவரது காலந் தொடங்கியுள்ள சரித்திரத்தைச் சீன சரித ஆசிரியர்கள் மனோபாவனைக்கு இடங் கொடாதபடி, இயற்கையோடு பொருந்த, நுட்பமாக எழுதியிருக்கிறார்கள். எனவே, இப் பிற்பட்ட சீன சரித்திரத்தை நம்பிக்கைக்கு உரியதாகக் கொள்வது நியாயமாகத் தோன்றுகிறது. இங்கே குறித்தபடி 25 நூற்றாண்டுகளாக அரசாட்சி முதலிய நாகரிகச் சிறப்பு அடைந்திருந்தாலும் சரி, அல்லது சிலர் கொள்கைப்படி 50 நூற்றாண்டுகளாக இச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தாலும் சரி, எப்படியிருந்தாலும் சீன மக்கள் ஆட்சி புரிவதில் வெகு காலமாக அனுபவமுடையவர்கள் என்பது தெளிவு. கிளர்ச்சிகள், உள்நாட்டுக் கலகங்கள், படையெடுப்புக்கள், அரசாட்சியைக் குலுங்க வைக்கக்கூடிய பிற குழப்பக் கொந்தளிப்புக்கள், இன்பங்கள், துன்பங்கள், உளங்கூர்ந்த நோக்கங்கள், வெற்றிகள், தோல்விகள்—இவையனைத்தையும் சீன அரசுகள் அனுபவித்திருத்தல் வேண்டும்.

கன்ப்வூஸியஸ் நிறுவிய தத்துவம் அல்லது சமயத்தோடு வேறு மூன்று வகையான கொள்கைகளையும் சீனர் போற்றி வந்தனர். ஆதியில் அவர்களிடையே ஒரே தெய்வம்தான் உண்டு என்ற கொள்கை காணப்பட்டது. அக் கொள்கையோடு முன்னோர்களைப் பக்திச் சிரத்தையோடு வணங்குவதும் பிணைந்திருந்தது. இப் பிணைப்பு, வமிசம்,

குடும்பம், ஜாதி என்ற மூன்றையும் ஒரு கட்டுப்பாட்டில் நிலைபெறும்படி செய்தது. இவ் ஆதிக் கொள்கையின் பின்பு, கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரது கொள்கை ஆட்கொண்டது. இது வாழ்க்கைக்குரிய அனுபவ தத்துவங்களை உணர்த்தியது. பண்டைக் காலத்தில் நன்மை விளைத்து வந்த பழக்க வழக்கங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற கொள்கைகளை முழுவதும் எதிர்க்கவேண்டுமென்ற கொள்கையையும் வற்புறுத்தி வந்தது.

கன்ப்வூஸியஸ் முனிவர்க்குச் சிறிது காலம் பிற்பட்டு, லேஒ-ட்ஸெ என்பவர் தோன்றினர். இவர் தம் சமயத்தை உணர்ச்சி நிரம்பியதாகச் செய்தனர். இவரது சமயத்திற்கு டாஒஸ்ம் என்று பெயர். இது நாளடைவில் மாந்திரிகம், பில்லி, சூனியம் இவற்றிற்கு இடங்கொடுத்து ஓர் இழிந்த நிலையை அடைந்துவிட்டது. இவர்க்குப் பின்பு கி. பி. 70–வது ஆண்டுக்குச் சற்றுமுன், பௌத்த சமயம் சீனுவில் புகுந்து, அதிவிரைவில் சின மக்கள் உள்ளத்தில் இடம் பெற்று, அவர்களைக் கவர்ந்து விட்டது. இவ்வாருக, சீன மக்கள் பிதிரர்களை வணங்கியதோடு, நோய் வந்த காலத்தில் மாந்திரிகத்திற்காக டாஒஸ்ம் என்ற சமயத்தைப் பின்பற்றி, அதே காலத்தில் தங்கள் வாழ்க்கையின் தினசரி நிகழ்ச்சியில் பௌத்த தர்சனத்தையும் மேற்கொண்டு வந்தனர். கிறிஸ்தவ சமயம் தங்கள் நாட்டில் புகுந்ததோடு, மேற்குறித்த கொள்கைகளையும் தத்துவங்களையும் பின்பற்றியே நின்று, அவற்றிற்கு மேலாகக் கிறிஸ்தவ சமயப் போதனைகளையும் சமுதாய வாழ்வில் கையாண்டுள்ளனர்.

இவ்வாருகப் பலவேறு சமய தத்துவங்கள் சீன தேசத்தில் இருந்தன. ஆகவே, அந்நாட்டில் சமயத்தையும் தத்துவத்தையும் பற்றிய இலக்கியங்கள் மிகுதியாக இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்று நினைப்பது இயற்கை. ஆனல்,

உண்மை அங்ஙனமல்ல. சீன மக்கள் வெகுகாலமாகப் பஞ்சம், மழையின்மை, மழைப் பெருக்கு, யுத்தம் முதலியவற்ருல் துன்புற்று வந்தனர். அன்றியும், கன்ப்வூஸியஸ் கண்ட நியதிகள் இகத்திற்குரிய கடின சட்டமாய் அமைந்து, வெகு காலமாக இம் மக்களைத் தமது பாரத்தால் அழுத்திச் சிறிதும் நகரவொட்டாமற் செய்துவிட்டன. இக் காரணங்களால் உயர்ந்த தத்துவ ஞானம் தோன்றுவதற்கு இடமில்லாதபடி போயிற்று. பெரும்பாலும் கிரியைகள், சடங்குகள் முதலியவைகளை அனுஷ்டானத்தில் கொண்டுவருவது பற்றியும் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியுந்தான் சீன அறிஞர்கள் விவாதம் புரிந்து வந்தனர்.

மேலும், சீன மொழியின் இயல்பே தத்துவம், நீதி, சமயம் முதலியவற்றின் நுட்பங்களை வெளியிடுவதற்கு இடையூருய் நின்றது. அம்மொழியில் உள்ளன எல்லாம் ஓரசைச் சொற்களே. பெரும்பாலும் இலக்கண அமைதி இல்லை ; வேற்றுமைகளும் விகுதிகளும் கிடையா. ஒரே ஓரசைச் சொல் பெயராகவும், வினையாகவும், பிறவகையாகவும், அது வாக்கியத்தில் அமைந்திருக்கிற நிலைக்குத் தக்கபடி பொருள் வேறுபட்டு நிற்கும். தற்காலத்தில் பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழிகளுள்ளே, சீனமொழி சொல்வளம் சிறிதும் இல்லாதது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஓரசை வினையடிகளால் நிரம்பியிருப்பதோடு அவ் வினையடிகளின் வரிசையை ஒரு தொடரில் சிறிது மாற்றினுலும் பொருள் முற்றும் வேறுபட்டுவிடும் நிலையின்மையும் இம் மொழிக்கு உள்ளது. அன்றியும், சொற்களின் பொருளை வேறுபடுத்துவதற்கு எடுத்தலோசை, படுத்தலோசை முதலிய எட்டு ஓசை விகற்பங்களைக் (*Tunes*) கையாண்டு வந்தனர். இவ் உபாயங்களும் வாக்கியங்களின் பொருளை உணர்தற் கரியதாய்ச் செய்து விட்டன. மேலும், இவை

கள் உணர்ச்சி, கருத்துக்கள் முதலியவற்றின் அதிநுட்ப மான வேறுபாடுகளை உணர்த்த வலிமையற்றனவாயும் நின்றன.

சின மொழியின் இயல்பு இவ்வாருக, அம்மொழிக்குரிய எழுத்துக்கள் இன்னும் அதிகமான இடையூறுகளை விளைவித் தன. முதன் முதலில் சித்திரக் குறியீடுகளை அவர்கள் வழங்கி வந்தனர். இவ்வகைக் குறியீடுகள் உணர்த்தக் கருதிய பொருளின் உருவத்தை ஒருவாறு ஒத்து நின்று அதன் மூலமாக அப்பொருளை உணர்த்தின. பின் இவற்றி னின்று கருத்துக் குறியீடுகளை அமைத்தனர். இக் குறியீடு களில் ஒவ்வொன்றும் ஒலியை உணர்த்தாது ஒரு கருத்தை மாத்திரம் உணர்த்தியது. நூற்ருண்டுகள் செல்லச் செல்ல, கருத்துக்கள் புதியன புதியனவாய்த் தோன்றுதல் இயல்பே. இவற்றிற்குத் தக்கபடி ஆதியில் ஏற்பட்ட கருத்துக் குறியீடு களில் பற்பல வேறுபாடுகளைச் செய்து புதுக் கருத்துக்களை உணர்த்தி வந்தனர். இப்பொழுது குறைந்த பட்சம் நாற்பதி ஞயிரம் கருத்துக் குறியீடுகள் இருக்கின்றன. கல்வியில் மிகச் சிறந்தவர்களே இக் குறியீடுகள் அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்ளவும் வழங்கவும் முடியும். சாதாரணமாக அச்சில் வழங்கும் குறியீடுகள் தானும் பதிஞயிரத்திற்கு மேலுள்ளன.

இங்ஙனம் அமைந்த மொழியினுல் விலங்கிட்டுத் தளைக்கப்பட்ட போதிலும், சின மக்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெளிவாகவே உணர்த்தி வந்திருக்கின்றனர். வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் முக்கிய தத்துவங்களை இவர் கள் வரையறுத்திருக்கின்றனர்; செய்யுட்கள் ஆயிரக்கணக் காக இயற்றியுள்ளனர்; ருசிகரமான கதைகளையும் ஆற்றல் மிக்க நாடகங்களையும் அமைத்திருக்கின்றனர். கருவி எத்தனை அற்பமாக இருந்தாலும் அதனை வைத்துக்கொண்டே

தன் கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் திறமையுள்ள ஓர் இசைவாணன் உணர்த்தி விடுவான். மனிதன் இயல்பும், மொழிக்கருவி பற்றிய அளவில் இங்ஙனமே உள்ளது. வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதமல்லவா ?

சின தேசத்திலுள்ள நூல்கள் மிகப் பேரளவில் உள்ளன என எளிதில் ஊகிக்கலாம். இருபது அல்லது முப்பது நூற்றாண்டுகளாக நாகரிகமிக்கு வாழ்ந்துவந்த ஒரு மக்களினத்தார் இந் நீண்டகாலத்தில் பெருந்திரளான இலக்கியத்தை இயற்றாமற்போனால், அவர்கள் வாழ்வு ஒளியின்றி மழுங்கினதாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். சினர்கள் அற்ப வாழ்வு வாழவில்லை. ஒளி நிரம்பிய பெருவாழ்வுதான் அவர்கள் வாழ்ந்தது. இவ்வாழ்விலே அளவற்ற பெரு நூல்கள் விளைந்தன என்பதில் வியப்பு யாது ?

பெருந்திரளாயுள்ள சின நூல்கள் அனைத்திலும் மிகப் பழைமை வாய்ந்தன ஐம்பேரிலக்கியங்கள் என்று கூறப் படுபவை. இவற்றைக் கன்ப்வூஸியஸ் இயற்றினார் என்று சீன மக்கள் வெகுகாலமாய் நம்பிவந்தனர். ஆனால், இவர் கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டில் பரிசோதனை செய்து இவற்றைத் தொகுப்பது மாத்திரம் செய்தார் என்று இப்போது உறுதியாய்த் தெரிகிறது. எவ்வளவு காலத்திற்குமுன் இவ் இலக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டன என்று அறியக்கூடவில்லை. ஆனால் இவ் ஐந்தனுள்ளும் முதலில் தோன்றியது ஈ-கிங் அல்லது 'பரிணும இலக்கியம்' (*Book of Changes*) ஆகும். இதனை நிர்வாக அதிகாரியாயிருந்த உவான்-உவாங் என்ற அறிஞர் சுமார் கி. மு. 1140-ல் இயற்றினார் எனக் கூறுவர். இவர் அறுபத்து நான்கு ஷட்கோணங்களைத் தொடர்பாக அமைத்து, ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு செய்யுட்

பகுதியை வரைந்தனர். சாதாரண மக்கள் இந்தக் கோணங்களும் செய்யுட்களும் வருங்காலச் செய்திகளை உணர்த்தக் கூடியன என்று உறுதியாய் நம்பினர்கள். ஆனல், கல்வியில் வல்ல சினர்கள் இவ் உருவங்களிலே அனுபவத்திற்குரிய ஆழ்ந்த உண்மைகள் உள்ளன என்று சமீப காலத்துக்கு முன்வரை கருதியிருந்தார்கள். இவற்றைத் தொகுத்த கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரும் இவற்றை மிக மேலாக மதித்திருந்தார். 'என் ஆயுளைப் பல ஆண்டுகள் கூட்டி நீட்டிக்க முடியுமானல், ஈ-கிங் நூலைக் கற்பதற்கு ஐம்பது ஆண்டுகள் கொடுப்பேன். இவ்வாறு செய்வதனல், வருந்தத்தக்க பெரும் பிழைகளை நான் நீக்கியிருத்தல் கூடும்' என்று இத் தத்துவ ஞானி கூறியுள்ளார்.

இந்த இலக்கியங்களுள் இரண்டாவதாகக் கூறத் தக்கது 'ஆசார நூல்' ஆகும். இதற்குச் சின மொழியில் லீ–கி (*Book of Ceremonies*) என்று பெயர். இது கி. மு. 1150-ல் செள பிரபு தொகுத்தது என்று கர்ண பரம்பரை கூறும். ஆசாரம் அல்லது ஒழுக்க நியதியைப் பற்றித் தோன்றியவற்றுள் இதுவே மிக விரிவான நூல் என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையுள்ள வாழ்க்கையில் எல்லாவகையான உறவு முறைகள் பற்றியும் தினசரி வாழ்வில் எல்லாவகையான நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும், மிகமிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து இந்நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் ஏற்ற அறிவுரைகளும் இதில் புலப்படுகின்றன. பின்னல் இதைத் தொகுத்த கன்ப்வூஸியஸ் மேற்கூறிய விஷயங்களில் ஒன்றையும் நீக்கிவிடாதபடி அனைத்தையும் கொடுத்துள்ளார். ஒருவன், பேரரசனுயிருந்தாலும், கூலியாளாயிருந்தாலும், தந்தையாயிருந்தாலும், மகனுயிருந்தாலும், உணவருந்திக் கொண்டிருந்தாலும், பானம் செய்துகொண்டிருந்தாலும், அல்லது இறந்துபோனவர்களை அடக்கம்

செய்துகொண்டிருந்தாலும், அந்த நிலைகளுக்கெல்லாம் உரிய ஒழுக்க நியதிகளை இந்நூலிலே நுட்பமாகக் காண லாம். சீனர்களது சரித்திரத்திலும், அவர்களது குண விசேஷங்களிலும், அவர்களது வாழ்வின் நோக்கங்களி லும் இந்நூல் அவர்களைப் பெரிதும் நெறிப்படுத்தி வந்தது. இந்நூலிற் காணும் நியதிகளைத் தெளிவுபடுத்தி அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற் கென்றே தனியாக ஓர் அரசாங்க இலாகா பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொழில் புரிந்துள்ளது.

சீன மக்களின் சமுதாய ஒழுக்கத்தை லீ-கி நெறிப் படுத்தியது போலவே, அவர்களது அரசியல் விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்தியது 'சரித்திரப் பிரமாண இலக்கிய'மாகும். இதுவே ஐம்பேரிலக்கியங்களுள் மூன்றாவது. இதனை ஷூ-கிங் (*Classic of Historical Documents*) என்று சீன மொழியில் வழங்கி வந்தனர். இதில் பற்பல அரசியல் அறிக்கைகள் உள்ளன. அரசியல் பற்றிப் பேரரசர்கள் தங்கள் அமைச்சர்களோடு செய்துவந்த விவாதவுரைகளே இவ் அறிக்கைகளில் பெரும்பான்மையாக உள்ளன. நூலி லுள்ள சில விஷயங்கள் கி. மு. 25-வது நூற்றாண்டிற் குரியனபோலத் தோன்றுகின்றன. வேறு சில கி. மு. 8-வது நூற்றாண்டு பற்றியனபோல் உள்ளன. இந் நீண்டகாலச் சரித்திரத்திற்குரிய பிரமாணங்கள் கிடைத்தல் மிக மிக அருமை அல்லவா? ஆகவே பல பல அரசாங்கங்களும் பல பல அற்புதச் செயல்களும் கற்பிதமாகப் புனையப்பட்டன. திறமை வாய்ந்த ஓர் அரசாங்கம் என்ன என்ன நியதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒழுகவேண்டும் என்பதை இந் நூல் தெரிவிக்கிறது:

> அனைவருடைய கருத்துக்களையும் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்; தான் எண்ணியதையே முடி வெனக்கொள்ளுதல் கூடாது. மற்றையோர் கருத்துக்

களில் எது நன்மையைத் தருவதோ அதைப் பின்பற்றுதல் வேண்டும்.

ஏழைகளையும் துன்புறுவோர்களையும் ஞாபகத்தில் வைத்து, அவர்களுக்கு உரியன செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் செய்தல் நல்ல அரசாட்சிக்கு இன்றியமையாதது.

சான்றோர்களை உத்தியோகத்தில் அமர்த்துக. சக்கரவர்த்தியே! அவர்களுக்கும் உமக்கும் இடையில் ஒருவரும் குறுக்கிடாதபடி விலக்குக.

பொதுமக்களின் புகழ்ச்சியை விரும்பித் தகாதன செய்யற்க.

உமது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக, மக்களுடைய நேர்மையான சிறிய விருப்பங்களைத் தடை செய்யற்க.

சோம்பலையும் பெரும் போகங்களையும் தவிர்க. விவேகத்தின் நல்லொளியிலே வாழ்க.

நீர், நெருப்பு, உலோகம், மரம், மண், தானியம் இவைகளை அரசாங்கம் நியதிகளால் கட்டுப்படுத்துதல் வேண்டும். ஒரு தேசிய ஜாதியின் வாழ்வுக்கு இக் கட்டுப்பாடு இன்றியமையாதது.

வாழ்க்கையின் சௌகரியங்களைப் பெருக்குதற்குரிய சாதனங்களும், உணவுப் பொருள்களும், எக்காலத்தும் மிகுதியாயிருக்கும்படி சேகரிக்க வேண்டும்.

மக்களின் நேர்மையான ஒழுக்க விஷயத்தில் அரசாங்கத்தினர் ஒருபொழுதும் பராமுகமாயிருத்தல் கூடாது.

இவை ஒன்பதும் அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டிய பெரும் பொருள்கள் என்று ஷூ-கிங் கூறுகிறது.

இந்த ஒன்பது பொருள்களையும் மக்கள் உள்ளத்திற் கொண்டு ஊக்கத்துடன் போற்றி வரவேண்டும் என்று

வற்புறுத்தப் பல செய்யுட்கள் தோன்றின. இவை அடங்கியதுதான் ஐம்பேரிலக்கியங்களுள் நான்காவதாகிய செய்யுள் இலக்கியம். இதனை ஷி-கிங் (*Classic of Poetry*) என்று கூறுவர். கவிஞர்கள் இயற்றும் பாடல்களை மேற்பார்வையிடுவதற்கு இசைவாணர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் அப்பாடல்களில் அருமையானவற்றை அரசவைக்கு வரும் மந்திரிகளின் முன்னிலையில் பாடி வந்தனர். இப்பாடல்கள் கன்ப்வூஸியஸ் காலத்தில் பெருந்திரளாகக் குவிந்துவிட்டன. இம்முனிவர் அவற்றுள் 311 செய்யுட்களை நல்லன என்று தேர்ந்து தொகுத்து வைத்தனர்.

எளியனவாயும் உள்ளத்தினின்று உணர்ச்சியோடு பிறந்தனவாயுமுள்ள இப்பாடல்களிற் சில உழவு பற்றியும் மனை வாழ்க்கையில் உள்ள சாதாரண நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் அமைந்துள்ளன. கீழ்வரும் மொழிபெயர்ப்பு அவற்றின் இயல்பை ஒருவாறு தெரிவிக்க வல்லது :

விடிந்துபக லாயிற்றே, எழுந்திடுவா யுணர்ந்து,
  மென்பாயல், என்கணவ! விட்டொழிவாய் விரைந்தே;
கடிந்துமொழி காதலியே! விடிந்ததில்லை யின்னும்,
  காரிருள்தான் வைகறையிற் கலந்துமிகத் தோன்றும்.

எழுந்திடுவாய், ஈதோ இவ் வலதுதிசை மேலே
  எழிலொளிசேர் விடிவெள்ளி இலங்கிடுதல் காணாய்!
அழுந்து துயில் நீத்திடுவாய் அம்பும் வில்லும் ஏந்தி
  அருகுளமென் குருகுகளை அழித்திடுவாய் எய்தே.

அம்புகொண்டு தூண்டில்பற்றிக் கொன்றவைக ளெல்லாம்
  ஆய்ந்துபதப் படுத்தியுனக் காக்கிடுவன் உணவே;
இன்பமொடு நாழிகையொன் றிருவருமே கழிப்போம்
  ஏந்துகளி மதுக்குப்பி இலகொளிதந் திடவே.

* * *

என்புருகும் இசையமிர்து நன்குதவி நின்கை
இனிதமர்ந்த நல்வீணை ஈர்ந்துளத்தை வருத்தும்
துன்பொழியத் தூயவின்ப வாரியினில் நம்மைத்
தோய்த்தெடுத்துத் துறக்கமதில் உறப்புகுத்தும்,
துரையே !

* * *

இரவுபகல் இங்கிருந்து ஏக்கமொடு நோக்கி
என்துயர்கூர் நெஞ்சினுக்கு ஏதேதோ மொழிவேன் ;
உரமுளஎன் கணவரவர் வெகுதூரத் துள்ளார்,
ஒன்றுதுயர் நீக்குதற்கே என்றுவரு வாரோ ?

வேறு சில செய்யுட்கள் குடும்ப வாழ்வு பற்றியும் காதல் பற்றியும் அமைந்துள்ளன :

விண்ணில் ஒளிரும் வெண்ணிலவு
மிக்க களிப்பை நல்கினும் என்
கண்ணைக் கவர்ந்தே உளமுருக்கும்
காரிகை தனக்கு நிகராமோ ?

நண்ணுங் காதல் விலங்கதனுல்
நன்றென் இதயந் தளைத்திட்டாள் ;
எண்ணின் அவளைப் பிரிந்திருக்க
என்னுல் இயலா தியலாதே.

ஐம்பேரிலக்கியங்களுள் கடைசியாக உள்ளது 'இளவேனிலும் பின்பனியும்' என்பதாகும். இதனை சுன்-ட்ஸ-ி என்று சின மொழியில் வழங்குவர். இந்த இலக்கியம் ஒன்றுதான் கன்ப்வூஸியஸ் தாமே இயற்றியது. இவர் தமது நூலுக்கு மேற்குறித்த பெயர் வைத்த காரணம் என்ன? நூலிலே வரும் புகழ்ச்சிகள் இளவேனிலைப் போன்று மன எழுச்சியையும் இன்பத்தையும் தர வல்லன என்றும், இதிலே வரும் இகழ்ச்சியுரைகள் பின் பனியைப்

போன்று இதயத்தை ஒடுக்கி நடுங்கச் செய்வன என்றும் கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரைப் போற்றுபவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் இம் முனிவர் தோன்றிய பிரதேசமான 'லூ'வின் சரித்திரம் இந்நூலில் சுவையற்ற முறையிலே கூறப் பட்டுள்ளது என்பதுதான் ஆராய்ச்சியாளனுக்குத் தெரிவது. சரித்திரமும் கி. மு. 721 முதல் கி. மு. 520 வரையுள்ள காலப் பகுதியைச் சார்ந்தது. இந் நூலில் உயரிய கருத்தும் லட்சியமும் சிறிதும் இல்லை. கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் மாணுக்கரான ட்ஸோ என்பவர் இந் நூலில் சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் பற்றிப் பல பிழைகள் உள்ளன என எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

மேலே குறித்த ஐந்து இலக்கியங்களும் சில இடங் களில் சுவையற்றிருக்கின்றன. ஆனால், பெரும்பாலும் மிகவும் நுட்பமாகச் சென்று பெருமித நடையில் அமைந் துள்ளன. இவைகள் கடந்த 24 நூற்றாண்டுகளாகக் கோடிக்கணக்கான மக்களை வசிகரித்து வந்தமை வியப்பு என்று சிலர் கருதலாம். சீனர்கள் ஐம்பேரிலக்கியங்களை யும் தங்களுக்கு உயிராற்றல் கொடுப்பனவாகக் கருதி வருகின்றனர். தலைமுறை தலைமுறையாகச் சீன அறிஞர் கள் இவற்றைக் குறித்துச் சிந்தித்து விவாதம் புரிவதில் தங்கள் ஆயுளைக் கழித்து வந்திருக்கின்றனர். பரம்பரை உரிமையாகிய இப் பொது இலக்கியங்கள் பற்பல ஜாதியின ரும் பற்பல மொழிகளும் அடங்கியுள்ள ஒரு பெரிய ராஜ் யத்தை வெகுகாலமாக ஒற்றுமைப்படுத்தி வந்திருக்கின்றன.

எவ்வாறு இவ்வொற்றுமை அரண் செய்யப்பட்டது? பூர்விக மக்களது கொள்கையையும் ஆசாரத்தையும் வற் புறுத்தியதன் மூலமாகத்தான். இக்கொள்கை ஒரு மதச் சார்பு பற்றியதா? இதனை ஒருமதம் என்று கூறுதல்தான் பொருந்துமா? பொருந்துமென்று தோன்றவில்லை.

பரம்பொருள் என்று பொதுவாகக் கூறுவது ஒரு சக்தி. இது இயற்கைக்கு அதீதமானது. இந்தச் சக்தியோடு ஒருவன் தொடர்புற்று வாழ்வதே சமயம் அல்லது மதம் என்பதன் கருத்தாகும். இதனைக்கொண்டு நோக்குமிடத்து, கன்ப்வூஸியஸ் அமைத்த தரிசனத்தை மதம் என்று சொல்ல முடியாது; அது மக்களது ஒழுக்கம் பற்றிய கருத்துத் தொகுதியேயாகும். பழைய சீன மதத்தில் புராண இதிகாசங்கள் இல்லை; நெறிப்பட அமைந்த சமய குருபீடங்கள் இல்லை. மக்களது ஆன்மாவைக் கிளர்விக்கும் ஞானோபதேசங்களும் இல்லை. இயற்கையின் அதிதேவதைகள், ஒவ்வொரு பிரதேசத்திற்குமுரிய அதிதேவதை, பொதுமக்களது பிதிர்த் தெய்வங்கள், அரச வம்சத்திற்குரிய பிதிர்த் தெய்வங்கள்: இவைகளே சீனமதத்தில் உள்ளன. அரச வமிசத்திற்குரிய பிதிர்த் தொகுதிக்கும் தனிப்பட்ட நிலையிலுள்ள மனிதனுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. இத் தொகுதியின் தோற்றங்கள் மாறுத இயற்கையின் ஒழுங்குமுறை மூலமாகவும், அரசாட்சியின் நிரந்தரமான ஒழுங்குமுறை மூலமாகவும், வெளிப்பட்டன. இயற்கையும் அரசாங்கமும் எல்லா அம்சங்களிலும் ஒத்துள்ளன என்று கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் மாணுக்கர்கள் கூறிவந்தனர். ஒரு நாட்டில் வெள்ளப் பெருக்கினல் சேதம் நிகழ்ந்ததாயின், அது அரசாங்கத்தால் நேர்ந்த ஒரு பிழைபாட்டிற்குச் சான்ருகும் என்று கருதினர். இயற்கையும் அரசாங்கமும் ஒத்து இணங்கி நின்றதில் ஏதோ ஒரு பிணக்கம் நேர்ந்துவிட்டது தான் இதற்குக் காரணம் என்று கொண்டனர்.

பல நூற்ருண்டுகளாக இக் கொள்கை சீன தேசத்து மக்களிடையே நிலவிவந்தது. இங்ஙனம் மிகப் பழங்காலந் தொட்டு வழங்கிவந்த மரபு நெறியை மாறுபடுத்த ஒருவ

ரும் துணியக் கூடாதென்று வற்புறுத்தப்பட்டது. 'அரசு தான் சமயம், சமயந்தான் அரசு' என்பதே சின மக்களின் கொள்கை.

உணர்ச்சிக்கும் மனோபாவத்திற்கும் சிறிதும் இடந் தராத இந்த லௌகிக தரிசனங்கூட நாளடைவில் க்ஷீண மடைந்துவிட்டது. கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய லெஓ-ட்ஸெ என்பவர் டாஓ என்ற நூலை இயற்றி 'உள் ஒளி' என்ற தத்துவத்தை உபதேசித்தனர். இது வெகு காலமாய் வழங்கிவந்த கொள்கையொடு மாறுபட்டு லட்சிய மாத்திரையாய் அமைந்து விட்டபடியாலே சீன மக்களால் போற்றப்படவில்லை. டாஓஸ்ம் என்ற இம்மதம் முன்பே கூறியுள்ளபடி மந்திர தந்திர நெறியாய் ஒடுங்கிவிட்டது.

கன்ப்வூஸியஸ் சின மக்களது கொள்கைக்கும் ஆசாரத் திற்கும் ஒத்துள்ள உபதேசங்களையே எடுத்து மொழிந் தனர். இவைகள் உலகத்தில் வாழ்வதற்கு வேண்டும் விதி களைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் உணர்த்தின.

> நன்மைகளுக்கு எல்லாம் வித்தாவது தனி மனித னது நற்குணமே. இதனோடுதான் எல்லாம் தொடங்கு கிறது. இதற்காகத்தான் நல்ல ஸ்தாபனம் ஒவ்வொன் றும் வேலை செய்து வருகிறது.
>
> உபகாரம் என்பது என்ன? அது எல்லா மக்க ளிடத்தும் அன்பு காட்டுவதுதான்.

இதுவே கன்ப்வூஸியஸ் முனிவர் உபதேசங்களின் சாரம். இவரது கொள்கைகளை விவரித்துக் கூறும் நூல்களிற் காணும் விளக்க உரைகள் யாவும் மேற்கூறிய சாரத்திற்கு மிகவும் தாழ்ந்த தரத்தனவாகவே உள்ளன.

கன்ப்வூஸியஸ் (குங் - ப்வூயூ - ட்ஸெ)* ஒரு பிரபு குடும்பத்திலே கி. மு. 551–ல் தமது தந்தையின் முதுமைப் பருவத்தில் பிறந்தார். இவர் பிறந்த இடம் சின தேசத்தின் வடகிழக்கில் 'ஷன்துங்' என்று இப்பொழுது வழங்கும் மாகாணத்தின் மலைப்பிரதேசத்திலுள்ள ச்சூப்வு நகரமாகும். இவர் தந்தை இறந்ததும், இவரது தாயார் இவரை மிக்க கண்டிப்புடன் வளர்த்துவந்தனர். இவர்க்கு மணமும் விரைவில் முடிந்தது. ஆனால், இவர் தமது 22-வது வயதில் தம்முடைய மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து, பல இடங்களுக்கும் சென்று திரிந்து உபதேசித்து வந்தார். நாளடைவில் இவரிடம் பக்தியுள்ள மாணுக்கர்கள் பலர் வந்து கூடினர்.

இவர் ஆழ்ந்த கல்வியுடையவர். அதனாலே, சின மக்கள் மனத்தில் கல்வியின்மீது என்றும் இறவாத பக்தியை, உண்டுபண்ணினர். தமது 29-வது வயதில் இவர் இசை கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினர். இசை பற்றி அக்காலத்து வழங்கினவற்றை யெல்லாம் அறிந்து மேம்பட்டனர். இந் நுண்கலை பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதினரென்றும் கூறுவர். இவ்வாருக இவரது புகழ் பெருகிக்கொண்டு வரும் சமயத்தில், இவருடைய தாய் மரணமடைந்தனள். இத் துக்கத்தின் காரணமாக, இரண்டு ஆண்டுகள் மூன்று மாசங்கள் முற்றும் ஒதுங்கி வாழ்ந்து வந்தனர். தாம் மேற்கொண்ட இவ் ஒழுக்கத்தால் மரணமடைந்தவர் களுடைய ஞாபகத்தை எவ்வாறு போற்றுதல் வேண்டும் என்பதைச் சின மக்கள் மனத்தில் அழுந்தப் பதிய வைத்தனர். சின மக்கள் இன்றும் இவ் ஒழுக்கத்தினின்றும்

---

*'குங்-ப்வ்யூ-ட்ஸெ' என்பது 'குங் என்ற தத்துவஞானி' என்று பொருள்படும். 'குங்' என்பது குடிப்பெயர். இவரது இயற்பெயர் 'ச்சியு' என்பது.

தவறுவதில்லை. இவர் ஒதுங்கி வாழ்ந்து திரும்பி வந்த சமயத்திலே, அரசாங்கத்தினர் இவரைப் பொது இலாகா வின் உதவி மேற்பார்வையாளராக நியமித்தனர். அப் பொழுது உழவு முதலியன பற்றி இவர் செய்த சீர்திருத்தங் களால் இவரது பெருமையைக் கோடிக்கணக்கான மக்கள் தெரிந்துகொள்ளும்படி நேர்ந்தது.

பின்பு பல உத்தியோகங்களையும் இவர் வகித்துவந்த னர். இறுதியில் நீதி மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டனர். தமது நியாயம் தவருத தீர்ப்புக்களினுல் தம்முடைய பிரதேசத்தில் குற்றம் என்று சொல்வதே பெரும்பாலும் இல்லாமற் போகும்படி செய்தனர். இவரது திறமையினுலேயும் நடுவு நிலையினுலேயும் நீதி மந்திரி என்ற ஓர் உத்தியோகமே இனி வேண்டுவதில்லை என்று அக்காலத்துச் சீன மக்கள் நினைக்கும்படி செய்தனர் என்றுங் கூறுவர்.

ஆனல், புகழ் பெருகப் பெருக, பொருமைக்காரர்களும் பெருகிவிடுதல் இயற்கையல்லவா? ஒருவன் தீய கருத் துடன் எண்பது அழகான பெண்களையும் நூற்றிருபது அழகான குதிரைகளையும் இவரது அரசனுக்குக் கொடையாக அளித்தனன். இவர் மிகவும் வருந்தித் தடுத்தும் அரசன் கேட்கவில்லை; அக்கொடையைப் பெற்றுக்கொண்டான். எண்பது பெண்களுக்கிடையில் நல்லொழுக்கத்தோடு வாழ முடியுமா? அரசன் நல்லொழுக்கம் தவறிவிட்டான். இத் தவறுதலுக்குக் காரணம் இம் முனிவரே என்று பொய்க் குற்றம் ஏற்றி இவரை நாடு கடத்தினர்.

பதின்மூன்று ஆண்டுகள் இவ்வாருக அயல்நாடுகளில் கன்ப்வூஸியஸ் வசிக்க நேர்ந்தது. ஆனல், இவர் மனத்தில்

யாதொரு கசப்பும் ஏற்படவில்லே. இவர் எவ்வாறு வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்று தெரிந்துவர, ஒருவன் அனுப்பப்பட்டனன். அவன் சென்று பார்த்து 'அறிவை அவாவோடு மேன்மேலும் வளர்த்துவரும் முயற்சியில், அவர் உணவு உண்ணவும் மறந்துவிடுகிருர்; அவர் எய்தியுள்ள பெருநிலேக்குரிய மகிழ்ச்சியினுலே, துன்பம் என ஒன்று இருப்பதாகவே அவர் கருதவில்லே. அவரை முதுமை அணுகி வருவதைக்கூட அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லே' என்று கூறினுன் என்பர்.

திரும்பவும் இவரை வரவழைத்து உத்தியோக முறையில் அமரும்படி வேண்டுகோள் செய்யப்பட்டது. ஆனுல், அவ்வேண்டுகோளே இவர் மறுத்து ஐம்பேரிலக்கியங்களேத் தொகுப்பதிலும் தமது மாணுக்கர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதிலும் தம் வாழ்நாட்களேக் கழித்துவந்தனர். கி. மு. 485–ல் தம்முடைய நாட்டிற்குத் திரும்பினர். தமது ஆயுளின் இறுதி ஏழு வருஷங்களேயும் தாம் விரும்பியபடி கற்பதிலும் உபதேசிப்பதிலும் செலவிட்டு வந்தனர். என்ருலும், தமது வாழ்வின் நோக்கம் நிறைவேறவில்லே என்ற நிணேப்புடன் தான் இவர் இருந்தனர். கி. மு. 478-ல் இவர் மண்ணுலகினின்றும் மறைந்தனர். இவரது மரணம் இவர் தொகுத்தும் இயற்றியும் வந்த நியதிகளே ஒரு தத்துவ தரிசனமாக வெற்றி கொள்ளச் செய்துவிட்டது. பண்டைக்காலம் தொடங்கி வருகின்ற தூய மரபுகளேச் சிறிதும் மாற்ருதபடி சின மக்களுக்கு வழங்கவேண்டும் என்பதே இவரது முக்கிய நோக்கம். இம்மரபுகள் பிதிர்த் தெய்வங்களோடு சம்பந்தமுடையன. ஆதலால் எல்லாக் காலத்தும் மாருதபடி ஒரே நிலேயில் இம்மரபுகள் உள்ளன என்று கருதினர்.

முன்னே கூறியபடி, இவர் ஒரு மதத்தைப் புதிதாக ஸ்தாபித்துவிடவில்லே. இவர் திர்க்கதரிசி அல்லர்; கனவு

காண்பவருமல்லர். சமய உணர்ச்சியில் இவர் ஈடுபட்டவரே யல்லர். பிரார்த்தனை செய்வது அறிவுக்குப் பொருத்த மற்றது என்று கருதினர். தெய்வங்களையோ மற்ற மறுமை விஷயங்களையோ பற்றி ஆராய்வது பயனற்றது என்றனர். ஆனால், இகவாழ்விற்கு உறுதியான ஒரு தத்துவ தரிச னத்தை இவர் நிலைநாட்டினார். நீதி பற்றியும் சமுதாயம் பற்றியும், அரசியல் பற்றியும், இவர் உபதேசித்த வண்ணமாயிருந்தனர்.

> உயிர் என்பது இன்னது என்று தெரியாத வரை யில் உனக்கு மரணத்தைக் குறித்து ஒன்றும் தெரிய முடியாது

என்று இவர் கூறினர். உண்மையிலே மதம் பற்றிய கற்பிதங்களிலே இவருக்குச் சிறிதும் மதிப்பு இல்லை.

> அற்புதங்கள் பற்றியும், ஆற்றல் காட்டும் பெருஞ் செயல்கள் பற்றியும், குழப்பக் கிளர்ச்சிகள் பற்றியும், ஆன்மஞானிகளைப் பற்றியும் என்னிடம் பேசக்கூடாது.

இது அவர் இட்ட ஆணை. இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொருவனும் எவ்வாறு நடக்கவேண்டும்? இதுவே இவர் கருத்தில் முக்கியமானதாகத் தோன்றியது. ஆசார உபசாரங்களை மிகுதியாகக் கவனித்து வந்தனர். நடையுடை பாவனை ஒழுக்கங்களை முக்கிய விஷயங்களாகப் போற்றி வந்தனர். ஒரு பாயைச் சரியான முறையில் சரியான நிலையில் இடாமற்போனால், அதன்மீது இவர் உட்கார இணங்க மாட்டார். எப்பொழுதும் மிதமான மனநிலை யுடையவர்; தரும சிந்தனையுடையவர்; உபகார புத்தியுள்ளவர்; மனம் வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டாத பரம்பொருள் நன்மை வடிவாக வுள்ளது என்ற அடிப்படையான நம்பிக்கை இவரது ஆன்மாவில் ஊறிக் கிடந்தது. இதினின்றும்

பிறந்த ஓர் அமைதி இவரது உள்ளத்திலே நிலவியது. ஸாக்ரடீஸ், இயேசுநாதர், முகம்மதுநபி இவர்களைப் போலவே இவரும் பலபல நூல்களை இயற்றிப் புகழ் பெற வேண்டுமென்று கருதியதில்லை. இவரது மாணுக்கர்களுள் மூவாயிரவர் இந்த வேலையைச் செய்துவந்தது போதாதா? உலகம் யாது நினைக்கும் என்பதுதான் இவர் அடிக்கடி தம் மனத்தைக் கேட்டுக்கொண்டது. வாழ்க்கையில் பிரதிக் கிரியை (*Reciprocity*) என்ற வார்த்தைதான் அதி முக்கிய மாகும் என்று இவர் கருதினர். இச்சொல்லின் விளக்கத்தை,

> எதனைப் பிறர்நின்பால் செய்தல் இசையாய்
> அதனை அவர்பால் *செயல்

என்று பொருள்படும் ஓர் அருமையான நியதி ஒன்றினுல் உலகத்தினருக்கு வெளியிட்டனர். உண்மையான மதம் என்பது மக்கட் பண்பு, நேர்மை, ஆசாரம், உண்மை-அறிவு என்றவற்றை மேற்கொண்டு நன்னெறியில் ஒழுகுதலேயாம் என்று இவர் வற்புறுத்தினர்.

இவரது பொன்மொழிகள் பசையற்று வாணிக முறை யில் அமைந்தனவா யிருக்கலாம். ஆனுல், கனவு கண்டு மனுேபாவனை செய்து, நெகிழ்வுற அமைத்த மதத்தை மக்கள் எட்டியுணரும் நிலைக்குக் கொண்டுவர இவை உதவின. தினசரி நிகழவேண்டும் காரியங்கள் அனைத்திற்கும் பயன்படும் நியதிகளே சிறந்த மதங்களால் கூறத்தக்கன என்பதையும் இவர் தெரிவித்தனர். இவருடைய நியதிகள் தனி மனிதனது உணர்ச்சியொளி பெருகுவதற்கு இடந் தரமாட்டா. ஆனுல், ஒரு தேசத்திலுள்ள ஜாதியார் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு வாழும் வாழ்க்கையை இவை ஊக்கின.

---

*செயல் - செய்யாதே.

இவரது பொன்மொழிகளிற் பல தற்காலத்தே நாமும் மனங்கொள்ளத் தக்கனவாய் உள்ளன. ஜன ரஞ்சகமான ஆட்சி நிலைபெற்று ஓங்குவது எப்படி? இதற்கு,

> நேர்மையுள்ளவர்களைப் பாராட்டி மேல்நிலைக்குக் கொண்டு வருக மனக்கோட்ட முள்ளவர்களை அகற்றுக. அப்பொழுது மக்கள் அன்போடு பணிந்து ஒழுகுவார்கள். அடுத்துள்ளவர்களை மகிழ்விப்பதும், தூரத்தேயுள்ளவர்களை வசிகரிப்பதும் நல்ல அரசு நீடித்திருப்பதற்குக் காரணமாகும்.

என்று விடையிறுத்தனர்.

தனி மனிதன் பயிலவேண்டிய முறைகளை ஆடம்பரமற்ற செறிவுள்ள சொற்களால் தெரிவிக்கின்றனர் :

> அறிவாளி தனக்கு வரும் இடையூறுகளைப் புறங் காண்பதிலேதான் கருத்தூன்றி நிற்பான்; வெற்றி அவனுக்கு இரண்டாவது ஆலோசனையே.
>
> ஒருவன் தனக்குப் பதவியில்லையே என்று வருந்த மாட்டான்; தன்னைத் தகுதியுள்ளவனுகச் செய்துகொள்வதிலேதான் முயற்சி மேற்கொண்டு நிற்பான்.
>
> மேன்மக்கள் தம்மிடத்திலேதான் நம்பிக்கையுடையவர்களா யிருப்பார்கள். அற்பர்கள் பிறரிடத்திலே நம்பிக்கை கொண்டு அவர்களை நாடி நிற்பார்கள்.
>
> எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, உண்மையையும் தூய்மையையும் முதன்மையான தத்துவங்களாகக் கடைப்பிடி!

இவை எத்தனை சிறந்த உபதேச மொழிகள்!

> உன் நண்பனைத் தூய உள்ளத்தோடு நீ கண்டித்தல் வேண்டும். அவனை அன்போடு நன்னெறியில் செலுத்த முயலவேண்டும். அவன் இணங்காதவனுக இருப்பானுல், நீ அகல நின்றுகொள்; உன்னைப் பழிப்பிற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளாதே.

இந்த நல்லுரைகளை ஒத்துக்கொள்ளாதவன் இருக்க முடியுமா?

சிந்தனையின்றிக் கற்றல் வீண் பயிற்சியாகும். கல்வியின்றிச் சிந்தித்தல் மனத்தின் மரணமாகும். உளுத்த மரம் செதுக்க உதவாது.

இவைகள் எவ்வளவு உண்மையானவை!

மக்களுக்குள்ள பெருங் குறைபாடுகள் யாவை?

தங்களுடைய வயலைப் புறக்கணித்துவிட்டு, அயலாருடைய வயல்களில் களைபிடுங்கப் போவதுதான். மற்றவர்களிடமிருந்து விரும்புவது அதிகமாக இருக்கும்; தாங்களே சேமித்து வைத்துக்கொள்வது மிகச் சுருக்கமா யிருக்கும்.

இக் குறைபாடுகள் அனுபவத்தில் ஒவ்வொருவனும் தெரிந்தன அல்லவா?

இவரது திட்பமுள்ள மதியும் அனைவருக்கும் ஒத்த அறிவும் பெரிதும் வியக்கத்தக்கன. சீன நாகரிகம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக மாறுதலின்றி இவரால் நிலைபெற்று நின்றது. சீனதேசம் பின்னப்பட்டு நொறுங்கி விடாதபடி நீண்டகாலமாகக் காப்பாற்றி வந்தவரும் இவரே.

பக்தி சிரத்தையோடு இவரிடம் ஒழுகி வந்தவர்கள் இவரிடத்தே தெய்வத் தன்மைகளைக் கற்பித்தனர். இவர்க்குக் கோயிலெடுத்து வணங்கினர். இவருடைய உபதேசங்களைத் தெய்விக சக்தியும் தூய்மையுமுடையன என்று போற்றினர். இவ்வாறு தம்மீது தெய்வத் தன்மையை ஏற்றுவதை இவர் சிறிதும் ஒப்புக்கொண்டிருக்க மாட்டார்.

இறந்தவரது ஆவிகளைப் பக்தியோடு போற்றுங்கள். ஆனால் அவைகளிடத்திலிருந்து வெகு தூரத்தில்

நீங்கள் நின்றுகொள்ளுங்கள். உங்கள் பிதிரர்களுடைய ஆவிகளை நீங்கள் போற்றுங்கள்; உங்களுடைய செயல்கள் அனைத்தையும் அவ் ஆவிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சாட்சிகளாகக் கருதி, நீங்கள் காரியங்களைச் செய்யுங்கள். அவைகளைப் பற்றி வேறு ஒன்றும் தெரிவதற்கு முயலவேண்டாம்.

என்று கூறினர்.

கன்ப்வூஸியஸ் சின தேசத்து வள்ளுவரென்ருல் இவர் பெருமையைத் தமிழ் மக்கள் ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம். இப் பேரறிஞர் தொகுத்தும் இயற்றியும் உள்ள நூல்களே சின தேசத்து இலக்கிய உதயத்தை உணர்த்தி இன்றும் விளங்குகின்றன.

இம்முனிவர் தொகுத்த ஐம்பேரிலக்கியங்களும் இவரால் சினதேசம் அடைந்த பெருஞ் சிறப்புக்களும் இதுகாறும் விளக்கப்பட்டன. இனி, இவ் இலக்கியங்களோடு சேர்த்தெண்ணப்படும் நான்கு நூற்ருெகுதிகள் நோக்கத் தக்கன.

இவற்றுள், முதலாவது தொகுதி உயர்நெறிக் கல்வி அல்லது சிரிய கல்வி என்பதாம். சினமொழியில் 'டா ஹிஒ' அல்லது 'டாஹ் ஸுயெஹ்' (*Great Learning, the Higher Education*) என்று இதனை வழங்குவர். இதன் ஆசிரியர் ட்ஸேங் ட்ஸு (*Tseng Tzu*) என்ற பெயரினர்; கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் மாணுக்கருள் ஒருவர். இவர் பெற்ருேர்மீது பக்தி (*Filial Piety*) என்ற ஒரு நூலும் இயற்றியுள்ளார்.

இந்நூலைத் தொடக்கமாகக் கொண்டே சினச் சிறுவர்கள் தங்கள் கல்வியைக் கற்றுவந்தனர். இதில் அடங்கிய பொருள் அவர்களது அறிவிற்கு மேற்பட்டதாயிருப்பினும் பிற்கால உபயோகத்திற்காக நூலின் வாசகங்களை மனனம் செய்துவந்தனர். சினர்கள், அறிவினுல் மேம்பட்ட ஓர்

உயர் வகுப்பினர் உளர் என்றும், அவர்களே அரசாளுதற்கும், வேறு வகையில் அரசியற்பணி புரிதற்கும் உரியராவர் என்றும் கருதிவந்தனர். இதனால் கல்வியைப் பற்றி விசாரணை செய்யுமிடத்து நாட்டினை எவ்வாறு ஆளுதல் வேண்டும் என்னும் கேள்வியும் உடன் ஆராயப்பட்டது. கல்வி என்பது அரசர்களுக்கு உரியது என்றும் இச் சீன மக்கள் கருதினர். தமிழ் வேதம் என்று கருதப்படும் திருக்குறளிலும் 'கல்வி' என்னும் அதிகாரம் அரசியலில் இறைமாட்சியை அடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளமை இங்கே நோக்குதற்கு உரியது.

இந்தச் சிரிய கல்வியின் முக்கியமான அடிப்படைகளாக மூன்று கொள்கைகள் தெளியப்பட்டன. முதலாவது, ஒருவன் தன் ஆன்ம இயல்பைப் பழுதுபடாதபடி பேணுதல். இரண்டாவது, பொதுமக்களுக்குத் திருந்திய புதியதோர் வாழ்க்கையை வகுத்தல். மூன்றாவது, 'தான் பரிபூரண நிலை இன்னது என்று அறிந்தால்தான் ஒருவனது வாழ்க்கைக்கு லட்சியம் என்பது ஏற்படும்; லட்சியம் ஏற்பட்டால்தான் மன அமைதி என்பது ஏற்படும்; மன அமைதி ஏற்பட்டால் தான் விஷயங்களை ஒழுங்குபடச் சிந்தித்துத் துணிய முடியும்; இவ்வாறு சிந்தித்துத் துணிந்தால்தான் நல்லறிவு என்பது விளையும். ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அஸ்திவாரம் உண்டு, மேல்நிலைக் கட்டடமும் உண்டு. அதற்குத் தொடக்கமும் உண்டு; நிகழ்ந்து செல்லும் முடிபும் உண்டு. ஆகவே, பொருள்கள் தொடர்ந்து செல்லும் நெறியை உணர்வதுதான் அறிவின் ஆரம்ப நிலையாகும்.' இங்கே கூறியதைப்போன்ற கல்வி விஷயங்களே இந்நூலிற் காணப்படுவன.

இரண்டாவது தொகுதி 'நடுவு நிலைக் கொள்கை'யைப் பற்றியது. இதனைச் சுங்-யங் (*Chung-yung. the central*

constant) என்று சீனத்தில் கூறுவர். இதன் ஆசிரியர் கன்ப் வூஸியஸ் முனிவரின் பௌத்திரரும் ட்ஸேங் ட்ஸுவின் மாணுக்கரும் ஆகிய ட்ஸு ஸ்ஸு *(Tsu Ssu, Tsesze)* என்று பெரும்பாலோர் கொள்வர். ஆனல் தற்காலத்து ஆராய்ச்சி யாளர்கள் இதனை ஐயுறுகிருர்கள்.

மகிழ்ச்சி, கோபம், துக்கம் முதலிய உணர்ச்சிகள் தோன்ருதிருக்கும் நிலையே நடுவுநிலை அல்லது சாந்த நிலை யாகும். இவ்வுணர்ச்சிகள் தோன்றி அளவுபட் டிருக்கும் நிலை 'ஒப்பு நிலை' *(harmony)* யாகும். சாந்த நிலையே வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாயுள்ளது. ஒப்புநிலை தான் உலகத்தில் நீதி நெறியாய் விளங்குவது. இந் நீதிநெறியைப் பின்பற்றும் பயிற்சியின் விளைவே பண் பாடு என்று கூறப்படுவது. மனிதன் பின்பற்றவேண் டும் நீதியானது முதன்முதல் அவனை அணுகியுள்ளா ரைப் பற்றி நின்று, பின்பு வர வர விரிந்துகொண்டே செல்லுதல் வேண்டும். படிக்கட்டின் அடியிலிருந்து தொடங்கி, வர வர மேற்பட்டு உயர்ந்துகொண்டே செல் லுதல் வேண்டும் என்றும் சொல்லலாம். ஒருவனை அணுகியிருக்கும் முதற்படி அவனுடைய குடும்பமே யாகும். இக் குடும்பம் நீதியோடு நிர்வகிக்கப்படின், அதிலிருந்து உண்டாகும் இன்பத்தை ஒரு செய்யுள் பின் வருமாறு உணர்த்துகிறது :

மனைவி மக்களும் மாண்புடைத் தந்தையும்
 மாறுபா டின்றி ஒற்றுமை மன்னவே
இனிதின் வாழ்ந்திடின், யாழொடு தீங்குழல்
 இயைந் தொலித்திடும் இன்னிசை போலுமே;
துனியில் சோதரர் ஒன்றி யிணங்கியே
 தூய வாழ்வின் ஒழுகித் தொடர்ந்திடின்,
நனி யிசைக்கும் பல பல இன்னியம்
 நாத மொன்றினை நல்குதல் போலுமே.

இங்கு யாவரும் உள்ளத் தினியராய்
இயையும் ஒற்றுமை யோடன்பு கொண்டுதாம்
தங்கி வாழ்ந்திடின், அன்னவர் தம்மனை
தாங்கு தீப வொளியெனச் சாலுமே;
அங்கு மென் மழலைச்சிறு மக்கள்தாம்
அணியென மகிழ் தந்துடன் தோன்றுங்கால்,
துங்க வொண்சுடர் நற்பெரு நாளென்றும்
தொடர நின்றின்பப் பேரொளி துன்னுமே.

நீதிநெறியில் ஒழுகுபவன் தான் வாழும் நிலைகளுக்கெல்லாம் தக்கபடி தன்னைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்கிறான். தனது நிலைக்குப் புறம்பான எதையும் அவன் விரும்புவதில்லை. செல்வமும் கௌரவமுமுள்ள நிலையில் தான் இருப்பானாயின், அந்நிலையிலுள்ளானொருவனைப் போலவே ஒழுகுவான். வறுமையும் எளிமையும் உள்ள நிலையில் தான் இருப்பானாயின், அந்நிலையிலுள்ளானொருவனுக்குத் தக்கவாறு நடந்துகொள்வான். அநாகரிகதேசத்திற்குத் தான் செல்ல நேரிடின், அங்குள்ளானொருவனைப் போலவே ஒழுகுவான். இடையூறும் அபாயமும் உள்ள நிலையைத் தான் அடைவானாயின், அந்நிலையிலுள்ளானொருவனிடம் எதிர்பார்க்கும் செயல்களையே அவன் புரிவான். சுருங்கக் கூறின், தன்னதிகாரியாய் நின்று தானே வகிக்க முடியாத யாதொரு நிலையும் நீதியொழுக்கம் பூண்டவனுக்கு இல்லை.

தான் பெரும்பதவியி லிருக்கும்போது, தன்கீழ் அடங்கி வாழ்பவர்மீது அகங்கரித்து அதிகாரம் செலுத்த மாட்டான். தான் கீழடங்கி வாழும்போது, தனது அதிகாரிகளிடம் சென்று இச்சகம் பேசி அவர்களது பிரீதியைத் தேடிக்கொள்ள முயலமாட்டான். தன்னுடைய நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்வானேயன்றி, பிறரிடமிருந்து யாதொன்றையும் நாடமாட்டான். ஆதலால், அவன் ஒருவர்மீதும் குற்றம் கூறுவதில்லை; தெய்வத்தை நொந்துகொள்வதில்லை; மக்களைப் பழிப்பதில்லை.

மேற்காட்டியவை போன்ற அறிவுரைகள் இந்நூலின் பெருமையை நமக்கு நன்கு உணர்த்துகின்றன.

இனி மூன்ருவது தொகுதி மென்ஸியஸ் (*Mang-tze. Mancius*) என்பவரின் உபதேசங்கள். இவரது காலம் கி.மு. 372 முதல் கி.மு. 289 வரையாகும். இவரை முற்குறித்த நூலை இயற்றிய ட்ஸூ ஸ்ஸூவின் மாணுக்கரென்று சிலர் கூறுவர். இவர் திடசரீரம் படைத்தவர்; மனத்திட்பம் பெற்றவர்; அரசியல் பற்றி ஆழ்ந்த அறிவு வாய்ந்தவர்; தமது நாட்டினரது குற்றங் குறைகளை எடுத்துக்காட்டுதலில் அஞ்சாத நெஞ்சம் படைத்தவர். தமது கொள்கைகளை நிலையிடுவதற்கு அங்கும் இங்குமாக அலைந்து திரியாதபடி அரசர்களது ஸமுகங்களுக்குச் சென்று அங்கே வாதம்புரிந்து தீமையையும் கொடுங்கோன்மையையும் இவர் ஒழிக்க முயன்ருர். அரசாட்சி தெய்வம் தந்த உரிமை என்பதுபோல, கவியாட்சியும் தெய்வம் தந்த உரிமையென்ற கொள்கையை மேற்கொண்டனர். இவர் கடைசியாகத் திருத்த முயன்றது லு தேசத்தரசனை. இவ் அரசன் இவரது உபதேசங்களைச் செவிக் கொள்ளாது, இவரைப் புறக்கணித்துவிட்டான். தெய்வத்தின் திருவுளக் கருத்தென இத் தோல்வியைக் கருதி, தம் இறுதிக் காலத்தில் முற்றும் துறந்தவராய் அடங்கியொடுங்கி வாழ்ந்தனர். ஆனுல் இத் தோல்வியினின்றும் சீன மக்களுக்குப் பெரியதொரு நன்மை விளைந்துவிட்டது. நூல்களைப் பரிசிலனை செய்து எழுதி வைக்கச் சௌகரியம் இவர்க்கு வாய்த்தது. இவர் எழுதியவை உயிர்த் தத்துவம் நிரம்பிச் சுருக்கமும் தெளிவும் கொண்டு சிறந்துள்ளன; இம் முனிவரது சிறந்த கொள்கைகளின் உட்கிடக்கையைச் சீன மக்களிடையே இவர் பரவச் செய்தனர்.

மக்கள் இயற்கையிலேயே நற்குணம் வாய்ந்தவர்களென்று இவர் கருதினர். குழந்தை மனப்பான்மையை இழந்துவிடாதவனே பெரியோன் என்றனர். ஒரு குழந்தை தவழ்ந்து சென்று கிணற்றில் விழுந் தருவாயிலிருந்தால்,

நாம் உடனே ஓடிச் சென்று அதனை எடுத்துக்கொள்கிறோமல்லவா? ஆதலால், உயிர்களின்மீது அருளும், நேர்மையானவற்றைச் செய்வதில் அவாவும் மக்களது இயற்கையிலேயே அமைந்துவிட்ட இயல்புகள் என்பது விளங்கவில்லையா? இவ்வாறு இயற்கையாகவேயுள்ள நற்குணங்களை மேன்மேலும், அபிவிருத்தி செய்து விளங்கவைப்பது நமது கடமை.

> முனிவர்களும் நாமும் ஓரினத்தவர்கள்தாம். நாம் முயன்றால், முனிவர்களாகிவிடலாம்.
>
> அருள் என்ற குணம் எல்லா மக்களிடத்தும் உள்ளது; வெட்கவுணர்ச்சி மக்கள் எல்லாரிடத்தும் உள்ளது. மரியாதை என்ற உணர்ச்சி மக்கள் எல்லாரிடத்தும் உள்ளது. நன்மை தீமை என்ற பகுப்புணர்ச்சி மக்களெல்லாரிடத்தும் உள்ளது.

இவை மென்ஸியஸ் வசனங்களில் மிகப் பிரபலமானவை. நம்மிடத்தே மக்களியல்பும் விலங்கியல்பும் உள்ளன. இவற்றின் வேறுபாடுகளைத் தெரிந்து முற்கூறிய அருள் முதலிய குணங்களைப் பெருகச் செய்தல் வேண்டும்.

> அருட்குணமில்லாதவன் மக்களினத்தவன் அல்லன்....
>
> ஒருவனிடத்தே பெருந்தன்மையும் உண்டு, சிறுதன்மையும் உண்டு.
>
> பெருந்தன்மையைப் பேணுபவன் பெரியோன் ஆகிறான்;
>
> சிறுதன்மையை வளர்ப்பவன் சிறியோன் ஆகிறான்.

இவ்வாறாக, மென்ஸியஸ் கொள்கைகளில் ஓர் லட்சியம் கடைப்பிடிக்கப் படுகிறது. இந்த லட்சியத்தை 'ஆன்ம விகாசம்' என்று குறித்திட்டு, இதனை விடியற்காலத்து

மென்காற்று என உவமிப்பர். இம் மென்காற்றைப் பகற்பொழுது முழுவதும் மலினப்படாது பேணிக் காத்துக் கொள்வதுதான் நீதியொழுக்கத்திலுள்ள முக்கிய பிரச்சினை என்பர்.

தனிமனிதன் என்ற அளவில் நின்றுவிடாது, அரசியல் பற்றியும் மென்ஸியஸ் திண்ணமான கொள்கைகளையுடையவர். ஜனநாயக ஆட்சியையே இவர் வற்புறுத்தினர். இது பற்றி இவர் கொண்டுள்ள கொள்கைகள் வருமாறு :

மக்கள் அனைவரும் சமம்.

அரசியல் அங்கங்கள் மூன்றனுள், ஜனங்களே முதற்படியாக முக்கியமானவர்கள்........அரசன் கடைசியாகத்தான் முக்கியமானவன்.

ஒருவனுக்கு மேற்பதவி கொடுப்பதும் தண்டிப்பதும் அரசியலதிகாரிகள் சொல்வதைப் பொறுத்திருக்கக் கூடாது ; பொது மக்கள் கூறுவதையே பொறுத்திருக்க வேண்டும்.

அரசாட்சி பொதுமக்களது நன்மையின் பொருட்டேயாதல் வேண்டும். அரசன் தனது இன்பநுகர்ச்சிக்குரிய பூம்பொழில், இசையரங்கு முதலியவற்றைப் பொது மக்களோடு பகிர்ந்து நுகர்தல் வேண்டும்.

அரசனுக்கும் பொதுமக்களுக்குமுரிய தொடர்புகள் பரஸ்பரமாயுள்ளவை. அரசன் தனது அமைச்சர்களைக் கைகால்களெனக் கருதுவானாயின், அவர்களும் அவனைத் தங்கள் உதிரம் என்றும் இதயம் என்றும் போற்றுவார்கள். அவன் அவர்களை நாய்கள் குதிரைகள் என்று நினைப்பானாயின், அவர்களும் அவனைச் சாதாரணக் குடிஜனங்களில் ஒருவனென நினைப்பார்கள். அவன் அவர்களை மலம் என்றும் அற்பப் புல் என்றும் கருதுவானாயின், அவர்களும் அவனைக் கள்வனென்றும் பகைவன் என்றும் கருதுவார்கள்.

மேலதன் விளைவாக, அரசனுக்கு விரோதமாய்ப் புரட்சி புரியும் உரிமை பொதுமக்களுக்கு உண்டு.

அரசன் தெய்வ ஆணையை மேற்கொண்டு ஆட்சி புரிகிறான். அவன் கொடுங்கோன்மை செலுத்துவானாயின், அவ் ஆணையை அவன் இழந்துவிடுகிறான்.

ஆழ்ந்து நோக்கினால், மக்கள் மனமார ஒத்துக் கொள்வதினாலேதான், அரசன் ஆட்சிபுரிகிறான்.

இம் மேற்கோள்களினால், தயாரூப-அரசாட்சிக் கொள்கையையே (*Benevolent Government*) மென்ஸியஸ் விரித்து விளக்கினரென்பது புலனாகும். இவரது நூல்களும் ஆரம்பப் பள்ளிச் சாலைகளில் கட்டாய பாடமாகப் போதிக்கப்பட்டு வந்தன. இதனால் இவர் சின மக்களது உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிட்டமை விளங்கும்.

நான்காவது தொகுதி நூல் கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் உரையாடல்கள் (*Analects of Confucius*). இம் முனிவரின் மரணத்திற்குப் பிறகு இந்தப் பொறுக்குமணிகள் இவரது மாணாக்கர் 'ட்ஸேங்' 'யு' என்ற இருவரையும் பின்பற்றியவர்களால் தொகுக்கப்பட்டனவாகலாம். இவைகளிற் பெரும்பான்மை இப்பேரறிஞர் தமது சிஷ்யர்களோடும், தம்மிடம் தத்துவ விசாரணை செய்து வந்தவர்களோடும் நிகழ்த்திய ஸம்பாஷணைகளாக உள்ளன. சிறுபான்மை மாணாக்கர்களுடைய உரையாடல்களும் இச் சிறந்த நூலிற் காணப்படுகின்றன.

இந்நூல் கிடைத்த விவரம் அறிதற்குரியது. கி. மு. 213-ல் சின் ஷிஹ் ஹ்வாங் என்ற ஒரு சக்கரவர்த்தி தன்னுடைய ஆட்சிமுதல் ஒரு புதிய சின சரிதத்தைத் தொடங்க எண்ணினான். பண்டை நூல்கள் எல்லாவற்றையும் அக்கினி பகவானுக்கு இரையாக்கிவிட வேண்டுமென்றும், கல்வியில்

வல்ல சினத்து அறிஞர்களை யெல்லாம் உயிரோடு புதைத்து விட வேண்டுமென்றும் உத்தரவு செய்தான். செய்யுட் கோவை (*Book of Odes*) சரித்திர நூல் (*Book of History*) இவ்விரண்டையும் பற்றிப் பேசுபவர்களுக்கும், தன் காலத்துக்கு இழிவு தோன்றும்படி பூர்வகாலத்தைப் புகழ்ந்துரைப்பவர்களுக்கும், இவர்களது சுற்றத்தார்களுக்கும் இதே கதி தான் விதிக்கப்பட்டது. உத்தரவு பிறந்து 30 நாட்களுக்குப் பின்பு எவரிடத்தேனும் பண்டை நூல் யாதேனும் காணப்படுமாயின், அவர்கள் சரீரத்தில் சூடு பொறித்து, பெரு மதில் கட்டுவதற்கு நான்கு ஆண்டுகள் வேலையாளாகப் போகவேண்டுமென்றும் கட்டளையிடுவித்தான். இவ்வாறெல்லாம் செய்தால் சீன சரித்திரம் தனது காலம் முதல் புதிதாகத் தொடங்குவதாகுமென்றும் கருதினன். ஆனால் இவனது ஆட்சிக் காலம் மிகச் சுருங்கியதாய்விட்டது. சில அரிய பழைய நூல்களும் அழிந்துபோகாமல் தப்பிவிட்டன. இங்ஙனம் தப்பியவற்றுள் ஒன்று இவ்வுரையாடல் நூல். கன்ப்வூஸியஸ் முனிவர் வாழ்ந்துவந்த வீட்டின் சுவர் இடுக்கிலே இதன் பழம்பிரதி யொன்று சுமார் கி. மு. 150-ல் கண்டெடுக்கப்பட்டது. வேறொரு பிரதியும் அடுத்துள்ள ஒரு சிற்றரசு நாட்டில் அகப்பட்டது. இப் பிரதிகள் பழைய சீன லிபியில் எழுதப்பட்டிருந்தன. புது லிபியில் எழுதிப் பொருளை விளக்கிய பெருமை இம்முனிவரின் வம்சத்தில் வந்த ஓர் அறிஞருக்கு உரியது.

இந்நூலில் பத்துத் தொகுதிகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் இரண்டு உரையாடற் பகுதிகள் உள்ளன. இப்பகுதிகள் மூன்று முதல் நாற்பத்தேழு வரை பல இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பகுதிகளில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பொருளைப் பற்றியது. பொதுப்படக் கூறுமிடத்து, அடிப்படைக் கொள்கைகள் பற்றியும், ஆட்சி முறை பற்றியும், நீதி, ஆசாரம் முதலியன பற்றியும், நல்

லியல்பு பற்றியும், கல்வி மாணுக்கரியல்பு முதலியன பற்றியும், கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரைப் பற்றியும், பண்டைக் காலத்துப் பெரியோரைப் பற்றியும் இப்பகுதிகள் அமைந்துள்ளன. சில உதாரணங்கள் வருமாறு :

உண்மையுள்ளவனுக்குக் கவலையில்லை ; அறிவிற் சிறந்தவனுக்கு மயக்கம் இல்லை ; தைரியமுள்ளவனுக்கு அச்சமில்லை.

நீ நன்மைக்கு நன்மை செய்தால், மக்கள் நன்மை செய்தலில் முற்படுவார்கள். நீ தீமைக்குத் தீமை செய்தால், மக்கள் தீமை செய்யக்கூடாது என்று எச்சரிக்கப் படுகிருர்கள்.

தீமைக்கு நன்மை செய்வது ஒருவனது பெருந் தன்மைக்கு அடையாளம். நன்மைக்குத் தீமை செய்வது அவன் குற்றவாளி என்பதற்கு அடையாளம்.

* * *

நேர்மையான நெறியைக் கண்டபொழுது, அதன் வழியே செல்வதில் நான் தவறக்கூடாது. எனது பிழையைக் கண்டபொழுது, அதனைத் திருத்துவதில் நான் பின்வாங்கக்கூடாது. இவைகளைப்பற்றித்தான் நான் எப்பொழுதும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஒருவன் பிழை செய்துவிட்டு அதைத் திருத்தாமல் போனல், அவன் மீண்டும் பிழை செய்தவனுகிருன்.

சிறந்த இயல்புள்ளவன் தன்னைத் தானே கடிந்து கொள்ளுகிருன். அவ்வியல்பு இல்லாத பொதுமகன் மற்றவர்களைக் கடிந்துரைக்கிருன்.

கௌரவமுள்ளவன் தனது நல்லியல்பைக் கருதுகிருன் ; கீழ்மகன் தனது பதவியைக் கருதுகிருன். கௌரவமுள்ளவன் நீதியை விரும்புகிருன் ; கீழ்மகன் பிறரது தயவை விரும்புகிருன்.

பகட்டான பேச்சு 'யார் நல்லவன்? யார் தீயவன்?' என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியாதபடி நம்மை மயக்கி விடுகிறது. சிறு நஷ்டங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதவன் பெருஞ் செயல்களை அடிக்கடி கெடுத்து விடுவான்.

* * *

அரசனாயிருப்பது கஷ்டந்தான். ஆனால், அமைச்சனாயிருப்பதும் எளியதன்று.

அரசனிடத்தில் ஒருவன் பேசும்பொழுது மூன்று விஷயங்களைக் கவனித்தல் வேண்டும். கேட்கும் முன் பேசினால், அது பொடுதாரித்தனமாகும். கேள்வி கேட்டபொழுது பேசாதிருந்தால், அது மனத்தைத் திறந்து சொல்லாமை யாகும். அரசனது மனப்போக்கையும் சமய சந்தர்ப்பத்தையும் தெரிந்து பேசாமற்போனால், அது குருட்டுத்தனமாகும்.

அரசாங்கச் சட்டங்களால் மக்களை நெறிப்படுத்துக. தண்டனை வரும் என்ற அச்சத்தால் அவர்களைப் பழக்குக. மக்கள் சிறைவாசத்தினின்றும் தப்ப முயல்வார்கள்; ஆனால், மானம், வெட்கம் என்பன அவர்களுக்கு இல்லாமற் போய்விடும். நீதியினாலே மக்களை நல்வழிப்படுத்துதல் வேண்டும். அச்சத்தால் அவர்கள் அடங்கி ஒழுகச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு மானம், பெருந்தன்மை ஏற்படும்.

தனது நல்லொழுக்கத்தால் செங்கோன்மை புரிபவன் துருவ நட்சத்திரம் போன்றவன். இது சலனமின்றித் தன்னிடத்திலேயே யிருக்க, மற்றை நட்சத்திரங்களெல்லாம் இதனைச் சுற்றி வருகின்றன.

ஓர் அரசன் தானே நீதி யொழுக்கத்தைப் பின்பற்றுவானாயின், மக்கள் அவன் ஏவ வேண்டாதபடியே அவனது கட்டளையைப் போற்றுவார்கள். அவனே நீதி யொழுக்கத்தைப் பின்பற்றுமற் போனால், எவ்வளவு வற்புறுத்தி ஏவினாலும் அது பயன்படமாட்டாது.

அரசின் முக்கியமான கொள்கைகள் யாவை? மக்களுக்குப் போதுமான உணவு இருத்தல் வேண்டும். போதுமான சேனை இருத்தல் வேண்டும். மக்கள் அரசனிடத்திலே நம்பிக்கை யுடையரா யிருத்தல் வேண்டும்.

இம் மூன்றினுள், ஏதாவது ஒன்றைக் கைவிடும்படி நேர்ந்தால், எதனைக் கைவிடலாம்?

நான் முதலிற் சேனையைக் கைவிட்டு விடுவேன்.

மற்றை இரண்டனுள், முதலாவது எதனைக் கைவிடலாம்? மக்களுக்குப் போதுமான உணவு இல்லை என்றாலும் அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், அரசனிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமற் போனால், ஒரு தேசிய ஜாதி வாழ முடியாது.

வழக்குக்களை விசாரிப்பதில் நான் பிறரைப் போலவே சிறந்து விளங்குகிறேன். ஆனால், வழக்குக்களே ஏற்படக்கூடாது என்பதுதான் என் லட்சியம்.

* * *

தெரிந்தது இன்னது என்பதை அறிவதும், தெரியாதது இன்னது என்பதை அறிவதும்தான் அறிவாளியின் சிறந்த இயல்பாகும்.

கற்கவேண்டும் என்று கவலை கொள்ளாதவனுக்கு நான் கற்பிக்க மாட்டேன். விஷயங்களைத் தானாகவே தெளிவாக்கிக்கொள்ள முயலாதவனுக்கு நான் விளக்க முற்பட மாட்டேன். நான் காற்பகுதியை விளக்கிய பிற்பாடு, ஏனை முக்காற் பகுதியையும் வீடு சென்று தானாகவே சிந்தித்து அதன் பொருண்மை முழுவதையும் உணர்ந்துகொள்ளாதவனுக்கு நான் மேலும் கற்பிக்கும் சிரமத்தை எடுத்துக்கொள்ள மாட்டேன்.

* * *

இலக்கியக் கல்வியில் மற்றையோரைப் போலவே நான் சிறந்து விளங்குகிறேன். ஆனால் கற்ற கல்வியின்

வழியே நின்று சான்ருேனுவதில் நான் வெற்றி பெற்றுள்ளேன் என்று கருத முடியவில்லை.

எனது நல்லியல்புகள் அபிவிருத்தி செய்யப்பட வேண்டும்.

எனது கல்வியைப் புறக்கணித்தல் கூடாது.

கல்வி அறிவைப் பெருக்கி, அதன் வழியே இடையீடின்றி ஒழுகுதல் மகிழ்ச்சியைத் தருவதல்லவா?

ஒத்த உணர்ச்சியுடன் மக்கள் வெகு தூரத்திலிருந்து தன்னிடம் வருதல் இன்பம் தரத்தக்கதல்லவா?

நமது இளைஞர்கள் தம் குடும்பத்திற்கு நல்ல புதல்வர்களாயிருத்தல் வேண்டும். சமுதாயத்தில் அடக்கமும் வணக்கமும் உடையவராயிருத்தல் வேண்டும். தமது ஒழுக்கத்தில் விழிப்புடையவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். பொதுமக்கள்மீது அன்புடையராயிருத்தல் வேண்டும். தயை, தாட்சணியமுள்ளவர்களோடு நெருங்கிப் பழகுதல் வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் அறிந்ததன் பிற்பாடு, மேலும் அவர்களுக்குச் சக்தி யிருக்குமானுல், அவர்கள் நூல்களைக் கற்றுக்கொள்ளட்டும்.

இயற்கையிலேயே நல்லறிவு வாய்ந்தவர்கள் மக்களில் முதல்தரத்தினராவர். கல்வியின்மூலமாய் அறிவு வாய்ந்தவர் அடுத்த படியினர். கேவலம் உழைப்பினுல் கல்வியைத் திரட்டிக்கொள்பவர் மூன்ருவது படியினராவர். கல்வியில் மந்தமாயிருந்து கற்கமாட்டாதவர்கள் கடைசிப் படியினர்.

* * *

கல்வி செய்யுட் கோவையோடு தொடங்குகிறது; தக்க நல்லொழுக்கத்தினுல் ஊற்றமடைகிறது; இசைப் பயிற்சியால் முற்றுப் பெறுகிறது.

ஒரு வாக்கியந்தான் செய்யுட் கோவை அனைத்திற்கும் உயிர் போன்றது. அது 'உன் இதயத்தைச் செம்மைப்படுத்திக்கொள்' என்பதே.

சிந்தியாதபடி வாசித்தல் மனத்தில் குழப்பத்தை உண்டு பண்ணும். வாசியாதபடி சிந்தித்தல் மனத்தின் சமநிலையைக் கெடுத்துவிடும்.

நினைவாற்றலைப் போற்றும் கல்வி மக்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்க உதவும். ஆனால், ஆசிரியனாய் அமைவதற்குப் போதியதாகாது.

முற்காலத்தில் தம்பொருட்டே மாணவர்கள் கற்று வந்தார்கள். இன்று மாணவர்கள் பிறர்பொருட்டுக் கற்கின்றார்கள்.

இங்குக் குறித்த உரையாடல்கள் நம் அறிவை முற்றும் வசிகரித்து விடுகின்றன. கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரது நல்லியல்புகளும், தம் காலத்தவரைக் குறித்து அவர் கூறுவனவற்றின் சிறப்பியல்புகளும், தம் மனத்தில் தோன்றுவனவற்றைச் சிறு சிறு தொடர்புள்ள வாக்கியங்களைக் கொண்டு தொனிப்பொருள் தோன்றும்படி அமைக்கும் ஆற்றலும் பெரிதும் போற்றத்தக்கன. இப்பேரறிஞர் நம்மைக் கவர்ந்து விடுகிறார். இவர் சொல்லுவது சில சமயங்களில் முரட்டுத் தனம்போல் தோன்றுகிறது. ஆனால், அம் முரட்டுத்தனத்தினூடே இவரது அன்பும் வெளிப்படுகிறது. உரையாடற் பகுதியின் பெருமை இங்குக் கூறியவற்றால் ஒருவாறு விளங்கும்.

சினத்தில் மிகப் பூர்வ காலத்திலே கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் கொள்கை மட்டும்தான் இருந்தது என்று கொள்ளுதல் தவறாகும். அவர் காலத்திலேயே லேஓ-ட்ஸெ என்பவர் வேறொருவகைச் சமயத்தை நிறுவினர் என முன்பே கூறியுள்ளோம். இச்சமயத்திற்கு டா-ஒஸ்ம் என்று ஆங்கிலத்தில் பெயர்.

லேஓ-ட்ஸெ 'குஹ்ஸியென்' நகரத்தில் பிறந்தார். கன்ப்வூஸியஸ் முனிவருக்குச் சுமார் இருபது ஆண்டு

களுக்கு முன் கி. மு. 571-ல் தோன்றியவர் என்பது சிலரது துணிபு; சிறிது பிற்பட்டவர் என்பது வேறு சிலரது துணிபு. இவர் கல்வியில் சிறந்த ஒரு பழைய குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ராஜதானியிலுள்ள அரசியல்-பிரமாணங்களைப் பாதுகாக்கும் உத்தியோகத்தில் இவர் இருந்தார்; நடுப் பிராயத்தில் உத்தியோகத்தை விட்டு நீங்கித் துறவிபோல் வாழ்ந்து வந்தனர். தொண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இவர் வாழ்ந்தவர் என்று தெரியவருகிறது.

இவர் இயற்றிய சிறந்த நூல் 'டா-ஓ' என்று பெயர் பெறும். இதனாலேயே இவரது கொள்கைகளுக்கு டா-ஓஸ்ம் என்ற பெயர் வழங்குகிறது. இது ஒரு சிறு நூல்தான்; 5,000 சொற்களே இதில் உள்ளன. ஆனால், இதன் பெருமையை இப்பொழுது சீன மக்கள் நன்கறிந்து பெரிதும் போற்றிவருகிறார்கள். கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் கொள்கையைப் பின்பற்றுபவர்களைக் காட்டிலும், இவரது கொள்கையைப் பின்பற்றுபவர்களே தற்காலத்தில் மிக அதிகம் என்று சொல்லலாம். சீன நூல்கள் அனைத்திலும் டா-ஓ நூலே மிகப் பல பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் 12 மொழி பெயர்ப்புக்களும், ஜெர்மன் மொழியில் 9 மொழி பெயர்ப்புக்களும் உள்ளன.

கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரிடத்திலே சாமானிய மக்களுக்கு வேண்டும் திட்பமான அறிவு மிகுந்து காணப்படுகிறது. ஆனால், லேஓ-ட்ஸெ முனிவரிடத்தில் மதிநுட்பமும் ஆழ்ந்த கருத்தும் ஒள்ளிய அறிவும் காணப்படுகின்றன. கி. மு. 136-ல் ஹான் வூட்டி என்ற சக்கரவர்த்தியால் கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் கொள்கை அரசாங்கக் கொள்கையாக நிறுவப்பட்டதற்குமுன், லேஓ-ட்ஸெ முனிவரின் கொள்கையே பெரும்பாலாராலும் அங்கிகரிக்கப்பட்டிருந்தது. கி. மு.

136-க்குப் பின் அரசியல் அதிகாரிகள் எல்லாரும் கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் கொள்கைகளையே பின்பற்றினர். ஆனால் ஆசிரியர்களும், சுவாங்-ட்ஸே முதலிய கவிஞர்களும் லேஒ-ட்ஸெ கொள்கைகளையே பின்பற்றினர். இந்த ஆசிரியர்கள் அரசியல் அதிகாரிகளாக அமைந்த காலத்தில், கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரை வெளிப்படையாகவும், லேஒ-ட்ஸெ முனிவரை மறைவாகவும் போற்றிவந்தனர்.

இவ் இருவரது கொள்கைகளும் தம்மில் பெரிதும் வேறுபட்டன. கன்ப்வூஸியஸ் கூறுவனவற்றில் அறிவுரையைக் காணலாம். ஒரு சமுதாயம் நல்ல நிலையில் ஒழுங்குற நடைபெற வேண்டுவதைப்பற்றியே இம் முனிவரின் கொள்கைகள் அமைந்துள்ளன. இந்த ஒழுங்கு நியதிகள் மனோபாவனைகளுக்கும் ஆன்ம வேட்கைகளுக்கும் இடந் தருவன அல்ல. அன்றியும், இக்கொள்கைகள் சாமானிய உலகிலுள்ள நிகழ்ச்சிகளையும் நியதிகளையும் பற்றியன. இந்நிலையிலும் இவை மனோபாவனைக்கு இடங் கொடுப்பன அல்ல. எனவே, இவற்றால் வாசிப்பவர்க்கு உத்ஸாகமோ மனக்கிளர்ச்சியோ உண்டாவதில்லை. ஆனால், லேஒ-ட்ஸெயின் மணிமொழிகளில் உற்சாகமும் மனக்கிளர்ச்சியும் உண்டாகின்றன. கன்ப்வூஸியஸ் மதத்தினர் கல்வியையும் பண்பாட்டையும் பகுத்தறிவையும் மிக மேலாக மதித்திருந்தனர். லேஒ-ட்ஸே மதத்தினர் இவைகளை விடுத்து இயற்கைகளையும் உள்ளுணர்ச்சிகளையும் மிக மேலாகக் கருதினர். கன்ப்வூஸியஸ் முனிவர் கண்கூடாகக் கண்ட உண்மைகளில் அறிவைச் செலுத்தினர். லேஒ-ட்ஸெ ஆழ்ந்து மறைந்து கிடந்த உண்மைகளை நோக்கினர். மனிதன் என்ற நிலையில் நல்லவனாக இருந்து, தந்தை என்ற நிலையில் புதல்வர் புதல்வியர்க்குச் செய்ய வேண்டும் கடமைகளைச் செய்து, குடும்பத் தலைவன் என்ற நிலையில் குடும்பத்தினரை உணவு முதலியவற்றால் திருப்தி செய்து வாழ்ந்த ஒருவன், உலகத்தோற்

றத்தின் அழகையும், அதன் ரகஸியத்தையும், உயிர் வாழ்வின் பொருண்மையையும், ஆன்மாவின் சலனங்களையும், இகவாழ்வுக்குப் பிற்பாடு அறியவொண்ணுதபடி மறைந்து நிற்கும் பரவாழ்வைக் குறித்த வேட்கை முதலியவற்றையும் அறிய வேண்டாமா? இவற்றைப் பற்றியனவே லேஒ-ட்ஸெயின் முக்கியமான கொள்கைகள்.

இவர் இயற்றிய நூல் 81 அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளது. ஒவ்வோர் அதிகாரமும் முரணணி வாக்கியம் ஒன்றில் தொடங்கி, இவ்வாக்கியத்தோ டொத்த பொருண்மையுள்ள வேறு சில வாக்கியங்களால் தெளிவுறுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒன்றன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

நீர்சூ ழுலகம் நித்திய மாகுங்காண்.
ஒருமந் நித்தியத் தின்உறு காரணம்
ஆருந் தனக்கென வாழ்விலை. ஆதலின்
வேருற்று நின்று விளங்கும் நெடிதே.

ஆதலின்,

இன்னதோர் காரணம் தேர்ந்த இருடியும்
தன்னைமுன் வைக்கிலன், இறுதியில் வைக்குவன்;
அன்னவன் முந்துற் றமைந்திடல் காண்குவன்;
செந்நெறி யாளர் இவ் வுண்மை தெளிகுவார்.

நினைத்தறி யாமலே நேர்ந்த துடலென்று
இணைத்திற மோர்தலின் நீள்காவல் எய்துமால்.
தனைப்பொருட் டாகத் தான்வாழ்தல் இல்லையேல்,
தனையுண்மை யாகத் தானுணரு மன்ருே?

இங்கே முதற் செய்யுளில் 'நித்தியம்' என்பதும் 'வாழ்விலை' என்பதும் முரண். இக்கருத்தைத் தொடர்ந்து

பின் இரண்டு செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு முரண்படு கருத்து அமைந்துள்ளது. இவை 'ஆதலின்' எனத் தொடங்கு கின்றன.

இவர் காலத்திற்குச் சுமார் ஒரு நூற்றூண்டு பிற்பட்டு, சுவாங்-ட்ஸெ என்பவர் தோன்றினர். எனவே, இவர் மென்ஸியஸ் காலத்தில் வாழ்ந்தவராவர். இவர் லேஒ-ட்ஸெ யின் கொள்கை உறுதியுற்றுப் பரவுவதற்குக் காரணமா யிருந்தனர். லேஒ-ட்ஸெ தமது கருத்துக்களைச் சிறுசிறு மணிமொழிகளால் வெளியிட்டனர். சுவாங்-ட்ஸெ அக்கருத் துக்கள் பற்றித் தத்வார்த்தம் நிரம்பிய நீண்ட கட்டுரைகளை எழுதினர். லேஒ-ட்ஸெ உள்ளுணர்வு மயமாயிருந்தனர்; சுவாங்-ட்ஸெ அறிவு மயமாய் விளங்கினர். லேஒ-ட்ஸெ உபதேசித்து வந்தனர்; சுவாங்-ட்ஸெ பிறமதங்களையும், பிறர் கொள்கைகளையும் இழித்துப் பரிகசித்தனர். சுவாங்-ட்ஸெ கி. மு. 265-ல் மரணமடைந்தனர்.

கன்ப்வூஸியஸ் லௌகிகக் கொள்கைகளைப் பரப்பினர். லேஒ-ட்ஸெ ஆன்ம ரகஸியக் கொள்கைகளை வெளியிட்டனர். இக்கொள்கைகளேயன்றி, சமயக் கொள்கைகளும் மிகப் பூர்வகாலத்தில் தானே இருந்தன. இவற்றை உபதேசித்த அறிஞரது பெயர் மோட்-ஸெ. இவர் கி. மு. 4-ம் நூற்றூண் டின் இறுதியில் வாழ்ந்தவர். இவர்தாம் பிற்காலத்தில் தோன்றிய கிறிஸ்தவ சமயக் கொள்கையோடு ஒத்த கொள்கைகளைப் பரவச் செய்தவர். அருள் அல்லது சர்வ ஜீவ தயையே சமூகத்திற்கும் உலகத்துச் சமாதானத்திற்கும் அடிப்படை என்று உபதேசித்தனர். தெய்வத்தின் முன்னிலை யில் எல்லா மக்களும் சமம் என்ற கொள்கையையும் இவர் வற்புறுத்தினர். கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் கொள்கைகள் பலவற்றையும் இவர் கண்டித்தனர். சடங்கு முதலிய கிரியைகளையும் அந்திய கருமங்களையும் மக்களை வறுமைப்

படுத்தும் வீண் செலவின் காரணம் என்று போதித்தனர். இசைப் பயிற்சி கூடாது என்று மூன்று கட்டுரைகள் வரைந் தனர். விதியில் நம்பிக்கை கொண்ட கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரை மறுத்து, விதி என்பது இல்லையென மூன்று கட்டுரைகள் எழுதினர். ஆடம்பர வாழ்க்கையை அறவே ஒழிக்க வேண்டும் என்பதும் இவர் கருத்து. எல்லாவற்றிற் கும் மேலாக, அந்நிய ராஜ்யங்களைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் போர் செய்தல் தகாது என்று உபதேசித்தனர்.

யாரொ டும்பகை கோளில தானபின்
போரொ டுங்கும் புகழொடுங் காது

(மந்தரை சூழ்ச்சி. 12)

என்று கம்பர் கூறுவதும் நோக்கத்தக்கது. கன்ப்வூஸியஸ் முனிவரின் காலத்திற்குப் பிற்பாடு இரண்டு நூற்றுண்டுக ளாக இவருடைய செல்வாக்குச் சின தேசத்தில் மிகுந் திருந்தது.

மோட்-ஸெயின் பின், கி. மு. 3-ம் நூற்றுண்டில் ஷாங்-ட்ஸெ என்பவர் தோன்றினுர். இவர் நமது தேசத்துக் கௌடில்யரைப் போலப் போர் வேண்டும் என்ற கொள் கையை வற்புறுத்தி உபதேசம் பண்ணி வந்தார். உழுந் தொழிலையும் இவர் பெருமையாகவே கொண்டிருந்தனர். ஆனுல், அவ்வாறு கொள்ளுதலின் காரணம் உழவர் தேசபக்தி நிரம்பிய போர் வீரர்களாவதற்குத் தக்கவர்கள் என்பத ஞல்தான்.

பலகுடை நீழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர்
அலகுடை நீழ லவர்

(குறள், 1034)

என்றனர் நமது வள்ளுவரும்.

இச் சீன அறிஞர் எழுதிய பல கட்டுரைகளும் நேரடியான உபதேசங்களைத் தெளிவாய்க் கூறுகின்றன.

உபதேசங்கள் இவ்வாருக, பல சிறந்த கவிஞர்களும் சீன தேசத்தில் தோன்றினர். இக்கவிஞர்களது செய்யுட்கள் சில தமிழ்நாட்டு மரபுகளை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. பிள்ளைத் தமிழில் 'சிற்றில் சிதைத்தல்' என்ற பகுதியைப் பலரும் அறிஞர். இதில் தலைவியின் சிற்றிலைத் தலைவன் அழித்துவிடக்கூடாது என்று தலைவி கூறும் பொருள் காணப் படும். பின்வரும் மொழிபெயர்ப்பு இக்கருத்தை உட் கொண்டது :

அகல நின்றருள், ஐய என் சிற்றிலை
   அணுகிடேல்; இந்தச் சந்தனக் கன்றுதான்
துகள்படும் மிதித்தால்; எனக் கன்னது
   துயரஞ் சற்றுந் தருவதன் றென்னினும்,
புகலி லிவ்வுலகஞ் சொலும் தீமொழி
   பொறுப்ப தெங்ஙனம்? போகிடு; நின்மிசை
நிகரில் காத லெனக்குள தன்னதை
   நெஞ்சத்தால் ஆற்றுமா றறியே னரோ.

கவிஞர்களிலே ஒருவர் சு-யுவான் (கி. மு. 343—290). இவருடைய கவிதைகளில் ஆழ்ந்த உணர்ச்சியும் திமையையே நோக்கும் மனோபாவனையும் புலப்படுகின்றன. இவைகளைக் கற்றுணர்வது மிகக் கடினம் என்று கூறுவர். இவரது அரசன் ஒன்பது ஆண்டுகள் இவரை நாடு கடத்திவிட்டனன். ஊர் திரும்பி வருமுன் இறந்து விடுவோமோ என்ற அச்சம் இவரை மிக மிக வருத்தியது. அப்போது 'பேரழைப்பு' என்று பொருள்படும் ஒரு கவிதையை இவர் இயற்றினர். அதில் தமது ஆன்மாவை விளித்துத் தம் உடலை விட்டு நீங்கி விடாதே என்று அரற்றுகின்ருர்.

இவருக்குப்பின் டாங் கவிஞர்கள் என்ற கவிதை மரபினர் தோன்றினர். இவர்களுள் கவியரசர் என்று கூறத் தக்கவர் லீ-போ என்பவர். இவர் கி. பி. 701 முதல் 762 வரை வாழ்ந்தவர். இவரது நண்பராக விளங்கிய ரூ-பு என்பவரும் ஒரு சிறந்த கவிஞர். லீ-போவின் கவிதை ஒன்றின் மொழி பெயர்ப்பு பின்வருமாறு :

இதழ் விரிந்து மலர்ந்தது கண்ணிணை ;
எத்தனை யழகு! எத்தனை! எத்தனை!!
கதவின் அன்னவள் ஒன்றி நிற்கின்றதிற்
காணுஞ் சாந்தி கணக்கிட லாகுமோ!
நத மிகுந்த புருவத் துடிப்பினில்
நலியும் வெந்துயர் நாணி நடுங்குமால் ;
மிதஞ் சரிந்த கபோலத்தின் மீதிலே
வீழும் மென்பனி மின்னி யொளிருமால்.

எங்குச் சென்றனன்? இன்னுயிக் காதலன்
எங்குச் சென்றனன்? யாரும் அறிதிரோ?

கவிதைகளேயன்றி, பல கதைகளும் சீனத்து அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டன. பல சிறந்த கதாசிரியர்களும் கதைகள் இயற்றியுள்ளார்கள். இக்கதைகளிற் பல பூத பைசாசங்களைப் பற்றித் தோன்றியவை. இளையவள் பெற்றெடுத்த குழந்தையை மூத்தாள் தன் குழந்தை என்று நீதிபதி முன் வழக்காடியதும், இருவரும் குழந்தையைத் தத்தம் பக்கத்திற் பிடித்திழுத்ததும், குழந்தை அழுது வருந்துவதைக் கண்டு இளையவள் மனம் துன்புற்றதும், இதன் காரணமாக இளையவளுக்கே குழந்தை உரியது என்று தீர்ப்பு அளித்ததும் மிகப் பிரசித்தமான ஒரு கதையேயாகும். இது இங்-சவோ என்பவர் (கி. பி. 178—197) எழுதிய கதைகளில் ஒன்று. ஜாதகக் கதையிலும் இது காணப்படுகிறது.

பல் நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்பே தொடங்கிக் கதை எழுதும் முயற்சி சீன தேசத்தில் நடைபெற்று வருகிறது. தற்காலத்துள்ள கதைகளும், சிறு கதைகளும் சீன மக்களது வாழ்க்கையை ஒட்டி எழுந்தவை. இவைகளிற் பல மிகமிகச் சிறந்தன என்று இலக்கிய அறிஞர்கள் மதிப்பிட்டுள்ளார்கள். மிகத் தொன்மையான நாகரிகம் படைத்த இம் மக்களின் இலக்கியப் பெருமை இங்குக் கூறியவற்ருல் ஒருவாறு விளங்கும்.

சிறப்புப்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி

[எண் : பக்க எண்]